

BURMESE
CLASSIC
.COM

မင်းမင်းသား

ဤအမှာစာကိုဖတ်ဖြစ်အောင်ဖတ်ပါ။

ရွှေချမ်းသာငွေချမ်းသာကိုဖတ်ရင် ဂမ္ဘီရနဲ့ပတ်သက်တဲ့ဂါထာမန္တရားတွေအစီအရင်တွေတွေ့ရလိမ့်မယ်လို့မျှော်လင့်ရင် ဒီစာအုပ်ကိုမဖတ်ပါနဲ့တော့။ သင်မျှော်လင့်တဲ့ဂမ္ဘီရအဆောင်တွေ ဒီစာအုပ်မှာမပါပါဘူး။

ရွှေချမ်းသာငွေချမ်းသာကိုသေသေချာချာဖတ်ပြီးစာအုပ်ထဲကနည်းလမ်းတွေကိုတိတိကျကျလိုက်နာမယ်ဆိုရင် ရွှေလိုချင်ရွှေဖြစ်ရမယ်၊ ငွေလိုချင်ငွေဖြစ်ရမယ်လို့ကျွန်ုပ်အာမခံပါတယ်။

အာမခံတာမှရိုးရိုးအာမခံတာမဟုတ်ပါဘူး။မဟာပထဝီမြေကြီးကိုသက်သေပြုပြီးအာမခံပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ထဲမှာဘဝအောင်မြင်ဖို့အတွက်အဓိကကျတဲ့နည်းလမ်းတွေပါပါတယ်။

ကျွန်ုပ်အလွန်နှစ်သက်တဲ့ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ကြီးတွေရဲ့ ဘဝကအောင်မြင်မှုတွေ၊ အဆိုအမိန့်တွေကိုဝတ္ထုအနေနဲ့ရေးသားထားတာပါ။ ဒါကြောင့်ရွှေချမ်းသာငွေချမ်းသာဟာဝတ္ထုမဟုတ်ဘူးလို့ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ဝတ္ထုလည်းပဲဖြစ်နေပါတယ်။

ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်အခါက ဘဝမှာအကြီးမားဆုံးရှာဖွေမှုကြီးတစ်ခုကို ပြုလုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာအရူးအမူးရှာဖွေခဲ့တယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာပြီးနောက်ဆုံးမှာကျွန်ုပ်ရဲ့ရှာဖွေမှုကြီး အဆုံးသတ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ရှာဖွေခဲ့တဲ့အရာဟာအောင်မြင်မှုပါ။

ဒီအရာကို သင်တို့ကိုလက်ဆင့်ကမ်းပေးမှာပါ။

ကျွန်ုပ်ဟာနှစ်ပေါင်းများစွာကြာပြီးမှအောင်မြင်မှုကို သိနားလည်သယောင်ရှိခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်ုပ်ကိုဘယ်အရာမှတားဆီးလို့မရတော့ဘူး။ ကမ္ဘာကြီးကကျွန်ုပ်ရဲ့မျှော်လင့်

ချက်ကမ္ဘာကြီးပါ။

လူငယ်လူရွယ်တွေကိုစကားလက်ဆောင်ပေးချင်ပါသေးတယ်။

လူ့ဘဝမှာအရေးကြီးဆုံးကတရားဓမ္မရှာဖွေမှုပါ။ သတိကိုသိနားလည်ဖို့ပါ။ ဒါပေမယ့်တရားဓမ္မကိုသိဖို့အတွက်သာယာလှတဲ့လူဘောင်သစ်ကြီးရှိဖို့လိုပါတယ်။ ဗိုက်ထဲမှာအစာမရှိတဲ့သူကတရားဓမ္မကိုမသိနိုင်ပါဘူး။

သာယာလှပတဲ့လူဘောင်သစ်ကြီးဖြစ်ဖို့ ယနေ့လူငယ်တွေရဲ့အနာဂတ်ဟာအလွန်အရေးကြီးပါတယ်။

လူဆိုတဲ့သတ္တဝါဟာ အသက်ရှင်နေသမျှအလုပ်ကိုပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ပြီး ထိပ်ဆုံးရောက်အောင်ကြိုးစားရပါမယ်။

လူငယ်တွေဘဝမှာသက်သက်သာသာနေဖို့မကြိုးစားပါနဲ့။ အရည်အချင်းတွေအများကြီးရအောင်ကြိုးစားပါ။ အရည်အချင်းများများရှိလေသင်တို့ဘဝကိုကျေနပ်မှုရှိလေပါပဲ။ အလုပ်လုပ်နိုင်တဲ့စွမ်းရည်တွေကိုများများထုတ်သုံးမှဘဝမှာကျေနပ်မှုရမှာပါ။

ကျွန်ုပ်ကဒီလိုပြောတော့အရူးတစ်ယောက်လိုငွေတွေအများကြီးရှာပြီးတိုက်တွေကားတွေပိုင်ရမယ်လို့မဆိုလိုပါဘူး။ ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့သူဌေးတော်တော်များများတွေဖူးပါတယ်။ တိုက်တွေ ကားတွေ အခြွေအရံတွေနဲ့ ပြည့်စုံနေပြီး ဘဝမှာဘာမှ မလိုတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်သူတို့ဟာဘဝကိုကျေနပ်မှုမရကြပါဘူး။ ပညာတတ်အသိုင်းအဝိုင်းမှာလည်း အများကြီးရှိပါတယ်။

လူဟာပစ္စည်းဥစ္စာတွေ၊ ပညာတွေဘယ်လောက်ပဲရရ ကိုယ့်အရည်အချင်းကြောင့်ရတယ်လို့မယူဆရင်ဘဝကိုကျေနပ်မှုမရကြဘူး။

ကိုယ့်အရည်အချင်းဆိုတာ မိမိစွမ်းရည်ကိုမိမိလေးလေးနက်နက်ယုံကြည်တဲ့စိတ်ပါ။

လူဟာ ပင်ပင်ပန်းပန်းကြိုးစားပြီး ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းနဲ့ ဘဝအောင်မြင်မှုရလာမှဘဝကိုကျေနပ်ကြမှာပါ။ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ဘယ်လောက်ပဲပြည့်စုံချမ်းသာပါစေ။ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့အလုပ်တစ်ခုကို မရပ်မနားလုပ်နေသင့်ပါတယ်။ ဒါမှမိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှုပြည့်ဝကြမှာပါ။ သက်သက်သာသာနေပါများရင် အရည်အချင်းမဲ့ပြီးယုံကြည်မှု နည်းလာနိုင်ပါတယ်။ လူငယ်တွေဘာသာရေးနယ်ပယ်၊ လူမှုရေးနယ်ပယ်၊ စီးပွားရေးနယ်ပယ်၊ ပညာရေးနယ်ပယ်ကြိုက်တဲ့နယ်ပယ်မှာ အရည်အချင်းရှိအောင်ကြိုးစားကြပါ။ အောင်မြင်မှုရအောင်ကြိုးစားကြပါ။

ထိပ်ဆုံးရောက်မဲ့ နည်းလမ်းကို ကျွန်ုပ်ကသင်တို့ကိုလက်ဆောင်ပေးမှာပါ။

အလုပ်သိပ်လုပ်ပြီးပင်ပင်ပန်းပန်းကြိုးစားတဲ့လူငယ်တိုင်းအတွက် ဘဝကအောင်မြင်မှုတံခါးကိုဖွင့်ထားပါတယ်။ ပန်းတိုင်ကတော့ ဟိုအဝေးကြီးက အဆုံးအစမရှိတဲ့ ကမ္ဘာကြီးပါ။

ပန်းတိုင်ကို ကျွန်ုပ်နဲ့အတူ လျှောက်လှမ်းကြပါစို့။

မင်းမြတ်သူရ။

တစ်နေ့သ၌မြေလတ်ပိုင်းမြို့တစ်မြို့၏ကျယ်ဝန်းသောဘုန်းကြီးကျောင်းဝန်းအတွင်း၌ အသက်တစ်ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ် လူငယ်တစ်ဦးသည်မနက်စောစောထ၍ ခရေပန်းများကောက်ယူနေလေ၏။

လူရွယ်သည်ကောက်၍ရရှိသောခရေပွင့်များကို သန့်စင်သောငှက်ပျောရွက်ပေါ်တွင် စုပုံထားလေ၏။ ထိုစဉ်လူငယ်၏အနောက်မှ ရွရွလေးနင်းလာသော ခြေသံကိုကြားလိုက်ရ၏။ လူငယ်လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါသူနှင့်ရွယ်တူဂါဝန်ဝတ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုမြင်လိုက်ရ၏။

လူရွယ်သည် မိန်းကလေးကိုမြင်၍ မျက်လုံးပြူးသွားပြီးလျှင်

“နင်ဘယ်သူလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မိန်းကလေးက တစ်ဖက်ခြံသို့လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍

“ငါက ဟိုဖက်ခြံကလေ”

ဟုဖြေလေ၏။ လူငယ်က

“ဪ... နင်ကအသစ်ရောက်လာတဲ့အရေးပိုင်ကြီးသမီးကိုး၊ နင်ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မိန်းကလေးက

“ငါမနက်အစောကြီးအိပ်ရာကနိုးလို့ဝရန်တာကကြည့်လိုက်တော့ ခရေပင်အောက်မှာနင့်ကိုတွေ့တယ်၊ ဒါကြောင့်နင်နဲ့အတူခရေပန်းကောက်ဖို့ဆင်းလာတာ၊ ငါကခရေပန်းသိပ်ကြိုက်တယ်”

ဟုဖြေလေ၏။ လူငယ်က မိန်းကလေးကို ကြည့်၍ခေါင်းယမ်းကာ

“နင်ခရေပန်းမကောက်ပါနဲ့”

ဟုပြောလေ၏။ လူငယ်၏စကားကြောင့် မိန်းကလေးကမျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“နင်ကိုငါကောက်ပေးပါ့မယ်... ငါကောက်နေတုန်းနင်ကအပင်အောက်မှာစောင့်နေပေါ့”

လူငယ်၏စကားကြောင့် မိန်းကလေး၏မျက်နှာပြုံးယောင်သန်းသွားပြီးလျှင် သူမ၏ဂါဝန်ကိုလက်ဖြင့်သိမ်း၍ သစ်မြစ်ဆုံတွင်ထိုင်လိုက်ပြီး

“သိုင်းခရပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ လူငယ်က မျက်မှောင်ကြုပ်၍

“သိုင်းခရူဆိုတာ ဘာလဲ”

“သိုင်းခရူဆိုတာ ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ပြောတာ... နင်ကလဲဟယ်၊ ဒါတောင်မသိဘူးလား၊ နင့်တီချယ်ကတစ်ခုခုပေးရင် ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ပြောရမယ်ဆိုပြီး သင်မပေးဘူးလား”

“တီချယ်ဆိုတာဘာလဲ”

“တီချယ်ဆိုတာ ဆရာမကိုပြောတာ”

“ငါ့မှာ ဆရာမမှ မရှိတာ”

“အိုး... ဆောရီး...ဆောရီး၊ နင်ကဘုန်းကြီးကျောင်းသားပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်တီချယ်ရှိရမှာလဲ”

“ဆောရီး ဆိုတာဘာလဲ”

“ဆောရီးဆိုတာ ဝမ်းနည်းတာကိုပြောတာဟဲ့”

“နင်ကလဲဟယ်၊ တီချယ်မရှိတာနဲ့ဝမ်းနည်းရမှာလား၊ ဒါဟာဝမ်းနည်းစရာမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့မှာဆရာတော်ရှိတယ်၊ ဆရာတော်ကလောကနီတိလဲသင်ပေးပြီးပြီ၊ ငါကအတွင်းအောင်ခြင်း၊ အပြင်အောင်ခြင်းကျွတ်လို့ ရတနာရွှေချိုင့်တောင်အံနေပြီ”

လူငယ်ကခပ်ကြွားကြွားပြောလိုက်သောအခါမိန်းကလေးကစိတ်ညစ်ဟန်ဖြင့်ခေါင်းကိုကုတ်လိုက်ပြီး

“ငါပြောတဲ့ဆောရီးက ငါစကားမှားသွားလို့ဝမ်းနည်းပါတယ်လို့ပြောတာဟဲ့”

ဟုဖြေရှင်းလိုက်လေရာ လူငယ်ကမျက်မှောင်ကျုတ်၍

“စကားမှားသွားတာလေနဲ့များ ဝမ်းနည်းစရာမလိုပါဘူး၊ ငါတို့ကျောင်းမှာကျောင်းသားတွေရော၊ကိုရင်တွေပါစာအံရင်ခဏခဏမှားကြတာဘဲ၊ နင်ပြောသလိုမှားတိုင်းသာဝမ်းနည်း

ရမယ်ဆိုရင် ငါတို့တစ်ကျောင်းလုံးဝမ်းနည်းလို့ဆုံးမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

ဟူ၍ပြောလေ၏။ မိန်းကလေးသည် လူငယ်အားရှင်းလေရှုပ်လေဖြစ်နေသဖြင့်ရှင်းရန် မကြိုးစားတော့ဘဲ စကားလွဲသည်အနေဖြင့်

“ထားပါတော့ဟယ်... နင်ပြောတဲ့အထဲမှာလောကနီတိဆိုတာပါတယ်၊ အဲဒီလောကနီတိ ဆိုတာဘာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ လူငယ်ကမိန်းကလေးကို အထင်သေးဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ လောကနီတိတောင်မသိဖူးဆိုရင်တော့ နင်အတော်ညံ့သေးတာပဲ၊ ဆရာတော်ကမိန့်တယ်၊ လောကနီတိဆိုတာ လူတွေလိုက်နာကျင့်သုံးရမဲ့ကျမ်းတဲ့၊ နီတိကသုံးမျိုးတောင်ရှိတယ်၊ ဘောကနီတိ၊ ဓမ္မနီတိ၊ ရာဇနီတိတဲ့၊ ဓမ္မနီတိဆိုတာက ဘုရားဟောကျမ်းကိုဆိုတာ၊ ရာဇနီတိကတော့ မင်းအစိုးရတွေသုံးတဲ့ကျမ်းတဲ့မှတ်ထား”

လူငယ်ကဆရာကြီးလုပ်ကာ ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် မိန်းကလေးကမျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“နင်ကပညာရှိပဲ”

ဟုချီးမွမ်းလိုက်လေ၏။ လူငယ်ကရီမော၍

“အဲဒီလောက်လေးပြောတတ်ရုံနဲ့ ပညာရှိဆိုရင်တော့ ငါတို့ကျောင်းကကျောင်းသားတွေအကုန်လုံး ပညာရှိဖြစ်ကုန်ပြီ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မိန်းကလေးကပြုံး၍

“လောကနီတိထဲက နည်းနည်းလောက်ရွတ်ပြစမ်းပါ”

“သဗ္ဗနဒီ၊ ခပ်သိမ်းသောမြစ်တို့သည်။ ဝကံနဒီ၊ ကောက်ကွေ့သောသဘော ရှိကုန်၏။ သဗ္ဗေဝနာ၊ ယပ်သိမ်းသော တောတို့သည် ကဋ္ဌမယာ၊ ထင်းဖြင့်သာပြီးကုန်၏။ သမ္ဘိတိယော၊ ခပ်သိမ်းသောမိန်းမသည်၊ နဝါတကေ၊ ဆိတ်ငြိမ်သောအရပ်ကိုရသည်ရှိသော်၊မကောင်းမှုကို။ ကရေ၊ ပြုမြဲတည်းတဲ့မှတ်ထား”

“နင်တို့စာကလဲ မိန်းမတွေမကောင်းကြောင်းကိုရေးထားတာပဲ”

“ငါလဲမသိပါဘူးဟယ်... ဆရာတော်သင်ပေးတာကိုရွတ်ပြတာလေ”

လူငယ်သည်ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်မိန်းကလေးအတွက်ခရေပန်းများကို ကောက်ပေးနေ၏။ မိန်းကလေးသည်ဂါဝန်ကိုသိမ်း၍ သစ်မြစ်ဆုံတွင်ထိုင်စောင့်၏။ ခဏကြာလျှင် ခရေပန်းများ အသင့်အတင့်ရပြီဖြစ်ရာ လူငယ်ကမိန်းကလေး၏လက်ဖဝါးထဲသို့ထည့်ပေးလေ၏။ မိန်းကလေးသည် ခရေပန်းများကိုအားရပါးရနမ်းရှုပ်၍

“အား ... သိပ်မွေးတာပဲ၊ သိုင်းခရ ... သိုင်းခရ”

ဟုပြောလေရာ လူငယ်က

“ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ပြောတာပေါ့ ... ကျေးဇူးတင်ရင် နောက်နေ့လာခဲ့ဦးလေ”

“ကျေးဇူးတင်တာနဲ့ ငါကဘာလို့လာရမှာလဲ”

“နင်မျက်နှာကိုမြင်ရင် ငါစိတ်ချမ်းသာတယ်... ဒါကြောင့်နင်ကိုအမြဲလာခိုင်းတာ”

“အို၊ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ..... ငါသွားတော့မယ်”

မိန်းကလေးသည် လူရွယ်၏စကားကြောင့်ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားပြီးလျှင်ဂါဝန်လေးအား လေထဲတွင်တလူလူလွင့်အောင် ပြေးထွက်သွားလေ၏။ လူငယ်သည်မိန်းကလေး၏ နောက်ကျောကို မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်၍ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ပြီးကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့ကလူငယ်သည်မိန်းကလေးအကြောင်းစဉ်းစားနေ၍ ယာဂုကြိုနောက်ကျလေ၏။

ဆရာတော်ကြီးဘုန်းပေးရန်အရုဏ်ဆွမ်းနောက်ကျသဖြင့်ဦးပဉ္စင်းကြီးကလူငယ်
၏ခေါင်းကိုခေါက်၏။ လူငယ်ကဝမ်းမနည်းဘဲ စပ်ဖြူလုပ်၍သာနေ၏။ လူငယ်သည် ထိုနေ့
တစ်နေ့လုံး မိန်းကလေးအကြောင်းကိုသာ စဉ်းစားနေလေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ လူငယ်ခရေပန်းကောက်နေသောနေရာသို့ မိန်း
ကလေးရောက်လာပြန်၏။

မိန်းကလေးသည် သစ်မြစ်ဆုံတွင်ထိုင်မနေတော့ဘဲ လူငယ်နှင့်အတူခရေပန်းများကို
ကောက်လေ၏။ လူငယ်က

“နင်ထိုင်နေပါဟယ်၊ နင့်အတွက်ပါကောက်ပေးပါ့မယ်” ဟုပြောလေရာ မိန်းက
လေးက

“နင်တစ်ယောက်တည်း ကောက်ရင် ပင်ပန်းပါတယ်၊ ငါလဲကူကောက် ပေးပါ့မယ်”
ဟုဆိုကာ ခရေပန်းများကို လူငယ်နှင့် အတူကောက်လေ၏။

မြေပေါ်သို့ ကြွေကျနေသောခရေပန်းများကိုအပြိုင်အဆိုင်ကောက်ကြရင်း တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးတွန်းထိုးမိကြ၏။

ထိုအခါမိန်းကလေးက အသံလွင်လွင်ကလေးနှင့် ရယ်မောလေ၏။ ခရေပန်းများ ကောက်ပြီးသောအခါ မိန်းကလေးကသူမ၏ဂါဝန်အိတ်ထဲမှ လက်တဝါးခန့်ရှိသောစက္ကူပတ် ကလေးကိုထုတ်၍လူငယ်အားပေးလေ၏။

လူငယ်ကကြည့်၍ “ဘာလဲဟင်”

“နင်စားဖို့ယူလာတာ...ချောကလက်လို့ခေါ်တယ်”

“ချောကလက်ဟုတ်လား၊ ငါမကြားဖူးပါလား၊ ငါကြားဖူးတာကမုန့်စိမ်းပေါင်းတွေ ပဲ”

“နင်ဘယ်ကြားဖူးမလဲ... ဒါကဘိလပ်ကလာတဲ့မုန့်ပဲ၊ နင်စားကြည့်ပါလား၊ ချိုဆိမ့် နေတာပဲ”

“ဘိလပ်ရည်ကိုတော့ဆရာတော်ကြီးစွန့်လို့ ငါသောက်ဖူးတယ်၊ နင်ပြောတဲ့မုန့်ကို တော့ ငါမစားဖူးသေးဘူး”

လူငယ်သည်ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်စက္ကူပတ်ကိုခွာ၍မိန်းကလေးကျွေးသောချောကလက် ကိုတစ်ကိုက်ကိုက်လေ၏။ ပြီးနောက်လျှာပေါ်တွင်အရသာခံ၍

“အေး၊ ဟုတ်တယ်၊ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ချိုစိမ့်နေတာပဲ”

ဟုချီးမွမ်းလေ၏။ မိန်းကလေးကပြုံး၍

“နင်ကြိုက်ရင်ငါနောက်ယူလာခဲ့ဦးမယ်၊ ဒီနေကတော့ငါလဲပြန်တော့မယ်”

ဟုနှုတ်ဆက်လေရာ လူငယ်ကခေါင်းညိတ်လေ၏။ လူငယ်သည် မိန်းကလေး၏ နောက်ကျောကိုကြည့်နေရာမှယာဂုကြိုရန်သတိရသဖြင့်ကျောင်းသို့ပြေးလေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ မိန်းကလေးကလူငယ်စားရန်ဘိလပ်မုန့်တစ်မျိုး ယူလာပြန်၏။ မိန်းကလေးကသူမ၏ဂါဝန်ထဲသို့လက်ဖြင့်နှိုက်၍တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်ယူကာ

“ရော့၊ နင်အတွက်ချို(စ်)” ဟုဆိုလိုက်ရာလူငယ်ကနှာခေါင်း ရှုံ့၍

“ချီး၊ ဟုတ်လား ... ငါမစားချင်ပါဘူး၊ ရွံစရာကြီး”

ဟုဆိုလိုက်၏။ မိန်းကလေးကရယ်မော၍

“ချီးမဟုတ်ပါဘူးဟဲ့ ... ချို(စ်)ပါ၊ မြန်မာလို ဒိန်ခဲလို့ခေါ်တယ်၊ စားကြည့်စမ်း”

ဟုပြောလေရာလူငယ်ကမဝံ့မရဲနှင့်ချစ်တစ်တုံးကိုယူ၍ဝါးစားကြည့်လေ၏။

ပြီးနောက်

“ငဲ့ကျိကျိအရသာကြီး ... ငါမကြိုက်ပါဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ မိန်းကလေးကလူငယ်၏အမူအယာကိုကြည့်၍ ရယ်မောလေ၏။
မိန်းကလေးကရယ်မောပြီးသည်နှင့်

“ငါတို့နှစ်ယောက်ခင်တာကြာပြီတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်နာမည်မသိရသေးဘူး
နှင့်နာမည်ပြောပါဦး”

ဟုမေးမြန်းလေရာလူငယ်က

“ငါ့နာမည်က ချမ်းသာ”

ဟုပြောလေ၏။ မိန်းကလေးက

“ချမ်းသာ ... ချမ်းသာနာမည်လေးကခေါ်လို့ကောင်းသားပဲ၊ ငါ့နာမည်ကလူစီ”

“ဘာ ... လူစည်ဟုတ်လား၊ နင်နာမည်ကနားရှက်စရာကြီးငါမခေါ်ရဲပါဘူး”

“ကျောင်းနာမည်ကိုပြောတာပါဟယ်... မြန်မာနာမည်ကသိတာတဲ့၊ သိတာလို့ပဲခေါ်
ပေါ့”

“သိတာဆိုတော့သိတာဒေဝီမင်းသမီးလေပေါ့... ဒီနာမည်ကိုတော့ငါကြိုက်တယ်၊
သိတာလို့ပဲခေါ်မယ်”

ဤသို့ဖြင့်ဘုန်းကြီးကျောင်းသားမောင်ချမ်းသာနှင့်ကွန်ဗင့်ကျောင်းသူကလေးသိတာ
သည်အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့၍နေထိုင်ခဲ့လေ၏။

ချမ်းသာသည်ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများလုပ်လေ့ရှိသော ယာဂုကြိုခြင်း၊ တုံးခေါက်
ခြင်း၊ ရေငင်ခြင်း၊ ကနုတံဆေးခြင်း စသောအလုပ်များကိုလုပ်ကိုင်ပြီးသည်နှင့်ကျောင်းအ
နောက်ဖက်ခရေပင်ကြီးအောက်သို့သွားကာစာကျက်လေ့ရှိ၏။

ထိုအချိန်မျိုးတွင်သီတာသည်ခြံစည်းကိုကျော်၍ချမ်းသာရှိရာသို့ရောက်လာလေ့ရှိ၏။
ချမ်းသာစားသောက်ရန်စားသောက်ဖွယ်ရာအမျိုးမျိုးကိုယူလာလေ့ရှိ၏။

ချမ်းသာသည်သီတာမရောက်လာသည့်နေ့များတွင် ခြံစည်းရိုးကိုသာ တမျှော်မျှော်
လုပ်နေမိ၏။ သူသည်စာကျက်၍မရသဖြင့်ခရေပင်ကြီးအောက်တွင် ငူငူငိုငိုကြီးထိုင်နေလေ
၏။ ညသို့ရောက်သောအခါဦးပဉ္စင်းကြီးရှေ့တွင်ကောင်းစွာစာမပြန်နိုင်သဖြင့် ဦးပဉ္စင်းကြီး၏
အရိုက်အနှက်ကိုခံရလေ၏။ နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါခရေပင်ကြီးအောက်သို့သီတာ
ရောက်လာ၏။

“မာမီနေမကောင်းလို့ ဖဲဝိုင်းမသွားဘူးချမ်းသာ...ဒါကြောင့် ငါအပြင်ကို ထွက်မ
လာတာ”

ဟုပြောလေ၏။ သီတာ၏အမေသည် မင်းကတော်များ စု၍ရိုက်လေ့ရှိသော ဖဲဝိုင်း
သို့ နေ့စဉ်သွားလေ့ရှိ၏။ သီတာ၏ဖခင်အရေးပိုင်ကြီးကမူ မြို့လယ်ခေါင်ရှိရုံးသို့ မနက်
စောစော ထွက်လေ့ရှိ၏။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် သီတာသည် ချမ်းသာတို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်း
ဖက်သို့ ကူးသန်းလာလေ့ရှိ၏။

တစ်နေ့သ၌ ချမ်းသာသည် မာကာလာပင်ပေါ်သို့တက်၍ မာကာလာသီးခူးရင်း
သီတာ တို့ခြံဘက်သို့ကြည့်လိုက်ရာ ဂါဝန်လေးတာဖါးဖါးဖြင့် စက်ဘီးစီးနေသော သီတာ
ကိုမြင်လိုက်ရ၏။ သီတာ၏ စက်ဘီးသည် ဘိလပ်မှမှာယူထားသောစက်ဘီးဖြစ် သဖြင့်
အလွန်လှ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် သီတာနှင့် တွေ့သောအခါ ချမ်းသာက

“သီတာ ... နင်မနေ့က စက်ဘီးစီးနေတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြင့်ပါဘူးသီတာရယ် ... နင်စက်ဘီးစီးတာကြည့်လို့ကောင်းလို့ပါ”

ချမ်းသာ၏ စကားကြောင့် သီတာပြုံး၍

“နင်စက်ဘီးစီးတတ်သလား”

ဟုမေးလေ၏။ ချမ်းသာကခေါင်းခါ၍

“ဘယ်စီးတတ်ပါမလဲသိတာ... စက်ဘီးဈေးက ကြီးပါဘိသနဲ့၊ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းသားနဲ့ စက်ဘီး တစ်ခြားစီပါ”

ဟုပြောလေရာ သိတာက

“ဒါဆိုရင် နင့်ကိုငါ စက်ဘီးစီးသင်ပေးမယ်” ဟုပြောလေ၏။

ချမ်းသာသည် ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျသကဲ့သို့ လွန်စွာပျော်ရွှင်သွားလေ၏။
သူသည် စက်ဘီးစီးချင်သူ မဟုတ်ပါလား။ မြို့ထဲသို့ ဆွမ်းခံထွက်ရင်း သူနှင့်ရွယ်တူ ကောင်
လေး များ စက်ဘီးစီးသွားသည်ကိုမြင်လျှင် တအံ့တဩ ငေးမောကြည့်ဖူးလေ၏။ ၎င်းတို့၏
ကံကြမ္မာသည် ကောင်းမွန်ပေစွဟုလည်းတွေးတောခဲ့ဖူး၏။

ယခုတော့ သူလည်း ကံကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေတော့မည်။ ထိုညကသူသည်
ညနက်သည်အထိ အိပ်စက်၍မပျော်ပေ။ အိပ်မက်ထဲတွင် စက်ဘီးကို ကျွမ်းကျင်စွာ စီးနေလေ
၏။

သိတာသည် ညနေစောင်းသောအခါ စက်ဘီးယူလာ၍ကျောင်းအနောက်ဘက်ရှိ
မြေနီ လမ်းပေါ်တွင် ချမ်းသာအား စက်ဘီးစီးသင်ပေးလေ၏။ ချမ်းသာသည် အလဲလဲ အပြိုပြို
နှင့် ဒဏ်ရာများစွာရရှိသော်လည်း စက်ဘီးစီးချင်စေဖြင့် အနာခံ၍ သင်ယူလေ၏။

သိတာက ချမ်းသာ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မနိုင်တနိုင်ဖြင့် ထိန်းကိုင်ပေးရှာ၏။ သိတာ
၏ ထိန်းကိုင်ပေးမှုကြောင့် ချမ်းသာမှာအထိမနာခဲ့ပေ။ အတန်ကြာအောင် စက်ဘီးစီးသင် ပြီး
နောက် သိတာက

“လမ်းပေါ်ထွက်ရအောင်ချမ်းသာ”

ဟုဆိုလေရာ ချမ်းသာက မဝံ့မရဲဖြင့်

“ ဖြစ်ပါမလား သိတာ ”

ဟုပြောလေ၏ ။ သိတာက

“ ဖြစ်ပါတယ်ဟာ ... နင့်ကို ငါနောက်ကနေ ထိန်းပေးမှာ ပေါ့.”

ဟုပြောလေ၏။

ဤသို့ဖြစ် ချမ်းသာသည် လမ်းမပေါ်သို့ စက်ဘီးတွန်းယူခဲ့လေ၏။ လမ်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ချမ်းသာကစက်ဘီးပေါ်သို့တက်လေ၏။ သီတာက ထိုင်ခုံကို လက်ဖြင့် ထိန်း၍

“ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထား ချမ်းသာ ”

ဟုဆိုကာနောက်မှ ထိန်းကိုင်ပေးလေ၏။ ချမ်းသာသည်ကိုယ်ခန္ဓာကိုအတတ်နိုင်ဆုံး ထိမ်းသိမ်း၍မပြုလဲရန်ကြိုးစားလေ၏။ ကုန်းဆင်းဖြစ်သဖြင့် စက်ဘီး၏အရှိန်လည်း တဖြည်းဖြည်းမြန်လာ၏။ ထိုစဉ်သီတာ၏လက်ကိုတစ်စုံတစ်ယောက်ကဆွဲကိုင်၍

“ဟဲ့သီတာ ... အောက်တန်းစားတွေကိုဘာလို့စက်ဘီးစီးသင်ပေးနေတာလဲ”

ဟုဆိုလေရာသီတာကလှည့်ကြည့်ပြီး

“ဟင်... အစ်ကိုလေး၊သီတာလက်ကိုလွှတ်ပါ။ သူမစီးတတ်သေးဘူး၊လဲကျလိမ့်မယ်”

ဟုဆိုကာ အတင်းရုန်းကန်လေ၏။ ထိုသူမှာသီတာ၏အစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်သောဘကြိုင်ဆိုသူဖြစ်၏။ သဘောဆိုးသောဘကြိုင်သည်သီတာ၏လက်ကိုမလွှတ်ပဲ

“ဟားဟားဟား...အောက်တန်းစားကောင်တွေဒီလိုအထိနာမှမှတ်မှာကွ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ချမ်းသာသည်စက်ဘီးကိုကုန်းဆင်းအတိုင်းအရှိန်နှင့်ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးစီးနင်းလာလေရာမထိန်းနိုင်သည်နှင့်

“သီတာ... သီတာလုပ်ပါဦး”

ဟုထိတ်လန့်တကြားအော်ဟစ်လေ၏။ သို့သော်စက်ဘီးသည် အရှိန်တဖြည်းဖြည်းမြန်လာပြီး ကွေ့တစ်ခုသို့ရောက်သောအခါဒလိမ့်ခေါက်ကွေးမှောက်လေတော့၏။ချမ်းသာသည် မြေပေါ်တွင်နှစ်ပတ်သုံးပတ်လိမ့်၍ခေါင်းနှင့်ကျောက်ခဲဆောင့်မိကာသွေးများဖြာကျလာလေ၏။ သီတာသည်ငယ်သံပါအောင်အော်ဟစ်၍ ချမ်းသာအနီးသို့ပြေးလိုက်လာ၏။ သို့သော်သီတာ၏အစ်ကိုဘကြိုင်ကသူမ၏လက်ကိုချုပ်ကိုင်ထားပြီး

“တန်ရာတန်ရာမနေတဲ့အကောင် ...ဖြစ်တာနည်းသေးတယ်”

ဟုဆိုကာစက်ဘီးကိုယူ၍သီတာကိုဆွဲခေါ်သွားလေ၏။ သီတာသည်ရုန်းကန်ရင်းသူမ၏အစ်ကိုနောက်သို့ပါသွားရှာ၏။

ချမ်းသာသည်လဲကျနေရာမှလူးလဲထ၍ဘုန်းကြီးကျောင်းဘက်သို့ပြန်ခဲ့လေ၏။ သီတာ၏အစ်ကိုဆိုသူကသူ့အား လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ အောက်တန်းစားကောင်ဟုပြောသွားခဲ့၏။ သူ့ဘဝသည်ဤမျှအောက်တန်းကျနေလေပြီလား...ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝသည်မျက်နှာငယ်လှပါတကား၊ သူတို့ဘုန်းကြီးကျောင်းသားအများစုသည်ဗုဒ္ဓ၏ထီးရိပ်အောက်တွင်ခိုလှုံ၍ ကောင်းမှုကုသိုလ်များကိုနေ့စဉ်လုပ်ကိုင်ရ၏။

ဤလူများသည်အောက်တန်းစားကောင်များဖြစ်လေပြီလား။ ဤဖြစ်ရပ်လေးသည်မပြောလောက်သော်လည်းနုနယ်သောချမ်းသာ၏နှလုံးသားထဲသို့ဆူးတစ်ချောင်းနှယ်စတင်စူးနှစ်ခဲ့သည်ဟုဆိုနိုင်၏။ ချမ်းသာသည်အသက်တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်အထိတစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမလုပ်ခဲ့ဖူးသောအလုပ်ကိုစတင်လုပ်ခဲ့လေပြီ။ ထိုအလုပ်မှာသူ့ဘဝကိုစတင်သုံးသပ်သောအလုပ်ပင်ဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့မှစ၍သီတာသည်တွေ့နေကျခရေပင်ကြီးအောက်သို့ရောက်မလာခဲ့
ပေ။ ချမ်းသာသည်ခရေပင် အောက်တွင်စာကျက်ရင်းသီတာကိုစောင့်မျှော်နေမိ၏။

သီတာရောက်မလာသဖြင့်စာကျက်၍မရဘဲရှိနေ၏။

စာပြန်ချိန်သို့ရောက်သောအခါ ဦးပဉ္စင်းကြီးက

“စာမကျက်တဲ့ကောင် သေပေတော့”

ဟုဆိုကာကြိမ်လုံးဖြင့်တအားလွှဲရိုက်လေ၏။ ဦးပဉ္စင်းကြီးရိုက်သောအနာသည်ချမ်း
သာ ၏ရင်တွင်း အနာကိုမမီနိုင်ခဲ့ပေ။

မနက်စောစော ခရေပင်ကြီးအောက်တွင် ခရေကန်းထကောက်တိုင်း သီတာကိုသတိ

ရနေမိ၏။ နေ့လည်ခင်း ခရေပင်ကြီးအောက်တွင် စာကျက်တိုင်း သီတာကို မျှော်နေမိ ၏။ သီတာကျွေးသော ချောကလက်စက္ကူပတ်လေးများကို သူသိမ်းထားသည်။ ချောကလက် စက္ကူပတ်လေးများ၊ လှပသော ခဲတန်ရောင်စုံကလေးများနှင့် လက်ကိုင်ပဝါဖြူဖြူလေးများသည် သီတာပေးသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းများပင်ဖြစ်၏။

တစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ သီတာသည် ခရေပင်ကြီးအောက်သို့ရောက်လာ၏။ ချမ်းသာသည် သီတာကိုမြင်သည်နှင့် လွန်စွာပျော်ရွှင်သွားပြီး

“သီတာရယ် ... မတွေ့ရတာ (၇) ရက်တောင်ရှိနေပြီ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ သီတာက

“ဟုတ်တယ်ချမ်းသာ...”

နင့်ကို စက်ဘီးစီးသင်ပေးတဲ့နေ့က ငါ့အစ်ကိုဘကြိုင်ရောက်လာပြီး ငါ့ကိုမာမီနဲ့ တိုင်ပြောတယ်လေ။ ဒါကြောင့် မာမီက ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲကို မသွားရဘူးလို့ အမိန့် ထုတ် ထားတယ်။ အစေခံတွေလဲ ငါ့ကိုစောင့်ကြည့်ဖို့ မှာထားတယ်။ ဒီနေ့တော့ နင်နဲ့တွေ့ ချင် လွန်းလို့ အစေခံတွေကိုလာဘ်ထိုးပြီး လာတွေ့တာ။ နင့်ကို သိပ်သတိရတာပဲ”

ဟုပြောလေ၏ ။ သီတာ့စကားကိုနားထောင်၍ ချမ်းသာက

“နင့်မာမီ ကဘုန်းကြီးကျောင်း ဝင်းထဲကို မသွားရဘူးဆိုတော့ ငါနဲ့မတွေ့ စေချင် လို့ပေါ့။ ငါကဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ သီတာက

“နင်တို့ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေက အောက်တန်းကျတယ်။ ဆင့်အတန်းမရှိဘူးတဲ့။ ဒီလိုလူမျိုးတွေနဲ့ အရောတဝင် မနေရဘူးလို့ မာမီကပြောတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာက သီတာ၏စကားကို သံယောင်လိုက်၍

“ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေက အောက်တန်းကျတယ် ဟုတ်လား၊ ငါတို့က မနက် အစောကြီး ထပြီး ယာဂုကြိုတယ်၊ တုံးခေါက်တယ်၊ ပန်းခူးတယ်၊ ဝတ်လဲတက်ရတယ်၊ ဆွမ်းခံ ထွက်ရင်လိုက်ရတယ်၊ အောက်တန်းကျတဲ့အလုပ်ကို ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ အားလက် ချိန်တွေ မှာလဲ စာတွေကိုမနားမနေ ကျက်ရတယ်၊ မေတ္တာသုတ်တွေရွတ်ရတယ်၊ ဘုရားဂုဏ်တော်တွေ

ရွတ်ရတယ်။ လောကနီတိကိုလဲ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်တတ်တယ်။ လောကနီတိကို မတတ်
တဲ့သူတွေသာ အကန်းနဲ့တူတယ်။ နင့်အစ်ကိုဘကြိုင်ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ လောကနီတိကို တတ်
ပုံမရဘူး၊ ဒီကောင်ဟာ အကန်းနဲ့တူတယ်”

ဟုပြောလေ၏ ။ သီတာက

“ငါလဲမသိပါဘူး ချမ်းသာရယ် ... ငါကတော့ နင်နဲ့အတူတူနေရတာ ပျော်တယ်၊
နင်နဲ့ စကားပြောနေရရင် အချိန်ကုန်လို့ကုန်မှန်းမသိဘူး၊ စိတ်ချမ်းသာတာပဲ”

ဟုပြောလေရာ ချမ်းသာ၏ ရင်ထဲတွင် အမျိုးအမည်မဖော်နိုင်သော ဝေဒနာတစ်မျိုး
ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေ၏။ ထိုဝေဒနာသည် မည်သည့်ဝေဒနာဖြစ်မှန်း ချမ်းသာကိုယ်တိုင်လည်း
အဓိပ္ပါယ် မဖော်နိုင်ခဲ့ပေ။

ထိုနေ့က သီတာသည် ချမ်းသာနှင့်အချိန်ကြာကြာနေခဲ့ပြီးနောက်

“ငါသွားမယ်ချမ်းသာ... နောက်လဲ အခွင့်အရေးရရင်ငါထွက်လာခဲ့မယ်၊ ငါ့အစ်ကို
ဘကြိုင်နဲ့ တွေ့ရင်သာ နင်သည်းခံပြီးနေပါ”

ဟုမှာကြားလေ၏ ။ ချမ်းသာက ခေါင်းညိတ်၍

“ဒီအတွက်နင်မပူပါနဲ့ ... ငါတို့ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေသည်းခံတတ်ပြီးသားပါ၊
ဒုဇ္ဈနာ၊ သူယုတ်တို့သည်။ ဒေါသ၊ အမျက်ကို၊ ဣစ္ဆန္တ၊ အလိုရှိကုန်၏တဲ့၊ မျက်ဒေါသကို
သူယုတ်တွေသာ အလိုရှိတာပါ”

ဟုလေးနက်စွာ ပြောဆိုလေတော့သတည်း။

တစ်နေ့သ၌ သီတာသည် ချမ်းသာစာကျက်ရာ ခရေပင်ကြီးအောက်သို့ မနက်
စောစော ရောက်လာပြီးလျှင်

“ဂွတ်မောနင်း ချမ်းသာ”

ဟုနှုတ်ဆက်လိုက်လေရာ ချမ်းသာက မျက်မှောင် ကြုတ်၍

“ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏ ။ သီတာကရယ်မော၍

“ဘိုလိုနုတ်ဆက်တာဟဲ့ ... ခေတ်ဆန်တဲ့လူတွေ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်တွေ့ရင် ဒီလိုပဲနုတ်ဆက်တယ်။ ကောင်းသော နံနက်ခင်းပါလို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်”

ဟုရှင်းပြလေ၏ ။ ချမ်းသာက

“နင်တို့နုတ်ဆက်တာကြီးကလဲ အဓိပ္ပါယ်မရှိလိုက်တာ၊ မနက်ခင်းမှာ ကောင်းခြင်းလဲမရဘူး၊ ဆိုးခြင်းလဲမရှိဘူး၊ နံနက်ခင်းဟာ နံနက်ခင်းပဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ သီတာက ခေါင်းကုတ်၍

“ငါမသိဘူးချမ်းသာ... မာမီတို့ကတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်တွေ့ရင် ဒီလိုပဲနုတ်ဆက်တယ်၊ နံနက်ပိုင်းတွေ့ရင်ကောင်းသောနံနက်လင်းပါလို့ နုတ်ဆက်တယ်၊ ညနေပိုင်းတွေ့ရင်လဲ ကောင်းသောညနေခင်းပါလို့ နုတ်ဆက်ကြတယ်”

ဟုဆိုလေ၏ ။သီတာစကားကြောင့် ချမ်းသာက ထိုင်ရာမှ ထ၍

“နင်တို့နုတ်ဆက်တာက ရီစရာကြီးပါလား၊ ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါလို့ နုတ်ဆက်ရင် ဆိုးသောနံနက်ခင်းပါလို့ မနုတ်ဆက်ဘူးလား”

ဟုဆိုလေ၏ ။ သီတာက နှာခေါင်းရှုတ်၍

“ဒီလိုတော့ ဘယ်နုတ်ဆက်ပါ့မလဲဟာ၊ ကဲ ချမ်းသာ ပလိစ်စစ်ဒေါင်း”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ချမ်းသာက မျက်မှောင်ကြုတ် ၍

“လာပြန်ပြီ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏ ။ သီတာက တဖန်ရယ်မော၍

“ကျေးဇူးပြုပြီး ထိုင်ပါလို့ နင်ကိုပြောတာ”

ဟုရှင်းလင်းရပြန်၏ ။ ချမ်းသာက

“ငါကိုထိုင်ခိုင်းတာတော့ဟုတ်ပါပြီ... ဘာဖြစ်လို့ ရှေ့ကနေ ကျေးဇူးပြုပြီးလို့ ပြောရတာလဲ၊ နင်ထိုင်စေချင်ရင် ငါကထိုင်မှာပေါ့၊ ကျေးဇူးပြုပြီးလို့ ပြောစရာမလိုပါဘူး”

ဟုကတ်သီးကတ်သပ်ပြောပြန်၏ ။ သီတာက ခေါင်းကုတ်၍

“နင်နဲ့တော့ခတ်ပါပြီဟယ်၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ သူတွေဟာတစ်ခုခုခိုင်းရင် ရှေ့က နေ ကျေးဇူးပြုပြီးလို့ ထည့်ပြောကြတယ်၊ ရေတစ်ခွက်ယူပေးပါဆိုရင် ကျေးဇူးပြုပြီး ရေတစ်ခွက် ယူပေးပါလို့ပြောတယ်”

ဟုဆိုလေ၏။ ချမ်းသာက ခေါင်းကုတ်၍

“ဆရာတော်ကြီး ငါ့ကိုရေခပ်ခိုင်းတိုင်း ‘ချမ်းသာ ရေတစ်ခွက်ယူလာစမ်း’ လို့ပဲ မိန့်တယ်၊ တစ်ခါမှ ကျေးဇူးပြုပြီး ရေတစ်ခွက်ယူလာစမ်းလို့ မမိန့်ပါဘူး၊ နင်ပြောသလိုဆို ဆရာတော်ကြီးက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ သူမဟုတ်ဘူးပေါ့”

ဟုဆိုလေရာ သီတာသည် ရှင်းလေရှုပ်လေဖြစ်သဖြင့် ရှင်းရန်မကြိုးစားတော့ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလေ၏။ ချမ်းသာက ဆက်လက်၍

“သူတစ်ပါး ကျေးဇူးသိတတ်ခြင်းက မင်္ဂလာမည်၏” မင်္ဂလာတရားတော်ထဲမှာပါတယ်၊ အကတညန၊ သူ့ကျေးဇူးကိုမသိတတ်သောသူနှင့်။ နိဝါသော၊ နေရခြင်းသည်။ ဒုက္ခဆင်းရဲတဲ့၊ လောကနီတိထဲမှာဆိုထားတယ်၊ ဒါကြောင့်ကျေးဇူး သိတတ်ဖို့ဆိုတာ အလွန်ရေးကြီးပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို နေရာတိုင်းမှာ အလွယ် တကူမပြောပါနဲ့ဟာ၊ ကျေးဇူးစကားဆိုတာ အလွယ်ပြောရ တဲ့စကားမဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့မြန်မာတွေဟာ ကျေးဇူးစကားကို နေရာတိုင်းမှာမပြောဘူး၊ အလွန်အဖိုးတန်တဲ့စကား ကို ပေါ့ပျက်ပျက် ဖြစ်အောင် မလုပ်ရဘူးလို့ ဆရာတော်ကြီးက မိန့် ကြားဖူးတယ်”

ဟုလေးနက်သောစကားတို့ကို ပြောကြားလေရာ ကွန်ဗင့်ကျောင်းသူကလေးသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းသား၏ စကားကိုတအံ့တဩ နားထောင်နေရှာ၏။ ခဏကြာမှ သီတာက

“ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့ဟယ်၊ ငါ နင့်အတွက် ချော ကလက်ယူလာတယ်၊ ရော့”

ချမ်းသာသည် ချောကလက်ကိုယူရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ထိုစဉ် ခရေပင်ကြီးအောက်မှ သီတာအစ်ကို ဘကြိုင်ထွက်လာပြီး သီတာလက်ကို ပုတ်ထုတ်လိုက်၏။

“ဟင် ... အစ်ကိုလေး”

ဘကြိုင်သည် မြေပေါ်သို့ ကျနေသော ချောကလက်တုံးကလေးကို ခြေဖြင့် နင်းချေလိုက်ပြီး

“သီတာ၊ နင်မိုက်လှချည်လား၊ အောက်တန်းစားကောင်နဲ့မပေါင်းရဘူးလို့ အန်တီက မှာထားတယ်မဟုတ်လား၊ သွားအိမ်ကိုပြန်စမ်း”

ဟုပြောလေ၏ ။ သီတာသည် ဘကြိုင်၏စကားကို မတုန်ပြန်ဘဲ ခေါင်းငုံ့နေရှာ၏။ ဘကြိုင်က ချမ်းသာဘက်သို့လှည့်၍

“အောက်တန်းစားကောင်၊ မင်းနဲ့ငါ့ညီမ အဆင့်ချင်းတူလို့လား”

ဟုမေးလေ၏ ။ ချမ်းသာသည် ဘကြိုင်စေ့စေ့ကြည့်၍

“ကျုပ်ကိုအောက်တန်းစားကောင်လို့ မခေါ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်အောက်တန်းစားမဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဘကြိုင်က တဟားဟားရယ်မော၍

“ဘုန်းကြီးကျောင်းသားက အောက်တန်းစားမဟုတ်ဘူးလား၊ မင်းကငါတို့လိုအင်္ဂလိပ်ကျောင်းနေနိုင်လို့လား၊ အင်္ဂလိပ်စကားပြောတတ်လို့လား၊ ဘိလပ်ကလာတဲ့ အစားအစာတွေစားဖူးလို့လား၊ အောက်တန်းကျလို့ အောက်တန်းကျတယ်ပြောတာ မခံနိုင်ဘူးလား”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာက ခေါင်းခါရမ်း၍

“ကျုပ်တို့က အောက်တန်းကျတဲ့အလုပ် ဘာတစ်ခုမှမလုပ် ဘူး၊ ကောင်းမှုကုသိုလ်အလုပ်ပဲလုပ်တယ်၊ ဒါကြောင့်အောက် တန်းစားမဟုတ်ဘူး”

ဟုဆိုလိုက်ပြန်ရာ ဘကြိုင်က တဟားဟားရယ်မော၍

“အောက်တန်းစားဟာ အောက်တန်းစားပါပဲကွာ၊ မင်း နောက်တစ်ကြိမ် ငါ့ညီမနဲ့ စကားပြောတာတွေရင် ငါ့လက် သီးနဲ့တွေ့မယ်”

ဟုကြိမ်းမောင်းပြီး သီတာ၏လက်ကိုဆွဲကာ ဘုန်းကြီး ကျောင်းဝင်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။ ချမ်းသာသည် ဒေါသကြောင့်တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ သီတာက သူ့အစ်ကိုနှင့်တွေ့လျှင် သည်းခံရမည်ဟု မှာကြားထားဖူး၏။ သူမည်မျှ သည်းခံနေရမည်နည်း။

ဘကြိုင်သည် သူ့အား အကြိမ်ကြိမ်စော်ကားနေလေ၏။ ထိုစဉ် ချမ်းသာ၏နောက်မှ ကပ္ပိယကြီး ရောက်လာပြီး

“စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပြီလားချမ်းသာ၊ လောကနီတိထဲမှာ ဆိုထားတယ်လေကွာ၊ ကုလပွမာဏံ၊ အမျိုးယုတ်မြတ်ကိုကား။ ကထိတဝါကျံ၊ ဆိုသောစကားဖြင့်သိအပ်၏တဲ့မင်းနဲ့၊ ဒီကောင်ဘယ်ကောင်က အောက်တန်းစားဆိုတာ ပေါ်လွင်နေပါပြီကွာ”

ဟုနှစ်သိမ့်လေ၏။ ချမ်းသာက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာခါရမ်း၍

“မဟုတ်ဘူးကပ္ပိယကြီး၊ ကျုပ်တို့တစ်ခုခုမှားနေပြီနဲ့တူတယ်၊ ဆရာတော်ကြီးက လောကနီတိ မတတ်တဲ့သူဟာ အကန်းနဲ့တူတယ်တဲ့၊ ကျုပ်ဟာလောကနီတိကို ထုံးလိုမွှေ ရေလိုနှောက်နိုင်တယ်၊ မင်္ဂလာတရားတော်ကိုလဲ ကျွမ်းကျင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကို သိတာအမေကြီးက အောက်တန်းစားလို့ ပြောတယ်၊ အဆင့်အတန်းမရှိဘူးလို့လဲဆိုတယ်၊ သိတာ အစ်ကိုကလဲ အောက်တန်းစားကောင်တဲ့၊ လောကမှာ အောက်တန်းကျခြင်း၊ အဆင့် အတန်းမြင့်ခြင်းဆိုတာ ဘာကိုခေါ်တာလဲ၊ ကျုပ်ကတကယ်ပဲ အောက်တန်းစားကောင် ဖြစ်နေ ပြီလား၊ သိတဲ့အစ်ကိုနှင့် အမေကတော့ အောက်တန်းစားကောင် လို့ မြင်နေတာ သေချာ တယ်၊ ကျုပ်နဲ့သူတို့ သမီးပေါင်းတာကို လုံးဝမကြိုက်ဘူး၊ ဒီကိစ္စကို လုံးဝမကြိုက်ဘူး၊ ဒီကိစ္စ ကျုပ်အတွက်သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ ဒီကိစ္စကို ကျုပ်သိမှဖြစ်မယ်၊ ကပ္ပိယကြီးသိရင်ရှင်းပြပါ ကပ္ပိယကြီးရယ်၊ ကျုပ်တောင်းပန် ပါတယ်”

ဟုလေးနက်စွာပြောလေ၏။ ကပ္ပိယကြီးက ခေါင်းတဆတ် ဆတ်ညိတ်၍

“ချမ်းသာ ဒီမေးခွန်းကို ငါဖြေခဲ့ရင် မင်းဘဝတစ်ခုလုံး အ ကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲ သွားလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါဖြေလို လဲမရတော့ဘူး၊ အမေးရှိတော့လဲ အဖြေရှိရတော့မှာပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။ ကပ္ပိယကြီးကဆက်လက်၍

“လောကကြီးမှာ သူတစ်ပါးကိုဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်သူ၊ ယုတ်မာရိုင်းစိုင်းသူ၊ သနားကြင် နာမှုမရှိသူ၊ မနာလိုဝန်တို့မှုရှိသူ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းကြံသူ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားမကောင်းသူတွေကို အောက်တန်းကျတယ်၊ အဆင့်အတန်းမရှိဘူးလို့ဆိုနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူညံ့လူဖျင်းတွေကတော့ အဲဒီအရာကို အောက်တန်း ကျတယ်လို့မထင်ဘူး၊ ရွှေမရှိငွေမရှိတာကို၊ ရာထူး ဂုဏ်သိမ် မရှိ တာကို အောက်တန်းကျတယ်လို့မြင်တယ်၊ လောကကြီးမှာ အဲဒီလိုလူတွေ အတော်များတယ် ကွ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားမကောင်းပဲ မောက်မာရိုင်းစိုင်းတဲ့သူတွေဟာ ရွှေရှိ ငွေရှိရင် ရာထူး ဂုဏ် သိမ်ရှိရင် အထက်တန်းစားကြီးတွေဖြစ်သွားကြတာပေါ့ကွာ”

ဟုပြောလေ၏။ ကပ္ပိယကြီး၏စကားဆုံးသည်နှင့် ချမ်းသာကခေါင်းတဆတ်ဆတ်

ညိတ်၍

“ဒါဆိုရင် လူညံ့လူဖျင်းတွေရဲ့အမြင်မှာ အထက်တန်းစား ဖြစ်ဖို့အတွက် ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ၊ ရာထူးဂုဏ်သိမ်တွေ လိုတာပေါ့၊ ကျုပ်၊ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ၊ ရအောင်ရှာမယ်။ လောကမှာ လူညံ့လူဖျင်းတွေများလာရင် ကျုပ်ကိုအောက်တန်းစားလို့မြင်တဲ့သူတွေ များသထက်များလာလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်အောက်တန်းစားမဖြစ်ချင်ဘူး၊ အထက်တန်းစားပဲဖြစ်ချင်တယ်”

ဟုလေးနက်စွာပြောဆိုလေရာ ကပ္ပိယကြီးက တဟားဟား ရယ်မော၍

“ဟားဟားဟား ချမ်းသာ၊ ချမ်းသာ၊ ငါထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ မင်းဘဝတစ်ခုလုံး အကြီးအကျယ်ပြောင်းလဲတော့မှာပါလား”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ချမ်းသာက

“ဟုတ်ပါ့မလား ... ကပ္ပိယကြီးရာ”

ဟုမဝံ့မရဲလေသံဖြင့် ပြောဆိုလေရာ ကပ္ပိယကြီးက

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ... မင်းစိတ်ထဲမှာ မဖြစ်မနေ ချမ်းသာကြွယ်ဝတော့မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ဖြစ်ပေါ်နေပြီကွ၊ ဒီစိတ်ဓာတ်မျိုးဖြစ်ပေါ်နေပြီဆိုရင် မဖြစ်နိုင်တာဆိုတာ ဘာမှမရှိ တော့ဘူး၊ လောကမှာ အောင်မြင်ဖို့အတွက် မဖြစ်မနေလုပ် ဆောင်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ် မျိုးရှိဖို့လိုတယ်၊ လူအတော်များများဟာ ချမ်းသာကြွယ်ဝချင်တယ်လို့သာ အော်နေကြတယ်၊ မဖြစ်မနေ ချမ်းသာကြွယ်ဝမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်မဖြစ်ပေါ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မတိုးတက်ကြဘူး”

ဟု အားပေးအားမြှောက်ပြုလေ၏။ ကပ္ပိယကြီး၏ စကားကြောင့် ချမ်းသာသည် လွန်စွာစိတ်အားတက်ကြွသွားပြီး

“ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့သူ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်ဗျာ”

ဟု လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍ ကြုံးဝါးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကပ္ပိယကြီးက ချမ်းသာကို ဦးညွှတ်၍ အရိုအသေပြုလေ၏။ ချမ်းသာက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီးလျှင်

“ကပ္ပိယကြီး ဘာလုပ်တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ကပ္ပိယကြီးက လေးနက်သော အမူအယာဖြင့်

“မင်းရဲ့ခိုင်မာတဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုလေးစားလို့ ဦးညွတ် အရိုအသေပြုတာပါကွာ၊ လောကမှာ ခိုက်မာတဲ့စိတ်ဓာတ်လောက် လေးစားဖို့ကောင်းတာ မရှိဘူးကွ။ ဒီလိုစိတ်ဓာတ် မျိုးကို သာမန် လူတွေ မထားနိုင်ဘူး၊ ခိုင်မာတဲ့စိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့သူတွေဟာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို နှစ်ရှည် လများစောင့်ပြီး ဇွဲလုံ့လ ဝိရိယ အပြည့်နဲ့တည်ဆောက်နိုင်တယ်၊ ဘယ်လို အခက်အခဲ မျိုးပဲကြုံကြုံ စိတ်ဓာတ်မကျဘဲ၊ ကိုယ်လျှောက်မယ့်လမ်းကို အဆုံးထိအောင် လျှောက်နိုင်တယ်ကွ”

ဟုဖြေလေ၏။

ချမ်းသာသည် ထိုနေ့မှစ၍ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝမည့် အတွေးကနေ့ညမပြတ် စဉ်းစား
နေလေ၏။ ထိုအခါ သူ၏ စိတ်ထဲရှိ ချမ်းသာကြွယ်ဝမည့် ရည်ရွယ်ချက်များသည် ပိုမို ခိုင်မာ
လာလေ၏။

သီတာ အစ်ကိုဘကြိုင်နှင့် ပြဿနာဖြစ်သည့်နေ့မှစ၍ သီတာရောက်မလာခဲ့ပေ။
ချမ်းသာသည် ခဲဖြင့် ပုံတူရေးဆွဲခြင်းအတတ်ကို ဝါသနာထုံသဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ လာ
ရောက်လေ့ရှိသော ပန်းချီဆရာကြီးတစ်ဦးထံတွင် သင်ယူခဲ့ဖူး၏။

ထို့ကြောင့် သီတာကိုသတိရတိုင်း သူမ၏ပုံတူကို စိတ်ကူးဖြင့် မှန်းဆရေးဆွဲနိုင်ခဲ့
၏။ နေ့ရက်ရှည်ကြာသည်နှင့်အမျှသီတာ၏ ပုံတူပန်းချီကားသည် တဖြည်းဖြည်း ပီပြင်လာ
၏။

ထိုပန်းချီကား ပြီးလျှင် သီတာအား အမှတ်တရလက်ဆောင်ပေးပြီး ဤအရပ်မှထွက်
ခွာရပေတော့မည်။

ကပ္ပိယကြီးသည် သူ၏ပုံတူ ပန်းချီကားကို လာရောက်ကြည့်ရှု၍

“မင်းရဲ့စိတ်ကူးပုံတူက အသက်ဝင်တယ်ဟဲ့”

ဟုချီးမွမ်းလေ၏။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများဖြစ်သော အောင်မိုးနှင့်မြင့်ဦးကလည်း ချမ်းသာ၏ လက်ရာကို ကြည့်မ ဝနိုင်အောင် ရှိလေ၏။ သီတာမြင်လျှင်လည်း နှစ်သက်မည် ထင်၏။

ချမ်းသာသည် သီတာ၏ပုံတူပန်းချီးကားကို လွန်စွာမြတ်နိုးရကားခေါင်းအုံးအောက် တွင် ထားအိပ်လေ၏။ အဖြစ်သည်းသော ချမ်းသာအား ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများက ဝိုင်း ဝန်း နောက်ပြောင်ကြလေ၏။ တစ်နေ့သ၌ ချမ်းသာသည် သီတာ နှင့်တွေ့နေကျ ခရေပင်ကြီး အောက်တွင် ထိုင်၍စာကျက်နေစဉ် ချမ်းသာဟူသော အသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မမျှော်လင့်ဘဲ သီတာကို တွေ့ရလေ၏။ ချမ်းသာ ရင်ထဲတွင် ဖော်မပြနိုင်အောင် ဝမ်းသာသွား ပြီးလျှင်

“ သီတာ ”

ဟုရေရွတ်လိုက်လေ၏။ သီတာသည် ခရေပင်ကြီးအောက် သို့လျှောက်လှမ်းလာပြီး လျှင်

“မာမီတို့မြို့ထဲကအလှူသွားတုန်း မသိအောင်ထွက်လာတာ”

ဟုဆိုကာ ချမ်းသာအနီးတွင် ကြုံကြုံလေထိုင်လေ၏။ ချမ်းသာသည် သီတာ၏ မျက်နှာကို ငေးမောကြည့်ရှုနေလေရာ သီ တာက

“ငါ့မျက်နှာကို ဘယ်လိုဒီလောက်စိုက်ကြည့်နေတာလဲ ချမ်းသာ ငါမနေတတ် တော့ဘူး”

ဟုပြောလေ၏ ။ ချမ်းသာကပြုံးတုံ့တုံ့ဖြင့်

“မမြင်ရတာကြာလို့ အတိုးချပြီးကြည့်နေတာ သီတာ နောက်ပြီး နင့်ကို ငါ ပြောစ ရာ ရှိတယ်”

ဟုပြောလေ၏ ။ သီတာက မျက်လုံးခြင်းဆုံအောင် ကြည့်၍

“ဘာပြောမလို့လဲချမ်းသာ”

ဟုမေးလေ၏ ။ ချမ်းသာက

“ငါဒီမြို့က ထွက်ခွာသွားတော့မယ်၊ နင့်ကိုနှုတ်ဆက်ချင်လို့၊ ဒီနေ့အထိစောင့်နေတာ၊ မြို့ကထွက်ခွာသွားပြီရင် ချမ်းသာအောင် ကြိုးစားမယ်၊ နင်တို့ဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်းတွေက ငါ့ကိုအောက်တန်းစားလို့ပြောတာ ငါမခံချင်ဘူး၊ ငါအထက်တန်းစား ဖြစ်ချင်တယ်၊ ငါချမ်းသာမှ နင့်ဆီကို ပြန်ခဲ့မယ်၊ အဲဒီအခါမှ နင်နဲ့ငါ အဆင့်အတန်းချင်တူမှာပေါ့”

ဟုပြောလေရာ သီတာသည် လွန်စွာအံ့သြသွားပြီး

“ဒါဆို နင်နဲ့ငါ ခွဲရတော့မှာပေါ့၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲချမ်းသာ၊ နင်မသွားလို့ မဖြစ်ဘူးလားဟင်”

ဟုတားဆီးလေ၏။ ချမ်းသာက ခေါင်းကိုခါ ယမ်းလိုက်ပြီး

“မဖြစ်ဘူးသီတာ ... ငါဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ ဒီမြို့မှာနေလို့ ငါဘယ်နည်းနဲ့မှ လူချမ်းသာ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘုန်းကြီး ကျောင်းသားဘဝကိုစွန့်ပြီး လောကကြီးထဲဝင်ရမယ်၊ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝဖို့၊ ကြိုးစားရမယ်၊ ငါတို့ တစ်နေ့နေ့မှာ ပြန်ဆုံကြမှာပါ မတွေ့ရတဲ့ရက်တွေမှာနင့်ကို သတိရနေမှာပါ”

ချမ်းသာ၏စကားဆုံးသည်နှင့် သီတာ၏ဝိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းများမှမျက်ရည်များ စီးကျလာလေ၏။ ချမ်းသာက သီတာ၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍

“မငိုပါနှင့် သီတာ၊ ငါစိတ်မကောင်းဖြစ်အောင်မလုပ်ပါနဲ့၊ ငါနင်ကိုသတိရတဲ့အချိန်တိုင်း စိတ်ကူးနဲ့မှန်းပြီး နင်ပုံတူပန်း ချီးကား ကို ဆွဲထားတယ်၊ အဲဒီပန်းချီးကားကို နင်အတွက် အမှတ်တရလက်ဆောင်ပေးခဲ့မယ်၊ နင်နေဦးနော်၊ ငါသွားယူ လိုက်ဦးမယ်”

ဟုပြောဆိုကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းဘက်သို့ အပြေးထွက်သွားလေ၏။ ခဏကြာလျှင် ချမ်းသာပြန်ရောက်လာပြီး သူလက်ထဲတွင် သီတာ၏ပုံတူပန်းချီးကားပါလာ၏။ သီတာသည် သူမ၏ ပုံတူကိုကြည့်၍ တအံ့တသြဖြစ်သွားပြီလျှင်

“နင်ငါပုံကိုမမြင်ရပဲ တူအောင်ဆွဲနိုင်တယ်နော်”

ဟုရေရွတ်လေ၏။ ချမ်းသာကခါးညိတ်၍

“ငါစိတ်ကူးထဲမှာ နင်အမြဲရှိနေတယ်ဆိုတာ ယုံပြီမဟုတ်လား ”

ဟုပြောလေ၏။ သီတာသည် သူမ၏ပုံတူကိုကြည့်ရှုပြီးနောက် ရင်ထဲတွင်ဘယု

တယ ပွေ့ပိုက်ထားလေ၏။ ပြီးသောအခါ သူမက

“နင်ကို ငါစိတ်မချဘူး ဟယ်”

ဟုတီးတိုးပြောလေ၏။ ချမ်းသာက လက်သီးဆုပ်၍

“ငါယောက်ျားပါ သိတာ၊ ဘယ်လိုအခက်အခဲမျိုးကိုမဆိုငါရင်ဆိုင်ရဲတယ်၊ ငါ့အတွက်စိတ် မပူပါနဲ့၊ နင်နဲ့ငါ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး ငါချမ်းသာလာတဲ့တစ်နေ့မှာ နင့်ကိုမတွေ့တွေ့အောင် လိုက်ရှာပါ့မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာ၏ စကားကြောင့် သူမရင်ထဲတွင် လှိုက်ဖိုလာပြီး

“ငါငိုချင်တယ် ချမ်းသာ၊ ငါသွားတော့မယ်”

ဟုအသံတုန်တုန်ယင်ယင်နှင့်ပြောလေရာ။ ချမ်းသာကသိတာ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍

“နေပါဦး သိတာရယ်၊ ခဏကလေးနေပါဦး၊ နင့်မျက်နှာကိုတဝကြီးကြည့်ပါရစေဦး၊ ငါမနက်ဖြန် မနက် ဒီမြို့က ထွက် တော့မှာမို့ပါ”

ဟုတောင်းပန်လေ၏။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားနှင့် ကွန်ဗင့်ကျောင်းသူလေးသည် နီးကပ်စွာရပ်၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် ကြည့်နေကြ၏။ ခဏကြာလျှင်ကွန်ဗင့်ကျောင်းသူလေးသည် ဘုန်းကြီးကောင်းသား၏ လက်မှ ရုန်းထွက်ရန်ပြင်လိုက်၏။ ထိုစဉ် ၎င်းတို့၏ နောက်မှ မိန်းမဝဝကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီးလျှင်

“ဟဲ့၊ လူစီ၊ ညဉ့်မိုက်လှချည်လား၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား အောက်တန်းစား ကောင်နဲ့မှလာပြီး အကြောထနေရသလား၊ နင်မရှက်ဘူးလားဟင်၊ မိဘမျက်နှာကို အိုးမဲသုတ်တဲ့ကောင်မ၊ လာစမ်း လာစမ်း”

ဟုဆိုကာ သိတာ၏ ဆံပင်ကို ဆောင့်ဆွဲ၍ ခေါ်လေ၏။

ရိုင်းစိုင်းသော မိန်းမကြီးသည် ထိုမျှနှင့်အားမရသေးဘဲ ချမ်းသာဘက်လှည့်၍

“အနုလက်နဲ့ ရွှေခွက်နှိုက်တဲ့ကောင်၊ နင်နဲ့ ငါ့သမီးနဲ့ တူလို့လား၊ တန်လို့လား... နင့်မှာရှိတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ ငါ့သမီးဖိနပ်တစ်ရံကိုတောင် ဝယ်နိုင်လို့လား၊ ဒီကိစ္စကို နင်တို့ဆရာ

တော်ကိုလာတိုင်အုံးမယ်”

ဟုကြိမ်းမောင်းလေ၏။ ချမ်းသာသည် မိန်းမကြီး၏စကားကို မတုန်ပြန်နိုင်ဘဲရှိ
လေ၏။ ထိုအခါ သီတာကဝင်၍

“ချမ်းသာကို မပြောပါနဲ့ မာမီရယ်၊ သမီးကိုသာ အသေသတ်လိုက်ပါ”

ဟုတောင်းပန်လေ၏။ မိန်းမဝဝကြီးက ခါးထောက်၍

“ဟဲ့ ... ကောင်မ၊ ညဉ့်ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ နင်ဒီလောက်တောင် ထရွနေသလား၊
ဘာမဟုတ်တဲ့အကောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အမေကိုတောင် အာခံနေသလား၊ ညဉ့်ကို ညဉ့်အဖေ
နဲ့ တိုင်ပြောပြီး အသေသတ်ခိုင်းမယ်”

ဟုကြိမ်းမောင်းပြန်၏။ ချမ်းသာဘက်လှည့်၍လည်း

“ဟဲ့ မျိုးမစစ်ကောင်၊ နင်.. နောက်တစ်ကြိမ် ငါ့သမီးနဲ့တွေ့ရင် ဖိနပ်ချွတ်ပြီးပါးဆွဲ
ရိုက်ပစ်မယ်၊ ငါ့ဖိနပ်က ပါးမရွေး ဘူး ဟဲ့.. သိရဲ့လား”

ဟုအော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောဆိုပြန်၏။ မိန်းမကြီး၏ ကျယ်လောင်သောအသံကြောင့်
ဘုန်းကြီးကျောင်းသားနှင့်ကိုရင်များ ရောက်လာပြီး ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြလေ၏။

ချမ်းသာမှာရှက်လွန်းသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေ၏။ ခဏ
ကြာလျှင် ဦးပဉ္စဇင်း ဦးနန္ဒိယ ရောက်လာပြီးလျှင်

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒကာမကြီး”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မိန်းမကြီးက

“ဦးပဉ္စဇင်းတို့ကျောင်းကကျောင်းသားပေါ့၊ အနုလက်နဲ့ ရွှေခွက်နှိုက်ဖို့ကြံနေတယ်၊
တပည့်တော်၏သမီးကို မြူဆွယ်ပြီးဖျက်ဆီးဖို့ကြံနေတယ်၊ သူနဲ့တပည့်တော်မရဲ့သမီး တူသ
လား တန်သလား၊ ဦးပဉ္စဇင်းပဲစဉ်းစားကြည့်ပါ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ဦးပဉ္စဇင်း ဦးနန္ဒိယက မိန်းမကြီး၏ စကားကို နားထောင်၍
လက်ကာပြလိုက်ပြီး

“တော်ပါပြီး ဒကာမကြီး၊ ဒီကောင်ကို ကျုပ်ဆုံးမပါ့မယ်”

ဟုဆိုကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတစ်ယောက်အား ကြိမ်လုံးသွားယူခိုင်းလေ၏။
ကြိမ်လုံးရောက်ရှိလာသောအခါ ဦးနန္ဒိယက

“ဟေ့ကောင်၊ လက်ပိုက်စမ်း၊ ကျောင်းတိုက်သိက္ခာကျအောင်လုပ်တဲ့ကောင် မင်းမှာ
အပြစ်ရှိသလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ချမ်းသာသည် သူ၏အပြုအမူကို အပြစ်ရှိသည်ဟု မထင်မိပေ။
ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေးနှင့် ကွန်ဗင့်ကျောင်းသူလေး ရင်းနှီးချစ်ခင်ခြင်းသည် အပြစ်ဟုတ်
ပါသလား။ အပြစ်ဟူသည် မကောင်းမှုဒုစရိုက်ကို လုပ်ကိုင်သောသူသာရှိနိုင်လိမ့်မည်၏ ထို့
ကြောင့် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍

“တပည့်တော်မှာ အပြစ်မရှိပါဘူးဘုရား”

ဟုဖြေဆိုလိုက်၏။ ဦးပဉ္စဇင်းက

“ကိုယ်အပြစ်ကိုယ် ဝန်မခံရဲတဲ့ကောင် သေပေတော့”

ဟုဆိုကာကြိမ်လုံးဖြင့် တရွမ်းရွမ်းရိုက်လေ၏။ ကြိမ်လုံးဖြင့်ရိုက်ရင်း

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းမှာအပြစ်ရှိသလား”

ဟုမေးမြန်းပြန်ရာ ချမ်းသာက နာကျင်လွန်းသော ဝေဒနာကိုကြိတ်မှိတ်ခံ၍

“တပည့်တော်မှာ အပြစ်မရှိပါ ဘုရား”

ဟုဆိုပြန်၏။ ဦးပဉ္စဇင်း ဦးနန္ဒိယသည် ချမ်းသာ၏ အဖြေကြောင့် လွန်စွာ ဒေါသ
ထွက်သွားပြီး

“ကိုယ်အပြစ်အကိုယ်ဝန်မခံဘဲ မြောင်ငြင်းတဲ့ကောင်၊ သေပေတော့”

ဟုဆိုကာ ကြိမ်လုံးဖြင့်အချက်ပေါင်းများစွာရိုက်နှက်လေ၏။ ချမ်းသာ၏ ဝေဒနာ
ကို မကြည့်ရက်သော သီတာကသူမအား ချုပ်ကိုင်ထားသော အစေခံများလက်မှရုန်းထွက်ရန်
ကြိုးစားရင်း

“ချမ်းသာကို မရိုက်ပါနဲ့၊ ချမ်းသာကို မရိုက်ပါနဲ့”

ဟုငိုယို၍တောင်းပန်လေ၏။ ချမ်းသာသည် သေလုမျောပါးနာကြင်နေသည့်ကြားက

သူ့တွင်အပြစ်မရှိဟုခံစားနေရလေ၏။ ချစ်ခြင်းဟူသည် အပြစ်ဟုတ်ပါသလား။ အပြစ်ဟုဆိုလျှင် ကမ္ဘာပေါ်တွင်ရှိသော ချစ်တတ်သူအားလုံး အပြစ်ရှိနေမည်မဟုတ်ပါလား။ နောက်ဆုံးတွင်မူ ချမ်းသာသည် စဉ်းစားဆင်ခြင်နိုင်စွမ်းနည်းရှာသော ဦးနန္ဒိယလက်ချက်ကြောင့် တောင့်၍မရနိုင်တော့ဘဲ မြေပေါ်သို့လဲကျသွားလေ၏။

ထိုအခါမှပင် ဦးနန္ဒိယသည်ရိုက်နှက်ခြင်းကို ရပ်စဲလိုက်လေ၏။ ချမ်းသာအားဘုန်းကြီး ကျောင်းသားများက ကျောင်းဘက်သို့ တွဲခေါ်လာကြ၏။

သီတာကိုလည်း အစေခံများက သူမ၏ခြံဝင်းဖက်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ချမ်းသာသည် သီတာ၏ နောက်ကျောကိုကြည့်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ဆုံးရှုံးသွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

ညသို့ရောက်သောအခါ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများသည် ချမ်းသာ။ အနီးတွင်ဝိုင်း၍ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို နန္ဒင်းဖြင့်သိပ်ပေးလေ၏။ ၎င်းတို့သည် ချမ်းသာကိုကြည့်၍ ဂရုဏာသက်နေရှာ၏။

ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို ဆေးထည့်ပြီးသောအခါ ချမ်းသာသည် ဆရာတော်ကြီး ကြိမ်းစက်ရာအခန်းသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ အခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ ဆရာတော်ကြီးကို ဦးချကန် တော့၍

“တပည့်တော် လျှောက်စရာရှိလို့ပါ”

ဟုတီးတိုးပြောလေ၏။ ဆရာတော်ကြီးသည် ဆေးကျမ်းတစ်စောင်ကို ရေးသားနေရာမှ ငဲ့စောင်းကြည့်၍

“မင်းဒီမြို့က ထွက်ခွာတော့မယ်လို့ပြောမလို့ မဟုတ်လားကပ္ပိယကြီးလျှောက်ထားလို့ ငါအကုန်လုံးသိထားပြီးပြီ၊ မင်းကိုငါခွင့်ပြုပါတယ်၊ လောက၊ ဝိဇ္ဇာသမံ၊ မိတ္တံ၊ နတ္ထိ တဲ့ လောကမှာ အတတ်ပညာနှင့်တူသော အဆွေခင်ပွန်း မရှိတဲ့ကွ၊ ဒါကြောင့် အတတ်ပညာ တစ်ရပ်ရပ်ကို တတ်အောင် ကြိုးစားပြီးသင်ရမယ်ကွ၊ သု၊ စိ၊ ပု၊ ဘာ၊ ဝိ၊ လိ၊ သိ၊ ဓာ ဆိုတဲ့ပညာ ရကြောင်းအကြောင်းတရားရှစ်ပါးရှိတယ်၊ ငါ့ကိုရွတ်ပြပါဦး”

ဆရာတော်ကြီး၏ မိန့်ကြားမှုကြောင့် ချမ်းသာသည် ပညာရကြောင်း အကြောင်းတရား ရှစ်ပါးကို ဘုန်းကြီးကျောင်းသားပီပီ ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက်ရွက်ဆိုပြလေ၏။

(တစ်) သုဏေယျ - ကြားနာရာ၏။

(နှစ်) စိန္တေယျ - ကြံစည်ရာ၏။

(သုံး) ပုစ္ဆေယျ - မေးမန်းရာ၏။

(လေး) ဘာသေ ယျ - ပြောဆိုရာ၏။

(ငါး) ဝိဓာယျ - စူးစမ်းဆင်ခြင်ရာ၏။

(ခြောက်) လိခေယျ - ရေးသားရာ၏။

(ခုနစ်) သက္ခေယျ - လေ့ကျင့်ရာ၏။

(ရှစ်) ဓာရေယျ - နှုတ်ငုံဆောင်ရာ၏တို့ပါဘုရား

ချမ်းသာ၏အဖြေနားထောင်၍ ဆရာတော်ကြီးက

“အေး၊ မင်းတော်တယ်၊ အတတ်ပညာရှိရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူးကွယ့်၊ အခက်အခဲရှိလာရင် ကိုယ့်ကိုကူညီနိုင်မဲ့ အဆွေခင် ပွန်းကောင်းတွေ ရှိဖို့လိုတယ်၊ သီဘဝါစော၊ ဗဟုမိတ္တောတဲ့ကွ၊ နှုတ်ခွန်းချိုသောသူသည် အဆွေခင်ပွန်းကောင်းတွေရှိတဲ့၊ ဒါကြောင့်ယဉ်ကျေး ပျူငှါရမယ်၊ ယောက်ျားကောင်း ယောက်ျားမြတ်ဖြစ်ဖို့လဲ ယောက်ျား အပြစ်ခြောက်ပါးကိုရွတ်ပြပါဦး”

ဟုမိန့်ကြားလေ၏။ ချမ်းသာကလက်အုပ်ချီ၍

(တစ်) အအိပ်စုံမက်ခြင်း၊

(နှစ်) နှေးကွေးလေးလံခြင်း၊

(သုံး) ပျင်းရိခြင်း၊

(လေး) အချိန်ဖြုန်းခြင်း၊

(ငါး) သတ္တိညံ့ဖျင်းခြင်း၊

(ခြောက်) ဒေါသကြီးခြင်းတို့ပါဘုရား

ဟုဖြေဆိုလေရာ ဆရာတော်ကြီးက

“အေး၊ မင်းတော်တယ်၊ လူချမ်းသာကြီးဖြစ်မှ ပြန်လာမယ် လို့ ကပွိယကြီးကို ပြောတယ်ဆို၊ ဟုတ်သလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား၊ ချမ်းသာဖို့ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြိုး စားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထား ပါတယ် ဘုရား”

ချမ်းသာ၏အဖြေကို နားထောင်၍ ဆရာတော်ကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ် လိုက်ပြီး

“အေးကြိုက်ပြီဟေ့၊ ငါကျောင်းက ကျောင်းသားဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးရှိရမှာပေါ့၊ အိမ်း၊ ပြောတဲ့အတိုင်းဖြစ်အောင်လုပ်ပေတော့၊ ဆုကြီးပန်တဲ့သူဟာ လာဘ်ကြီးဝင်စမြဲကွယ့်၊ အတိတ် နမိတ်ကောင်းအောင် မင်းရဲ့ရင်ဘတ်မှာ မင်ကြောင်ထိုးပေးမယ်၊ ဆေးနဲ့စုတ်သွားယူပေတော့”

ဟုမိန့်ကြားလေ၏။ ချမ်းသာသည် အခန်းထောင့်ရှိ ကျွန်းဗီရိုကြီးဖွင့်၍ ကြေးဝါ စုတ်ကြီးနှင့် ဆေးခွက်ကို ယူဆောင်လာလေ၏။ ဆရာတော်က ကြေးဝါစုတ်ကြီး၏ အစိတ် အပိုင်း သုံးခုကိုဝက်အူဆက်ပြီး မင်ကြောင်ထိုးရန် ပြင်ဆင်လေ၏။

လူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆေးမင်ကြောင်ထိုးရာတွင် ဟင်္သာပြဒါးကိုဖြစ်စေ၊ မှိုင်းကိုဖြစ်စေ၊ အရည်ဖျော်ပြီး စုတ်ဖြင့်ထိုးရ၏။ ထိုစုတ်ကို ကြေးဝါ၊ ကြေးနီစသည်ဖြင့် ပြုလုပ်ကြ၏။ စုတ် တစ်ချောင်းတွင် ဒင်၊ ဖောင်းနှင့်စုတ်ဟူ၍ အစိတ်အပိုင်းသုံးမျိုးပါရှိ၏။ ဤကဲ့သို့စုတ်ကို သုံးပိုင်းပိုင်းရခြင်းမှာ သိမ်းဆည်းရသယ်ဆောင်ရ လွယ်ကူစေရန်ဖြစ်၏။

ဆရာတော်ကြီးသည် ကြေးဝါစုတ်ကြီး၏ အစိတ်အပိုင်းသုံးခုကို ဆက်ပြီးသောအခါ တစ်ပေခန့်ရှည်သော စုတ်ကြီးဖြစ်လာ၏။ ထို့နောက်ချမ်းသာက အင်္ကျီချွတ်၍ ဆရာတော်ကြီး ရှေ့တွင်ခူးထောက်ထိုင်လေ၏။ ဆရာတော်ကြီးက သစ်သားခွက်ထဲသို့ကြေးဝါစုတ်ကြီးကိုနှစ် ကာ ချမ်းသာ၏ ရင်ဘတ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာကိုရေးထိုးနေလေ၏။ ချမ်းသာသည် အသည်း ခိုက်အောင် နာကျင်သော်လည်းမညည်းညူပဲ အံကြိတ်၍ ခံလေ၏။ ခဏကြာလျှင် မင်ကြောင် ရေးထိုးခြင်းပြီးဆုံးသွားသဖြင့် သူ၏ရင်ဘတ်ကိုငုံကြည့်လိုက်ရာ လွန်စွာရှေးဆန်၍ လွန်စွာ လှပသော လက်ရေးဖြင့် ရေးထိုးထားသော အောက်ပါစာကို တွေ့ရလေ၏။

ဆုကြီးပန်ချမ်းသာ

ချမ်းသာသည် ဆုကြီးပန်ချမ်းသာ ဟူသောအမည်ကို တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ရင်း ထိုအသံသည် သူ၏ ရင်ထဲတွင် ပဲ့တင် ထပ်သွား လေတော့တည်း။

ဆုကြီးပန်ချမ်းသာ

ဆုကြီးပန်ချမ်းသာ

ဆုကြီးပန်ချမ်းသာ

ချမ်းသာပြန်ရောက်လာသောအခါ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား များသည်သူ၏ရင်ဘတ်တွင် ဆေးနီနှင့် ရေးထိုးထားသော ဆုကြီးပန်ချမ်းသာဟူသည့် အမည်ကို ဝိုင်းဝန်းဖတ်ရှုကြလေ၏။ ချမ်းသာက သူငယ်ချင်းများအား

“ငါ့ကိုဆရာတော်ကြီးက အတိတ်နမိတ်ကောင်းအောင် ရေးပေးလိုက်တာကွ၊ မနက်ဖြန်မနက်ကစပြီး ငါဒီမြို့က ထွက်သွားတော့မယ်၊ ချမ်းသာအောင် ကြိုးစားရမယ်၊ ချမ်းသာမှပြန်လာခဲ့မယ်၊ မင်းတို့အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပါတယ်ကွာ”

ဟုပြောလေရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတစ်ဦးဖြစ်သော မြင့်အောင်က

“သွားပေဦးတော့ ချမ်းသာရေ၊ မင်းလို ငါတို့ကမစွန့်စားရဲတော့လဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ဘဝမှာပဲ ဒုံးရင်း ဒုံးရင်းအတိုင်းပေါ့ကွာ”

ဟုညည်းညူလေ၏။ ချမ်းသာကကျောင်းတိုက်တွင်ရှိသော ဦးပဉ္စင်းနှင့်ကိုရင်များကို လိုက်လံနှုတ်ဆက်လေ၏။ ထိုနေ့ညကသူသည် ညနက်သည်အထိ အိပ်စက်၍မပျော်နိုင်သဖြင့် မနက်အိပ်ရာထ နောက်ကျလေ၏။ အရှက်တက်အချိန်ရောက်ကာမှ ကပ္ပိယကြီးရောက်လာပြီး

“ထ၊ ထ ချမ်းသာ”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် ကိုယ်လက်သုတ်သင်၍ ဘုရားဝတ်ပြုလေ၏။ ဘုရားဝတ်ပြု ပြီးလေသော အခါ ကပ္ပိယကြီးရောက်လာပြီး သူ၏လက်ထဲသို့ ဖျင်လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံး ကိုထည့်ကာ

“ဒီလွယ်အိတ်ထဲမှာ ကာကီဘောင်းဘီနဲ့ အင်္ကျီသုံးထည်ရှိတယ်၊ မင်းအတွက် ငါစုထားတာကွ၊ ကာကီဘောင်းဘီနဲ့ အင်္ကျီ တွေက အကြမ်းပတမ်းခံနိုင်တယ်၊ လောကကြီးထဲဝင်ပြီး စွန့်စားသွားလာမယ့်သူဟာ ဒီအဝတ်အစားတွေလိုတယ်၊ မှတ်စရာရှိရင်မှတ်ဖို့ ဗလာစာအုပ်နဲ့ ခဲတံတွေလဲ ပေးလိုက်တယ်၊ ရေဘူးနဲ့ ဖိနပ်မပါရင် နွေအခါမှသိ ဆိုတဲ့စကားရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းအတွက် ငါကိုယ်တိုင်ချုပ်ထားတဲ့ဖိနပ်နဲ့ နွားသားရေနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ရေဘူးတစ်ဘူးပါ ထည့်ပေးလိုက်တယ်”

ချမ်းသာသည် ကပ္ပိယကြီးပေးလိုက်သော ပစ္စည်းများကိုကြည့်၍

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကပ္ပိယကြီး”

ဟုပြောလေရာ ကပ္ပိယကြီးက

“ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူးကွာ၊ စွန့်လွှတ်စွန့်စားဝံ့တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ကိုငါက ချီးမြှင့်တာပါကွာ၊ လောကမှာ စွန့်စားရဲတဲ့လူငယ်တွေ တဖြည်းဖြည်းနည်းလာပြီကွာ၊ သတ္တိကြောင်တဲ့ လူငယ်တွေပဲ တစ်နေ့တစ်ခြား များများလာတယ်၊ ဟောဒါက မင်းအတွက် ငါတို့ကျောင်းက ဦးပဉ္စင်းတွေ ကိုရင်တွေက စုပေါင်းပြီး ပေးလိုက်တဲ့ငွေရှစ်ကျပ်”

ဟုဆိုကာ ချမ်းသာ၏လက်ထဲသို့ ငွေရှစ်ကျပ်ကိုထည့်လေ၏။ ချမ်းသာသည် ကပ္ပိယကြီးပေးလိုက်သော ကာကီဘောင်းဘီနှင့်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက်ဖိနပ်ကို စီး၍ ရေဘူးကို ခါးတွင်စလွယ်သိုင်းလိုက်လေ၏။ ချမ်းသာ၏ အမူအယာကို ကြည့်၍ ကပ္ပိယကြီးက ရယ်မောကာ

“ဒီလိုတော့လဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ချမ်းသာဟာ အင်္ဂလိပ်စစ်သားကြီး ဖြစ်နေပါလားကွ၊ ကြည့်လို့ကောင်းတယ်ဟေ့၊ ရည်မှန်းထားတဲ့ အတိုင်း မဖြစ်ဖြစ်အောင်လုပ်ပေတော့၊ စိတ်လျှော့ပြီး ပြန်လာဖို့ မကြိုးစားနဲ့”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာက ခေါင်းညိတ်၍

“စိတ်ချ ကပ္ပိယကြီး၊ ကျုပ်ရင်ဘတ်မှာ အတိတ်နိမိတ် ကောင်းအောင် ဆုကြီးပန် ချမ်းသာလို့ မင်ကြောင်ထိုးထားတယ်၊ ဆရာတော်ကြီးက ဆုကြီးပန်တဲ့သူဟာလာဘ်ကြီးဝင်စမြဲပဲလို့ မိန့်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဆုကြီးမပန်နိုင်မခြင်း ပြန်လာဖို့ မကြိုးစားဘူး”

ဟုပြောလေရာ ကပ္ပိယကြီးက ရယ်မော၍

“ဟားဟား၊ ကြိုက်သွားပြီချမ်းသာ၊ သွားပေတော့ကွာ၊ ချမ်းသာလာတဲ့ တစ်နေ့မှာ ငါတို့ကျောင်းကိုပြန်လာခဲ့ပါဦးကွာ”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာက လက်သီးဆုပ်၍

“ပြန်လာခဲ့မယ် ကပ္ပိယကြီး၊ လူချမ်းသာကြီးအဖြစ်နဲ့ကို ပြန်လာခဲ့မယ်”

ဟုကြုံးဝါးလေ၏။ ဤသို့ဖြင့်ချမ်းသာဆိုသော ဘုန်းကြီးကျောင်းသား လူငယ်လေး

သည် အေးချမ်းသာယာသော ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းမှ ရုပ်ထွေးပွေလီသော လူ့လောကကြီး
အတွင်းသို့ စတင်ဝင်ရောက်လာခဲ့တော့သတည်း။

ချမ်းသာသည် အဝေးပြေးလမ်းမကြီးအတိုင်း လမ်းလျှောက်လာခဲ့ရာ မြို့ပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် ကုန်စိမ်းများသယ်ဆောင်လာသော ဒေါ်ဂျစ်ကားကြီးတစ်စီးကို တားစီးလိုက်၏။ ဒေါ်ဂျစ်ကားကြီး၏ ဒရိုင်ဘာသည် ချမ်းသာ၏ ကျောင်းသို့ ဝင်ထွက် သွားလာဖူးသူဖြစ်လေရာ သူ့ကိုမြင်သည်နှင့်

“ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေး၊ ဆွမ်းခံမထွက်ဘဲ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဟုနှုတ်ဆက်လေ၏။ ချမ်းသာက

“ကျုပ် ဘုန်းကြီးကျောင်းက ထွက်လာခဲ့ပြီ၊ လူ့လောကကြီးထဲဝင်ပြီး ကြီးပွားချမ်းသာအောင် ကြိုးစားမလို့ဗျ”

ဟု ရင်ကိုကော့၍ ဖြေလိုက်၏။ ချမ်းသာ၏စကားကိုနားထောင်၍ ဒရိုင်ဘာက

“မိုက်လိုက်တဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေးရယ်၊ လူ့လောကကြီးဟာ အင်မတန် ရှုပ်ထွေးပွေလီတယ်ကွ၊ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် ရှာဖွေစားသောက်ရတာလဲ အလွန်ခက်ခဲတယ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး နေပါလားကွ”

ဟုနားချသေး၏။ ချမ်းသာက ကားပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ပြီး

“ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေရင် ရှေ့ဆက်ပြီး တိုးတက်ကြီးပွားမယ့်လမ်း မမြင်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်က ကြီးပွားချမ်းသာချင်တာ”

ဟုပြောလေ၏။ ဒရိုင်ဘာက ခေါင်းကိုခါယမ်း၍

“ဒို့ ငယ်ငယ်တုန်းကလဲ မင်းလိုပါပဲကွာ၊ ကြီးပွားချမ်းသာချင်တယ်ဆိုပြီး အိမ်က ထွက်ခဲ့တယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ ဘယ်အလုပ်မှ အဆင်မပြေပဲ ဒုက္ခရောက်လိုက်တာကွာ၊ ကားဝပ် ရှေ့တစ်မှာ ပညာသင်အဖြစ်နေပြီးမှ စပါယ်ယာဖြစ်ခဲ့တယ်၊ စပါယ်ယာကနေ ဒရိုင် ဘာ ဖြစ်တော့လဲ မိန်းမနဲ့ ကလေးငါးယောက်ရှိနေပြီ၊ စားဝတ်နေရေးမပြေလည်ပါဘူးကွာ၊ လူ့လောကကြီးဟာ စိတ်ကူးယဉ်ဖို့ မလွယ်ဘူး ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်းတွေအများကြီးရှိတယ်၊ ငါ့ ကားမှာ စပါယ်ယာလိုက်တဲ့ ကောင်ကိုကြည့်၊ ကြီးပွားချမ်းသာချင်တယ်ဆိုပြီး အိမ်ကထွက် ခဲ့တယ်၊ အခု အသက်လေးဆယ်ရှိပြီ၊ စပါယ်ယာဘဝက မတက်သေးဘူး၊ မိန်းမလိုချင်ရက်နဲ့ နေစရာမရှိ လို့မယူသေးဘူး၊ စိတ်ကူးမယဉ်ချင်ပါနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေးရယ်၊ လူ့လော ကကြီးဟာ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းလောက် မရိုးသားဘူးကွ”

ဟုနားချလေ၏။ စပါယ်ယာဖြစ်သူကလည်း

“ဟုတ်ပါတယ် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေးရယ်”

ဟုဝင်ရောက်ထောက်ခံလေ၏။ ဒရိုင်ဘာနှင့် စပါယ်ယာ၏စကားကြောင့် ချမ်းသာ သည်ပင် တွေဝေသွားလေ၏။ သို့သော်၎င်းတို့၏စကားသည် ချမ်းသာ၏ စိတ်အားတက်ကြွ မှုကို မတားဆီးနိုင်ခဲ့ပေ။ ချမ်းသာက ခေါင်းကိုခါယမ်း၍

“မရတော့ဘူးဗျ၊ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ ကျုပ်ရင်ဘတ်ကိုကြည့်ဆုကြီးပန်ချမ်းသာလို့ မင်ကြောင်ထိုးထားတာ မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ ကျုပ်ဆုကြီးမပန်နိုင်မချင်းဘုန်းကြီးကျောင်းကို မပြန်ဘူးလို့ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဒရိုင်ဘာနှင့် စပါယ်ယာသည် ချမ်းသာ၏စကားကိုနားထောင်၍ သူ့ အား သနားစရာ သတ္တဝါတစ်ဦးကဲ့သို့ကြည့်ကာ

“တားလို့မရလဲ သွားပေါ့ကွာ၊ ငါတို့က စေတနာနဲ့ ပြောတာပါကွာ”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် ၎င်းတို့ကို စကားမတုန့်ပြန်တော့ပေ။ ဒရိုင်ဘာနှင့်

စပါယ်ယာသည် လုံ့လဝီရိယမရှိသော လူညံ့လူဖျင်းများဖြစ်ပုံရ၏။ ဇွဲလုံ့လဝီရိယဖြင့် ကြိုးစားပမ်းစားလုပ်ဆောင်သူတိုင်း ကြီးပွားချမ်းသာရမည်ဟု ဆရာတော်ကြီးဟောခဲ့ဖူး၏။

ဤသို့ဖြင့် မြို့များတစ်မြို့ပြီး တစ်မြို့ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီးနောက်နေ့လယ်သို့ရောက်သော အခါ ဒရိုင်ဘာက

“ငါတို့ခရီးက ဒီမြို့မှာဆုံးပြီကွ”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည်ဒရိုင်ဘာနှင့်စပါယ်ယာကို ကျေးဇူးတင်စကားပြော၍ မြို့ထဲသို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုလေ၏။ မြို့ကလေးသည် အတော်အတန်စည်ကားပြီး စီးပွားရေးအဆင်ပြေပုံရ၏။ ချမ်းသာသည် ထိုမြို့ကလေးတွင်နေထိုင်ပြီးစတင် အလုပ်လုပ်ကိုင်ရန် စဉ်းစားမိ၏။ သူသည်အတန်ကြာအောင် ကြည့်ရှုပြီးနောက် ဗိုက်ဆာလာသည်နှင့် ဈေးခန်းတွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ ထမင်းဆိုင်ထဲတွင် စားသောက်သူများနှင့်စည်ကားနေပြီး ဝင်ရောက်စားသောက်သူများကို မိန်းမပျိုသုံးဦးက ခရီးကြိုပြုနေသည်များကို မြင်ရ၏။ ချမ်းသာကို မိန်းမပျိုတစ်ဦးကစားပွဲတစ်လုံး၌ နေရာချထားပေးပြီး

“မောင်လေး ဘာဟင်းနဲ့စားမလဲ”

ဟုချိုသာသောအသံဖြင့်မေးလေ၏။ ချမ်းသာက ဝက်သားဟင်းနဲ့စားလိုကြောင်း ပြောဆိုလေရာ ခဏအကြာတွင် လူငယ်တစ်ဦးက ထမင်းနှင့်ဟင်းများကို ချပေးလေ၏။ ချမ်းသာသည် ထမင်းစားရင်းဆိုင်ကို အကဲခတ်လေရာ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ပိုင်ရှင်ဖြစ်ဟန်တူသော မိန်းမဝဝကြီးတစ်ယောက်က ထိုင်၍ တစ်ဆိုင်လုံးရှိ စားပွဲထိုးများကို ဩဇာပေးနေကြောင်းတွေ့ရ၏။

သူသည် ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် မိန်းမကြီးအနီးသို့သွားကာ

“ဒီမှာအဒေါ်၊ ဒီဆိုင်မှာ စားပွဲထိုး၊ ပန်းကန်ဆေး၊ အလုပ်တစ်ခုခု မရနိုင်ဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ မိန်းမကြီးက ချမ်းသာအား မျက်လုံးပြူးကြည့်၍ ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့်

“ဘာ၊ မင်းက ထမင်းစားပြီး ပိုက်ဆံမပေးနိုင်လို့ စားပွဲထိုးပန်းကန်ဆေးအလုပ်တောင်းတယ်ဟုတ်စ၊ ကျလဲကျလောက်တယ်ကွယ်၊ ဒါမျိုးတွေရိုးနေပြီ၊ မင်းအဝတ်အစားတွေကို မရှိရှိတာ ချွတ်ယူရမှာပဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဆိုင်ထဲတွင် လူများနှင့် ဧည့်ကြိုမိန်းမပျိုလေးများသည် ချမ်းသာကို ကြည့်၍ တဝါးဝါး တဟားဟားဖြင့် ပွဲကျသွားလေ၏။ ချမ်းသာသည် မိန်းမကြီး၏ အထင်လွဲ မှားသော စကားကြောင့်မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး နီမြန်းအောင်အရှက်ရသွားပြီး

“မဟုတ်ဘူးအဒေါ်ကြီး ကျုပ်ပြောတာဒီလိုမဟုတ်ဘူး”

ဟုငြင်းဆိုလိုက်ပြန်ရာ မိန်းမကြီးက မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့၍ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့်

“ဘာအခုမှငြင်းနေတာလဲ၊ ဒီမှာသူငယ် ထမင်းဆိုင်ဖွင့်စားတာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် ရှိပြီ၊ ဒါမျိုးတွေအံ့တိုနေပြီ၊ မင်းလိုလူမျိုးအယောက်တစ်ရာမက တွေ့ဖူးတယ်၊ ဆိုင်ကထမင်း ကို တစ်ဝတ်တစ်ပြစား၊ ငွေမရှင်းနိုင်လို့ဆိုပြီး တောင်းပန်၊ ပန်းကန်ဆေး၊ စားပွဲထိုးအလုပ် တောင်း၊ ပြီးတော့ ဘာအလုပ်မှ မယ်မယ်ရရမလုပ်ပဲ ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင်နဲ့ ဆိုင်ကရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေ အလစ်သုတ်သွားတာပဲ”

ဟုဆိုလိုက်ပြန်ရာ စားသောက်နေသူအပေါင်းသည် ဝါးခနဲရယ်မောလိုက်ကြပြန် ၏။ ချမ်းသာသည် အဒေါ်ကြီး၏စကားကြောင့် လွန်စွာဒေါသထွက်သွားပြီးလျှင်

“ဒီမှာအဒေါ်ကြီး၊ ခင်ဗျားလာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကျုပ်မှာထမင်းဘိုးရှင်းဖို့ ပိုက်ဆံ ပါတယ်ဗျ”

“ထမင်းဘိုးရှင်းဖို့ ပိုက်ဆံပါရင် မောင်ရင်က ကျုပ်ဆီမှာဘာလို့ အလုပ်တောင်းသ လဲ”

“အလုပ်မရှိလို့ အလုပ်တောင်းတာပေါ့ဗျ”

“အလုပ်တောင်းတာကလဲ မာရေကျောရေနဲ့၊ ငါ့ဆိုင်မှာမင်းအတွက် ဘာအလုပ်မှ မပေးနိုင်ဘူး၊ ခေတ်ကာလကြီးကကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ လူဆိုးမှန်းမသိ၊ လူကောင်းမှန်းမသိ တော်ကြာမြေ့ပွေးခါးပိုက်မိရင် ခက်မယ်”

“မပေးနိုင်လဲနေဗျာ၊ ရော့ ခင်ဗျားပိုက်ဆံ”

ချမ်းသာသည် အဒေါ်ကြီး၏ ဆိုင်ထဲမှ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးထွက်ခဲ့လေ၏။ သူသည် ပွဲဦးထွက်အခြေမလှသဖြင့် ဆိုင်တကာလှည့်၍ အလုပ်တောင်းရန်ပင် မဝံ့မရဲဖြစ်မိ၏။ လော ကတွင် နေထိုင်ရေးသည် သူထင်သလောက်မလွယ်ကူမှန်း နဖူးတွေ ခူးတွေရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့ရ လေပြီ။ သူ့အား လူပုံအလယ်တွင် အရှက်ရစေသော မိန်းမကြီးအား တနံနံခွဲတွေး၍

မကျေမနပ်ဖြစ်မိ၏။ ဒေါသအမျက် ထွက်မိလေ၏။

လောကနတ်ထဲတွင် သင်ယူခဲ့သော ‘ဒုဇ္ဈနာ၊ သူယုတ်တို့သည် ဒေါသ၊ အမျက်ကို၊ ကုသိန္နိ၊ အလိုရှိကုန်၏။’ ဟူသော စကားကို မေ့လျော့နေလေပြီ။ သူသည် အချိန်ရှိခိုက်ဆိုင်များ တွင် လှည့်လည်၍ အလုပ်ရှာဖွေရန် စဉ်းစားမိသော်လည်း

“လူလယ်ခေါင်မှာ ဒီလိုထပ်ပြီး အရှက်ခွဲခံရရင်တော့ ဒုက္ခပဲ၊ ဆိုင်ထဲမှာရှိတဲ့ မိန်းကလေးတွေကတော့ မိန်းမကြီးပြောတဲ့အတိုင်း ထင်မှာပဲ”

ဟုရောက်တတ်ရာရာတွေးရင်း ခြေဦးတည့်ရာထွက်ခဲ့လေ၏။ သူသည်မြို့လယ်ခေါင်သို့ ရောက်သောအခါ စေတီလေးတစ်ဆူကိုဖူးတွေ့ရသဖြင့် စေတီပေါ်သို့တက်ကာဘုရားဝတ်ပြုလေ၏။ ထို့နောက် စေတီ၏အနီးတွင် ဧရပ်ငယ်လေးတစ်ဆောင်ကိုမြင်သဖြင့် ဧရပ်ဘက်သို့ထွက်လာခဲ့၏။ ဧရပ်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ပုတီးစိပ်နေသော အသက်(၆၀)ဝန်းကျင် ယောဂီဝတ် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။

သူသည် ဧရပ်ပေါ်သို့တက်၍ ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲချလိုက်လေ၏။ သူ၏မျက်လုံးထဲတွင် ထမင်းဆိုင်၌ အရှက်ရပုံများကိုသာ ပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိ၏။ ပုတီးစိပ်နေသော ယောဂီဝတ်အမျိုးသမီးကြီးက

“ပုံစံကြည့်ရတာ အလုပ်ရှာမရလို့စိတ်ညစ်ပြီး ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်လာတယ်နဲ့တူတယ်၊ ဟုတ်ရဲ့လား လူကလေး”

ဟုမေးမြန်းလေရာ အမျိုးသမီးကြီး၏စကား မှန်ကန်သဖြင့် သူသည် မျက်လုံးပြူးသွားပြီးလျှင်

“အဒေါ်ကြီးပြောတာ မှန်လိုက်တာဗျာ၊ အဒေါ်ကြီးအကြားအမြင်ရနေသလား”

ဟုတအံတဩပြောလေ၏။ အမျိုးသမီးကြီးက

“အကြားအမြင်မရသေးပါဘူးကွယ်၊ အပွေးမြင်အပင်သိဆိုတဲ့စကားလိုပေါ့၊ မင်းကို ကြည့်ရတာဒီမြို့ကဟုတ်ပုံမရဘူး၊ ဒီမြို့လူဆိုရင် မြို့လယ်ခေါင်မှာရှိတဲ့ဧရပ်ကို တအံ့တဩ ရပ်နေစရာမရှိဘူး၊ အလုပ်ရှာဖို့ထွက်လာတဲ့သူ ဟာညနေမစောင်းမီ ဧရပ်ထဲကိုလာပြီးခြေပစ်လက်ပစ်လှဲချလိုက်ကတည်းက ပြဿနာတစ်ခု ကြုံခဲ့ရပြီဆိုတာ သိသာပါတယ်၊ လူကလေးရဲ့ မျက်နှာနီပြီးနှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားတယ်၊ မျက်နှာဟာမကြည်လင်ဘဲ မှန်ကုတ်ကုတ်ဖြစ်နေ

တယ်။ ဒေါသဖြစ်နေတဲ့လူရဲ့မျက်နှာက အကြောတွေဟာ တင်းမာနေတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် အလုပ်ရှာရင်း အလုပ်ရှင်နဲ့စကားပြော အပေါက်အလမ်းမတည့်ဘဲ စကားများလာတာဖြစ်ရမယ်။ ကလေးရဲ့နှုတ်ခမ်းမှာ ဆီတွေဝေနေတယ်။ ထမင်းဆိုင်က ပြန်လာတာဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် စကားများရင် ထမင်းဆိုင်ရှင်နဲ့ပဲဖြစ်ရမယ်။ ထမင်းဆိုင်ရှင်နဲ့ဘယ်လိုစကားများမလဲ။ ထမင်းစားပြီး ထမင်းဆိုင်မှာ အလုပ်တောင်းရင်း စကားများနိုင်တယ်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

ဟုရှည်လျားစွာ ပြောဆိုလေရာ ချမ်းသာသည် လွန်စွာအံ့သြသွားပြီးလျှင်

“အဒေါ်ကြီးပြောတာ အားလုံးမှန်တယ်။ အဒေါ်ကြီး သိပ်တော်တာပဲ”

ဟုအစချီကာ ထမင်းဆိုင်တွင် ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးနှင့် ပြ သာနာဖြစ်ခဲ့ပုံများကို ပြန်လည်ပြောဆိုလေ၏။ အဒေါ်ကြီးက အစအဆုံးနားထောင်၍

“ဒီမှာလူကလေး၊ လိုချင်သူနဲ့ပေးကမ်းသူဟာ ဘယ်တော့မှ တပြေးညီမဖြစ်နိုင်ဘူးကွယ့်။ ပေးကမ်းသူကအထက်၊ လိုချင်သူက အောက်မှာရှိတယ်။ လိုချင်သူဟာ တဆင့်နိမ့်နေတယ်။ လောကကြီးမှာနေရင်ဒီသဘောကိုနားလည်ထားရမယ်။ လိုချင်သူနဲ့ပေးကမ်းသူဟာ ဘယ်တော့မှတပြေးညီမရှိနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် သည်းခံစိတ်ကိုမွေးရမယ်။ တစ်ခုခုလိုချင်ရင်တစ်ခုခုပေးဆပ်ရမယ်ကွယ့်။ ပေးဆပ်ဖို့အတွက်သတ္တိနည်းနေပြီဆိုရင်တော့လူကလေးလိုချင်တာကို ရမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့သမီးကိုလိုချင်ရင် သူ့မိဘကိုသည်းခံရမှာပဲ။ ခယ်မတွေယောက်ဖတွေအပေါ်မှာလဲစိတ်ရှည်ရမယ်။ စိတ်မရှည်ဘူးဆိုရင်တော့ လူကလေးချစ်သူနဲ့လွဲမှာပဲ”

ဟုရှင်းလင်းပြလေ၏။ ချမ်းသာသည် အမျိုးသမီးကြီး၏စကားကိုနားထောင်၍

“အဒေါ်ကြီးပြောတာ ဟုတ်ပေသားပဲ။ ငါဟာလောကနီတိကို နားလည်တတ်ကျွမ်းရက်နဲ့ သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားတယ်။ လောကနီတိမှာ လောက၊ လောက၌။ စနစညပယောကေသု၊ ဥစ္စာစပါးရောင်းဝယ်သောအခါ၌လည်းကောင်း၊ တထာ၊ ထိုမှတစ်ပါး။ ဝိဒုဂမေသုစ၊ အတတ်သင်သောအခါတို့၌လည်းကောင်း၊ ဒုတေသု၊ တမာန်အစေအပါးခံသောအခါတို့၌လည်းကောင်း၊ အပစာရေသု၊ မေထုန်မှီဝဲသောအခါတို့၌လည်းကောင်း။ တဒါတေသုကာလေသု၊ ထိုအခါတို့၌။ လဇ္ဇာ၊ အရှက်ကြောက်ကို။ စန္ဒာ၊ စွန့်သည်။ ဘဝေ၊ ဖြစ်ရာ၏ လို့ဆိုထားတာပဲ။ ငါဟာဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးကိုတွေးတောပြီးအရှက်ရနေတယ်။ လောကမှာဒီထက်ပိုပြီး စွန့်လွှတ်စွန့်စားရမယ့် အကြောင်းအရာတွေအများကြီးတွေ့ကြုံရဦးမှာပဲ”

ဟုတွေးတောမိလေ၏။ အမျိုးသမီးကြီးက

“လူကလေး သဘောပေါက်သွားပြီထင်တယ်”

ဟုပြောဆိုလေရာ ချမ်းသာက ခေါင်းညိတ်၍

“ကျွန်တော် သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားတယ်အဒေါ်တကယ်တော့ ထမင်းဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးဟာ သူ့ဆိုင်မှာထမင်းစားပြီးထမင်းဘိုးရှင်းကာနီးမှ ပိုက်ဆံမရှိဘူးဆိုပြီး စားပွဲထိုး ပန်းကန်ဆေး အလုပ်တစ်ခုခုတောင်း နောက်ပြီး ဆိုင်ကပစ္စည်းတစ်ခုခုကိုအလစ်သုတ်တဲ့သူမျိုးကို တကယ်ကြုံဖူးလို့ ကျွန်တော့်ကို အထင်မှားမိတာဖြစ်မှာပါ။ ကျွန်တော်အစကဒီလိုမတွေးမိဘူး”

ဟုဆိုလေ၏။ အမျိုးသမီးကြီးက ဆက်လက်၍

“လူကလေးမှာ အကောင်းမြင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာပြီ။ လောကမှာ ဘာပဲလုပ်လုပ် အကောင်းမြင်စိတ်နဲ့စတင်ဖို့လိုတယ်။ အဆိုးမြင်စိတ်ရှိသူဟာ ဘယ်တော့မှမကြီးပွားနိုင်ဘူးကွယ့်။ အရာရာကို အဆိုးမြင်တဲ့သူဟာ ဘေးထိုင်ပြီး ဘုပြောနေတဲ့လူမျိုးပေါ့။ အကောင်းမြင်စိတ်ရှိသူဟာ ဘယ်အလုပ်မျိုးမဆို အကောင်းဘက်က တွေးပြီး စတင်လုပ်ကိုင်ဖြစ်သွားတယ်။ ကြုံတွေ့ရတဲ့အခက်အခဲတွေကို စိတ်ဓါတ်မကျဘဲ အကောင်းမြင်စိတ်နဲ့ ဖြေရှင်းလေ့ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် အကောင်းမြင်စိတ်ကိုမွေးဖို့ကြိုးစားပါလူကလေး”

ဟုရှည်လျားစွာ ရှင်းပြပြန်၏။ ချမ်းသာကခေါင်းညိတ်၍

“ကျွန်တော်ရှေ့ဆက်ပြီး အကောင်းမြင်စိတ်ကို မွေးပါတော့မယ်။ အဒေါ်ကြီးပြောတဲ့စကားတွေဟာ အင်မတန်မှတ်သားဖို့ကောင်းပါတယ်။ အဒေါ်ကြီးဟာ နယ်နယ်ရရတော့ ဟုတ်ဟန်မတူဘူး”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ အဒေါ်ကြီးက ဆက်လက်၍

“အဒေါ်ရဲ့ ဇာတိက မြန်မာပြည်အောက်ပိုင်း ဘီလူးကျွန်းဘက်ကပဲ။ အဒေါ် (၁၆) နှစ်သမီးအရွယ်မှာ အဒေါ်ခင်ပွန်းသစ်ကုန်သည် ကိုရွှေရနဲ့ အကြောင်းပါပြီး တနင်္သာရီဘက်ကိုပါသွားတယ်။ အဒေါ်တို့ လင်မယားဟာ မောင်တစ်ထမ်းမယ်တစ်ရွက်နဲ့ အောက်ခြေကစပြီး ကြိုးစားရုန်းကန်လိုက်ကြတာ နှစ်(၂၀)လောက်လဲကြာရော သစ်စက်အတော်များများကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တယ်။ အဒေါ်တို့ပိုင်တဲ့ သင်္ဘောတွေဟာ ထိုင်း-မြန်မာနယ်စပ် ရွာကလေးမှာရှိတယ်။ ထိုင်းဘက်မှာလဲ အဒေါ်ပိုင်တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ အများကြီးရှိခဲ့တယ်။ အဒေါ်ကိုသူဌေးမကြီးဒေါ်ခင်ကြည်ဆိုပြီး ထိုင်းလူမျိုးတွေသိကြတယ်။ အဒေါ် အသက်(၆၀)နှစ်ပြည့် တဲ့အချိန်မှာ အဒေါ်ခင်ပွန်းဆုံးတာနဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို သားသမီးတွေ ခွဲပေးပြီးစစ်ကိုင်းချောင်မှာ

တရားအားထုတ်နေတယ်။ အခု ဒီမြို့က ဓမ္မမိတ်ဆွေတစ်ဦးရဲ့ အိမ်မှာ ခဏတည်းခိုရင်း စေတီမှာပုတီးလာစိတ်နေတာပဲ”

ဟုရှည်လျားစွာပြောဆိုလေ၏။ အဒေါ်ကြီး၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ချမ်းသာသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားပြီးလျှင်

“ဟင် ဒါဆို အဒေါ်က သူဌေးမကြီးပေါ့။ ကျွန်တော်ဟာသူဌေးဖြစ်ဖို့အတွက် လူ့လောကကြီးထဲကို ဝင်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော့်ကိုကြီးပွားအောင်မြင်ဖို့အတွက် လမ်းညွှန်မှုတွေ ပေးပါဦး”

ဟုတောင်းပန်လိုက်လေရာ သူဌေးမကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“လူကလေးကို အဒေါ်စကားနှစ်ပဲပြောလိုက်မယ်။

နံပါတ်(၁) လောကမှာ ဘာလုပ်လုပ် အကောင်းမြင်စိတ်ထားရမယ်။

နံပါတ် (၂) ဘယ်တော့မှ စိတ်မလျှော့နဲ့ မအောင်မြင်ရင် တစ်ကြိမ်ပြီးတစ်ကြိမ်ဆက်လုပ်။ နှစ်ကြိမ်မအောင်မြင်ရင်သုံးကြိမ်လုပ်။ သုံးကြိမ်မအောင်မြင်ရင် လေးကြိမ်လုပ်။ စိတ်နဲ့စွဲကို ဘယ်တော့မှမလျှော့လိုက်လေနဲ့။ နောက်ဆုံးမှာ အောင်မြင်မှုရမှာ မလွဲဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် သူဌေးကြီး၏စကားကိုနားထောင်၍ ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထအောင် စိတ်အားတက်ကြွသွားပြီး

“အဒေါ်စကားကို ကြားရတာ စိတ်အားတက်ကြွလိုက်တာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲကို မမြင်ရတဲ့အင်အားတွေ တရှိန်ထိုးဝင်လာသလို ခံစားရတယ်။ အဒေါ်ဒီမြို့မှာ ရှိဦးမှာလားဟင်”

ဟုဝမ်းသာအားရပြောဆိုလေရာ သူဌေးမကြီးက

“အဒေါ်မနက်ဖြန်ဒီမြို့ကသွားတော့မယ်။ လူကလေးရဲ့ စိတ်အားတက်ကြွမှုကို ကြည့်ပြီးအဒေါ်ခန့်မှန်းနိုင်တယ်။ လူကလေးဟာ တစ်နေ့မှာ ကြီးပွားအောင်မြင်မှာမလွဲဘူး”

ဟုအားပေးစကားပြောလေတော့၏။ ချမ်းသာက

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ပါစေဗျာ” ဟုဆုတောင်းလိုက်လေ၏။

ထိုညက ချမ်းသာသည် စေတီလေးအနီးရှိ ဇရပ်ပေါ်တွင်ပင်အိပ်စက်ခဲ့၏။

သူသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားပီပီ မနက်စောစောထ၍ စေတီပတ်ဝန်းကျင်ကို တံမြက် စည်းလဲ့လေ၏။ သစ်ရွက်ခြောက်များကို စု၍ မီးရှို့လေ၏။ စေတီအနီးတွင် ပေါက် နေသော သပြေပန်းများကို ခူးဆွတ်၍ ဘုရားပန်းလဲ့လေ၏။

ထို့နောက် မြို့ထဲသို့ထွက်ကာ ထမင်းဆိုင်များတွင် လှည့်လည်၍ စားပွဲထိုး၊ ပန်ကန် ဆေးအလုပ် လုပ်လိုကြောင်းပြောဆို၍အလုပ်တောင်းလေရာ မည်သည့်ဆိုင်ကမျှသူ့အားအလုပ် မပေးနိုင်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ အချို့သော ဆိုင်များက သူ့အား ကောင်းမွန်စွာ ပြောဆိုသော် လည်း အချို့ဆိုင်များက ရိုင်းစိုင်းစွာပြောဆို၍ ဆိုင်ထဲမှ မောင်းထုတ်ကြ၏။ အချို့ဆိုင်ထဲသို့ ပင် အဝင်မခံကြပေ။ သို့သော် စိတ်ပျက်အားငယ်ခြင်းမရှိဘဲ အပြုံးမပျက်ရင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့လေ၏။ သူဌေးမကြီး၏စကားများကို သူ၏နားထဲတွင် ကြားယောင်၍ စိတ်အားတင်းခဲ့ရ၏။

“လူကလေး ဘယ်တော့မှ စိတ်မပျက်မနဲ့၊ မအောင်မြင်ရင် တစ်ကြိမ်ပြီးတစ်ကြိမ် ဆက်လုပ်၊ နှစ်ကြိမ်မအောင်မြင်ရင် သုံးကြိမ်လုပ်၊ သုံးကြိမ်မအောင်မြင်ရင် လေးကြိမ်လုပ်၊ စိတ်နဲ့စွဲကို ဘယ်တော့မှ မလျှော့လိုက်လေနဲ့၊ နောက်ဆုံးမှာအောင်မြင်မှုရမှာ မလွဲဘူး”

သူသည် ညနေစောင်းသည်အထိ မည်သည့်ဆိုင်တွင်မျှ အလုပ်မရသေးသဖြင့် နေ

ဝင်ခါနီးသောအခါ နားခိုနေသောဇရပ်သို့ပြန်ခဲ့လေ၏။ ထိုမြို့တွင်ရှိသော ထမင်းဆိုင်များ အားလုံး ကုန်သွားပေပြီ။ ဤသို့ဆိုလျှင် ထမင်းဆိုင်တွင်အလုပ်ရစရာ လမ်းမမြင်တော့ပေ။

“ထမင်းဆိုင်တွေမှာမရရင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေ၊ ဒီပြင်အရောင်းဆိုင်တွေကျန် သေးတာပဲ၊ ငါစိတ်ဓာတ်မကျဘူး၊ ဇွဲကို မလျှော့ဘူး”

ဟုသူ့ကိုယ်သူအားပေး၍ ထိုနေ့ည အိပ်စက်ရန် ကြိုးစားလေ၏။ သို့သော် သီတာ ၏မျက်နှာကို မျက်လုံးထဲတွင် မြင်နေသဖြင့် တော်တော်နှင့်အိပ်မပျော်ပေ။ သီတာလည်းသူ့ကို သတိရနေမည်ထင်၏။ သီတာနှင့် ဘယ်တော့များမှ ဆုံတွေ့ရလေမည်မသိ။ နှစ်တွေလတွေ၊ ရက်တွေ၊ အများကြီး ကြာဦးမည်ထင်၏။

နောက်တနေ့ မနက်မိုးလင်းသောအခါ ထုံးစံအတိုင်းထ၍ ဘုရားဝေယျာဝစ္စ အလုပ် များကို လုပ်ကိုင်လေ၏။ထို့နောက် မြို့ထဲသို့လှည့်လည်၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များတွင် အလုပ် တောင်းလေ၏။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များအားလုံးက

“စားပွဲထိုးမလိုဘူး”

ဟုတညီအညွတ်တည်းဆိုကြ၏။ ညနေသို့ရောက်သောအခါ အလုပ်မရသည်နှင့်နား ခိုရာဇရပ်သို့ပြန်ခဲ့ရပြန်၏။ အလုပ်တစ်ခုရဖို့ ဤမျှ ခက်ခဲလေမှန်း သူလက်တွေ့ကျကျ သိရ ပေပြီ။ သူသည်စိတ်ဓာတ်ကျချင်သလိုရှိလာသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူအားပေးကာ ဇရပ်ပေါ်သို့ရင်ကို ကော့၍ တက်ခဲ့လေ၏။ ဇရပ်ပေါ်သို့ရောက်သောအခါ တိုင်ကိုမှီထိုင်နေသော တရုတ်ဘိန်းစား တစ်ယောက်နှင့် ဆုံလေ၏။ ဘိန်းစားက သူ့ကိုကြည့်၍

“ဟိဟိ၊ ကိုယ့်လူကိုကြည့်ရတာ အတော်စိတ်ဓာတ်ကျနေပုံရတယ်၊ ဧကန္တတော့အ လုပ်ရှာမရလို့ စိတ်ဓာတ်ကျနေတယ်ထင်ပါ၊ မျက်နှာကြီးကလဲ မာန်တွေ တင်းထားလိုက်တာ”

ဟုလှောင်ပြောင်လေရာ ချမ်းသာက

“ဒီလောက် ရင်ကိုကော့ ခေါင်းမောပြီး အားမာန်အပြည့်နဲ့လာတဲ့သူကို ခင်ဗျားက ဘာလို့ စိတ်ဓာတ်ကျနေတယ်လို့စွပ်စွဲလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ချမ်းသာ၏စကားကို တရုတ်ဘိန်းစားကရယ်မော၍

“ရင်ကြီးကိုကော့ ခေါင်းကြီးကို မော့လို့ စိတ်ဓာတ်ကျနေပြီလို့သိတာကွ၊ မျက်နှာ ကြီးကလဲ တင်းထားလိုက်တာ၊ မေးရိုးကြီးတွေ ထောင်ထောင်လို့၊ ဒါဟာ စိတ်ဓာတ်အင်အား

နည်းပါးနေတဲ့ လက္ခဏာပဲကွ”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာက မျက်မှောင်ကြုပ်၍

“ခင်ဗျားပြောတာ ကျုပ်မရှင်းဘူး၊ ကျုပ်ပုံစံက စိတ်ဓာတ်ကျတဲ့ အမူအယာပေါက် နေလို့လား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ တရုတ်ဘိန်းစားက

“ဟဲဟဲဟဲ၊ ပညာမျက်စိနဲ့ကြည့်ရင်တော့ စိတ်ဓာတ်ကျနေမှန်းသိတယ်ကွ ကောင်လေးရ၊ မင်းလိုမလောက်လေး မလောက်စားကောင်လေးကို ငါဘယ်လိုနားလည်အောင် ရှင်းပြရမလဲ၊ အာကာလညအခါမှာ သုသာန်တစ်ပြင်ထဲကို ဖြတ်လျှောက်လာတဲ့ ခရီးသွားတစ်ယောက် ဟာသူ့ကိုယ်သူ ရဲဆေးတင်တဲ့အနေနဲ့ သီချင်းတွေ အော်ဟစ်သီဆိုပြီးသွားတယ်ကွာ၊ မင်းအဖြစ်ဟာ အဲဒါနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူတယ်ကွ၊ အလုပ်မရလို့စိတ်ဓာတ်ကျချင်ချင်ဖြစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ စိတ်ဓာတ်မကျဘူးဆိုတဲ့ဇွဲနဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ရဲဆေးတင်လိုက်တာပဲ၊ ဒီလို စိတ်ဓာတ်မျိုးရှိတာကောင်းပါတယ်၊ အောင်မြင်ဖို့အတွက် အထောက်အကူဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဓာတ်အင်အားပြည့်ရင် ပိုကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ စိတ်ဓာတ်အင်အားပြည့်ဝတဲ့သူဟာ ဘယ်တော့မှတောင့်တောင့်မာမာကြီးမဖြစ်ဘူးကွ၊ အသွားအလာနေအထိုင်အားလုံးသက်တောင့်သက်သာရှိတယ်၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ကိုယ်ဟန်နဲ့အမူအရာကိုကြည့်ပြီး အတွင်းစိတ်ပြည့်ဝသူ ဟုတ်မဟုတ် ပညာဉာဏ်မျက်စိနဲ့ မြင်နိုင်တယ်၊ ခေါင်းကြီးကိုမော့ ရင်ကြီးကိုကော့ပြီး တောင့်တောင့် မာမာကြီးရှိတဲ့ကောင်မျိုးဟာအတွင်းစိတ်ဓာတ်အင်အားနည်းတဲ့ကောင်တွေကွ၊ လူပိန်းတွေအမြင်မှာ တော့ဒီကောင်မျိုးဟာ အတွင်းစိတ်ဓာတ်အင်အားနည်းတဲ့ကောင်တွေကွ၊ လူပိန်းတွေအမြင်မှာတော့ ဒီကောင်မျိုးဟာသူရသတ္တိနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ကောင်မျိုးတွေပေါ့ကွာ၊ ပညာမျက်စိနဲ့ကြည့်ရင်တော့ဒီကောင်တွေဟာ သနားစရာကောင်းလောက်အောင် စိတ်ဓာတ်အင်အား နည်းတဲ့ သူတွေပဲ၊ သူတို့ရင်ထဲမှာကြောက်စိတ်တွေ မလုံခြုံမှုတွေ အမြဲရှိတယ်၊ ဒီအရာတွေကို ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ မာန်တွေတင်းပြီး တောင့်တောင့်မာမာကြီးလုပ်နေတာပဲ၊ တစ်ခါက ဟောပြောပွဲတစ်ခုမှာ အားမာန်အပြည့်နဲ့ပြောနေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို လူပိန်းအများစုက လုပ်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်း တီးပြီးအားပေးကြတယ်၊ ငါနားထောင်ကြည့်လိုက်တော့ဒီကောင့်အသံဟာ သနားစရာကောင်းလောက်အောင်မလုံခြုံမှုတွေ၊ ကြောက်ရွံ့မှုတွေကို မြင်နေရတယ်ကွ၊ လောကမှာ လက်သီးဆုပ်ထားတဲ့သူတွေအားလုံး ကြောက်ရွံ့သူတွေပဲ၊ လက်ဝါးဖြန့်ထားတဲ့သူတွေဟာ ရဲရဲတဲ့ သူတွေဖြစ်တယ်၊ ကြောက်ရွံ့သူတွေဟာမာန်တွေတင်းထားတယ်၊ ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်တယ်၊

ရဲဝံသူတွေဟာ သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိတယ်။ မေတ္တာထားနိုင်တယ် ခွင့်လွှတ်နိုင်စွမ်းရှိတယ်။ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံရဲတယ်။ ဒါကြောင့် ရဲဝံသူဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါကောင်လေးရာ”

ဟုရှည်လျားစွာရှင်းလင်းပြလေ၏။ တရုတ်ဘိန်းစား၏စကားအဆုံးတွင်ချမ်းသာက

“ခင်ဗျားပြောတာနားလည်သလိုတော့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့နားမလည်သေးဘူး။ ကျုပ်က နာမည်လိုက်အောင် လူချမ်းသာ တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်တာ။ လူချမ်းသာတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ အတွင်း စိတ်ပြည့်ဝဖို့လိုသလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ တရုတ်ဘိန်းစားက တခစ်ခစ်ရယ်မော၍

“မင်းမေးခွန်းကိုကြိုက်သွားပြီကောင်လေး။ မင်းတစ်နေ့လူ ချမ်းသာတစ်ယောက် ဖြစ်မှာ ဧကန်မလွဲဘူးကွ”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာကအံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်ကာ

“ခင်ဗျားက ဘာသဘောနဲ့ ပြောတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ တရုတ်ဘိန်းစားက

“မင်းငါ့ကိုမေးတဲ့မေးခွန်းကြည့်ပြီး ပြောတာပါ။ မင်းစိတ်ထဲမှာ ချမ်းသာဖို့ကလွဲပြီး အခြားအာရုံမရှိဘူး။ ချမ်းသာဖို့တစ်ခုထဲကိုဘဲ ဦးတည်းထားတယ်။ ငါပြောတဲ့ စိတ်ဓာတ် အင်အားကိုလဲ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ချမ်းသာဖို့အတွက် စိတ်ဓာတ်အင်အား ပြည့်ဝဖို့လိုသလား။ လိုရင်ရအောင်ကြိုးစားမယ်။ မလိုရင် မကြိုးစားတော့ဘူး။ ဒါပဲမဟုတ်လား”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာကစကားမတုန်ပြန်တော့ပဲ ပြုံး၍သာနေလေ၏။ တရုတ်ဘိန်းစားကဆက်လက်၍

“ချမ်းသာဖို့အတွက် အတွင်းစိတ်ပြည့်ဝရမယ်လို့တော့ မဆိုနိုင်ဘူးကွ။ အတွင်းစိတ်အင်အားနည်းပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝနေတဲ့သူတွေတစ်ပုံကြီးပဲ။ အတွင်းစိတ်အင်အားပြည့်ဝပြီး ဆင်းရဲ နွမ်းပါးသူတွေလဲ အများကြီးပဲ။ ဒါကြောင့် ချမ်းသာခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းဆိုတာ အတွင်းစိတ်အင်အားနဲ့တော့ သိပ်မဆိုင်ဘူး။ ရည်းမှန်းချက်၊ ရည်ရွယ်ချက်ချပြီး စွမ်းစွမ်းတမန်အလုပ်လုပ်တဲ့အမူအကျင့်နဲ့ပဲ သက်ဆိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရည်မှန်းချက်၊ ရည်ရွယ်ချက်ချင်းတူပြီး စွမ်းစွမ်းတမန် အလုပ်လုပ်တာလဲတူပြီဆိုရင်တော့ အတွင်းစိတ်အင်အားပည့်ဝတဲ့သူဟာ လောက

ဒဏ်ကို ရင်ဆိုင်ရာမှာ ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်ပြီး စိတ်အေးချမ်းသာစွာ နေထိုင်နိုင်တယ်။ သူတို့ရဲ့နေပုံ ထိုင်ပုံ သွားပုံလာပုံ၊ ပြောပုံဆိုပုံတွေဟာ သက်တောင့်သက်သာရှိတယ်။ အားစိုက်ထားတဲ့ အမူ အယာမရှိဘူး”

ဟုရှည်လျားစွာရှင်းလင်းပြလေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ ချမ်းသာက ဆက်လက်၍

“အတွင်းစိတ်အကြောင်း ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ တရုတ်ဘိန်းစားကရယ်မော၍

“ဟဲဟဲဟဲ၊ ငါနာမည်က ရှောင်မိန်းလို့ခေါ်တယ်ကွ၊ ငါကမြန်မာပြည်အနှံ လှည့် လှည့်ပြီး ခြေသလုံးအိမ်တိုင် သွားလာနေထိုင်တဲ့သူပဲ။ အလုပ်အကိုင်နေရာ အတည်တကျမရှိ တဲ့ ပုဒ်မနဲ့ဖမ်းမယ်ဆိုရင်တော့ ရှေ့ကဆုံးက အဖမ်းခံရမဲ့ကောင်ပဲကွ၊ ငါ့မှာ ရှည် မှန်းချက် ရှည်ရွယ်ချက်မရှိဘူး၊ ငါ့ရဲကစိတ်ဟာ တိမ်လို့လွင့်နေတယ်။ လေနဲ့ အတူပါသွားပြီး လေနဲ့ အတူလာတယ်”

ဟုဆိုလေ၏။ ချမ်းသာက ရှောင်မိန်း၏စကားကိုနားထောင်၍

“ခင်ဗျားမှာ ဘာရည်ရွယ်ချက်၊ ရည်မှန်းချက်မှမရှိဘူး ဆိုတော့ ပေါ့ပေါ့နေပေါ့ပေါ့ စားတဲ့သူပေါ့”

ဟုပြောလေရာ တရုတ်ဘိန်းစားက ရယ်မော၍

“သိပ်မှန်တာပေါ့ကွာ၊ ပေါ့ပေါ့နေပေါ့ပေါ့စားဖို့ဆိုတာ နည်းတဲ့အရည်အချင်းလား၊ လူတိုင်းလူတိုင်းရဲ့ရင်ထဲမှာ လောဘ၊ ဒေါသတွေ၊ လိုချင်တက်မက်မှုတွေ၊ မနာလိုဝန်တို့မှုတွေ၊ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုတွေနဲ့ ပူလောင်နေတယ်။ လူတွေဟာတစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးပြိုင်ဆိုင်နေကြတယ်။ အ ရည်အချင်းမရှိတဲ့သူတွေဟာကိုယ့်ပြိုင်ဘက်၊ ကိုယ့်ထက်သာသွားမှာကိုကြောက်တယ်။ အဲဒီက နေ မနာလိုဝန်တို့မှုဖြစ်တယ်။ လူတွေဟာ ကိုယ့်အချင်းချင်းပြိုင်ရုံတင်မကဘူး သားသမီးတွေ အတွက်လဲ ပြိုင်ဆိုင်ကြတယ်။ အဲဒီမှာ ကိုယ့်အတွက်သာမက သားသမီးတွေအတွက်ပါ ပြိုင် ဆိုင်မှုတွေဖြစ်လာတယ်။ ပြိုင်ဆိုင်မှုကနေ ရှုံးနိမ့်ရမှာကို ကြောက်တဲ့စိုးရိမ်သောကတွေဖြစ်လာ တယ်။ စိုးရိမ်သောကဆိုတာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးအဆိပ်ပဲ။ လူတွေရဲ့နေထိုင်မှုပုံစံတွေကို စိုးရိမ်သောကက အများကြီးပြောင်းလဲနိုင်စွမ်းရှိတယ်။ ပေါ့ပေါ့နေပေါ့ပေါ့စားတဲ့သူမှာတော့ စိုး ရိမ်သောကအဆိပ်နဲ့ကင်းဝေးနိုင်တာပေါ့ကောင်လေးရာ ဟဲဟဲဟဲ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ချမ်းသာက ခေါင်းခါ၍

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကတော့ ချမ်းသာချင်တယ်။ ပေါ့ပေါ့နေ၊ ပေါ့ပေါ့စား မနေ နိုင်ဘူး”

ဟုငြင်းဆန်လေရာ ရှောင်မိန်းကခေါင်းညိတ်၍

“လူသားတိုင်းလူသားတိုင်းမှာလွတ်လပ်စွာနေထိုင်ခွင့်၊ လွတ်လပ်စွာဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ်။ ဒါကြောင့်မင်းကို ငါမတားလိုပါဘူး။ ချမ်းသာချင်တဲ့သူဟာလဲ ပေါ့ပေါ့နေပေါ့ပေါ့စား နေလို့မရဘူး။ ကြိုးစားရုန်းကန်ရမယ်၊ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲဝင်ရမယ်။ အသစ်အသစ်တွေတီထွင်ရ မယ်၊ လူ့ဘဝဆိုတာက တိုက်ပွဲပဲ။ ဆင်းရဲဒုက္ခတွင်းကြီးပဲ။ အဲဒီမှာရုန်းကန်ရမှာ၊ လိုက်လျောညီ ထွေဖြစ်အောင်ကြိုးစားရမှာ။ ဒါပေမဲ့ ကြိုးစားရုန်းကန်ရင်းနဲ့ တိုက်ပွဲဝင်ရင်းနဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆိပ်မတက်အောင်ကြိုးစားရမယ်။ အဆိပ်မတက်ဖို့သတိရှိဖို့လိုတယ်။ သတိကသိပ်အရေး ကြီးတယ်။ ဒီမှာကောင်လေး၊ ငါ့စကားတွေဟာ သိပ်လေးနက်တယ်။ ဒီအဓိပ္ပါယ်ကို နှစ်ပေါင်း များစွာ ရောက်မှမင်းနားလည်မယ်။ လောလောဆယ်တော့ မင်းဖြစ်ချင်တာတွေအတွက်ကြိုးစား ရုန်းကန်လိုက်ပါဦးကွာ”

ဟုရှည်လျားစွာ ရှင်းပြပြန်၏။ ချမ်းသာက တရုတ်ဘိန်းစား၏ စကားကိုနား ထောင်၍

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ဒီဇေရပ်မှာ တည်းခိုမှာလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ၎င်းက

“ငါ ဒီဇေရပ်မှာ ရောက်နေတာ တစ်လလောက်ရှိပြီကွ။ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်တွေက မြို့ထဲက တရုတ်ဘုံကျောင်းပြင်ဆင်လို့ လုပ်အားသွားပေးနေတာကွ။ ငါပြန်ရောက်တော့ဒီဇေရပ်မှာဘုန်း ကြီးကျောင်းသားတစ်ယောက် ရောက်နေပြီဆိုတာ သိလိုက်တယ်ကွ”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် တရုတ်ဘိန်းစား၏စကားကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွား ပြီးလျှင်

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ဘုန်းကြီးကျောင်းသားမှန်းသိတယ်”

ဟုရေရွတ်လေ၏။ ရှောင်မိန်းက တဟဲဟဲရယ်မော၍

“စေတီပရဝဏ်က အမှိုက်သရိုက်တွေ ရှင်းလင်းနေတာရယ်၊ ဘုရားပန်းအိုးတွေမှာ သပြေပန်းတွေထိုးထားပုံရယ်ကိုကြည့်တာနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားမှန်းသိသာပါတယ်ကွာ၊ အခု မင်းရုပ်ကိုမြင်တော့မှ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားမှန်း ပိုသေချာသွားတော့တယ်၊ ဟဲဟဲဟဲ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။

ထိုနေ့ညက တရုတ်ဘိန်းစားကျွေးမွေးသောသတ်သတ်လွတ် ဆန်ပြုတ်များကိုစား သောက်၍ အိပ်စက်ခဲ့လေ၏။ သန်းခေါင်အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ချမ်းသာသည် အိပ်ယာ မှ လန့်နိုးလာ၏။

လပြည့်ညဖြစ်သဖြင့် ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ထိန်ထိန်လင်းနေ၏။ သူသည်အနီးတွင် အိပ်စက်နေသော ရှောင်မိန်းကို မတွေ့သဖြင့် အံ့သြသွားပြီး ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်သို့တက်ခဲ့လေ ၏။ ရင်ပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ထူးဆန်းသော မြင်ကွင်းကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားလေ ၏။ ရှောင်မိန်းသည် အုတ်တံတိုင်းပေါ်သို့တက်၍ လမင်းကြီးရှိရာသို့မျက်နှာမူပြီးရပ်ကာနုတ်မှ တစ်စုံတစ်ရာကို တီးတိုးရေရွတ်နေလေ၏။ ခဏအကြာတွင် ရှောင်မိန်းက မန္တန်ရွတ်ခြင်းကို ရပ်တန့်၍ သူ့အားလှည့်မကြည့်ဘဲ

“သိပ်အံ့သြနေသလား ဘုန်းကြီးကျောင်းသား၊ လမင်းကြီးကို ပူဇော်တဲ့မန္တန် ရွတ်နေ တာကွ”

ဟုပြောလေရာ ချမ်းသာက မျက်မှောက်ကြပ်၍

“လမင်းကြီးကို ပူဇော်ရတယ်ဟုတ်လား၊ ကျုပ်မကြားဘူးပါဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ တရုတ်ဘိန်းစားက

“အရင်ကမကြားဖူးပေမဲ့ အခုကြားဖူးပြီဟုတ်လား၊ တနင်္လာဂြိုဟ် လမင်းကြီးကို ပူ ဇော်ပြီး ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အသက်ဓာတ်စွမ်းအင် ချီ ကိုညီညွတ်မျှတအောင် လုပ်နေတာကွ၊ လူ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ချီ စွမ်းအင်ညီညွတ်မျှတဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ လပြည့်ညတွေမှာကိုယ်လုံး တီးချွတ်ပြီး လရောင်ကိုခံယူကြတယ်၊ ဒါကြောင့်သူတို့ဟာအရွယ်တင်နုပျိုပြီးလရဲ့ လျှို့ဝှက် စွမ်းအင်ကိုရကြတယ်၊ လပြည့်ညတွေမှာမိန်းမတွေရဲ့ ဓမ္မတာသွေးအားကို ကောင်းစေတယ်၊ ကာမဂုဏ်စိတ်ဓာတ် အတက်အကျကိုလဲ ဖြစ်စေတယ်ကွ၊ သစ်ပင်ပန်းမန်တွေလဲ အဆီအနှစ် ပြည့်ဝကြတယ်၊ ဆေးဘက်ဝင်အပင်တွေလဲ အာနိသင်ထက်မြက်ကြတယ်”

ဟုပြောလေရာ ချမ်းသာက နားထောင်၍

“ကြားရတာ အထူးအဆန်းတွေချည်းပဲ”

ဟုရေရွတ်လေ၏။ ရှောင်မိန်းက ခေါင်းညိတ်၍

“ဒီထက်ထူးဆန်းတာတွေရှိသေးတယ်။ လပြည့်ညတွေမှာ လရဲ့ဆွဲငင်အားကြောင့် ဒီရေအတက်အကျ ဖြစ်ပေါ်တယ်။ အုန်းသီးထဲကရေကို ပြည့်ဝစေတယ်။ ငါးပိအိုးထဲကအရည် တွေကို လျှံစေတယ်။ လယ်ပုဇွန်တွေ၊ လယ်ဂဏန်းတွေလဲ၊ အဆီအနှစ်ပြည့်ဝတယ်ကွ။ မီးဖို ခန်းထဲက ငါးပိအိုးတွေတောင်လဆန်း၊ လဆုတ်ရက်တွေမှာ ပြည့်ခြင်း၊ မောက်ခြင်း၊ ဖြစ်ပေါ် စေတယ်ကွ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိတဲ့ ကြောက်စရာအလွန်ကောင်းတဲ့ မုန်တိုင်းကြီးတွေ ဟာ လမပြည့်မီ တစ်ရက်အလိုမှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခတ်ပြီး လပြည့်ညမှာ ငြိမ်သက် အေးချမ်းသွားလေ့ရှိတယ်ကွ။ ပင်လယ်ပြင်မှာ သွားလာနေတဲ့ သင်္ဘောကြီးတွေဟာ လရဲ့ အောက်တည့်တည့်ကို ဖြတ်သန်းတဲ့အချိန်မှာ အလေးချိန်သိသိသာသာလျှော့နည်းသွားပြီး အ သွားနှုန်းမြန်ဆန်လာတယ်။ လပြည့်ညမှာ မွေးဖွားတဲ့သူဟာ အသားအရည်စိုပြေပြီး စိတ်သ ဘောထား နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်။ မျက်နှာသဏ္ဌာန်ကလဲ လပြည့်ဝန်းရဲ့သဏ္ဌာန်မျိုးရှိတတ်တယ် ကွ။ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားကအစတုတ်ခိုင်ခြင်းမရှိဘဲ သွယ်သွယ်လျလျရှိတတ်တယ်။ သတ္တဝါ တွေဟာ လပြည့်ညမှာစိတ်ရွှင်ကြည်နူးတယ်။ ကာမဂုဏ်စိတ် တက်ကြွကြွတယ်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ ဘဝဟာလဲ လပြည့်ဝန်းနဲ့စပြီး လပြည့်ဝန်းနဲ့ဆုံးခဲ့တယ်။ ဒီပင်္ကရာဘုရားရှင်ထံမှာ ဗျာဒိတ်ခံ ယူတဲ့နေ့ဖွားမြင်တော်မူတဲ့နေ့၊ သစ္စာလေးပါးကိုသိမြင်တဲ့နေ့၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတဲ့နေ့၊ ဖွားဘက် တော် ဗောဓိပင်ပေါက်တဲ့နေ့တွေအားလုံးဟာ ကဆုန်လပြည့်နေ့တွေချည်းပဲကွ။ လပြည့်ညရဲ့ ထူးခြားမှုတွေအကြောင်းကိုပြောရရင် မိုးလင်းသွားလိမ့်ဘုန်းကြီးကျောင်းသားရေ၊ ပြန်အိပ် ကြရအောင်”

ဟုရှည်လျားစွာ ရှင်းလင်းပြရင်း စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်လေ၏။ ချမ်းသာသည် ရှောင်မိန်းကဲ့သို့တရုတ်ဘိန်းစားတစ်ယောက်ထံမှ ထူးဆန်းသောဗဟုသုတများကိုကြားရသဖြင့် တအံ့တဩဖြစ်မိလေ၏။ သူသည်ထိုညက သီတာကို သတိရနေသဖြင့် နိုးတလှည့် အိပ်တစ် လှည့်ဖြစ်နေရှာ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်သို့ရောက်သောအခါ ချမ်းသာသည် ဘုရားဝေယျဝစ္စအလုပ်များကိုလုပ်ကိုင်ပြီးသည်နှင့် မြို့ထဲသို့ထွက်၍ အလုပ်ရှာရန် ပြင်ဆင်လေ၏။ ချမ်းသာကိုကြည့်၍ ရှောင်မိန်းက စောင်ခြုံထဲမှ ထွက်ပြီး

“ဘုန်းကြီးကျောင်းသားရေ အလုပ်ရှာမရလို့ အဆင်မပြေရင် စိတ်ညစ်ပြီးမှိုင်းတွေမနေနဲ့၊ မျက်စိနဲ့နားကို ဖွင့်ထားကွ”

ဟုပြောလေရာ ချမ်းသာက မျက်မှောင်ကြုပ်၍

“ခင်ဗျားကတော့လုပ်ပြီ၊ မနက်စောစောစီးစီး ပါးစပ်ပုတ်ကြီးနဲ့ မပြောပါနဲ့၊ ဒီနေ့ကျွန်တော်အလုပ်အဆင်ပြေမှာဗျ”

ဟုပြောကာ မြို့ထဲသို့ထွက်ခဲ့လေ ၏။ ချမ်းသာသည် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး မြို့ထဲတွင် လှည့်လည်၍ ဈေးများ၊ ဆိုင်များ၊ အလုပ်ရုံများသို့ အလုပ်ရှာထွက်ခဲ့သော်လည်း ကံဆိုးစွာဖြင့် အဆင်မပြေခဲ့ပေ။ သူသည် အလုပ်ရှာမရသည့်အဆုံးတွင်

“ဒီမြို့မှာ ငါ့အတွက် အလုပ်တစ်နေရာတောင် မရတော့ဘူးထင်ပါရဲ့”

ဟုစိတ်အားငယ်စွာဖြင့် တွေးမိလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် သူ၏နားထဲသို့ ဘုန်းကြီး ကျောင်းမှ ထွက်ခွာသောနေ့တွင် စေတနာဖြင့်တားမြစ်သော ဒရိုင်ဘာနှင့် စပါယ်ယာ၏ စကားများကို ကြားယောင်လာ၏။

“ဘဝဆိုတာ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပေသားပဲ၊ အခုပဲကြည့်လေဘဝကို အားကြိုးမာန်တက် လှုပ်ရှားရုန်းကန်မယ်ဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့တာ ဝမ်းရေးအတွက်အလုပ်ကလေး တစ်ခုတောင် အဆင်မပြေပါလား၊ ဒါတောင်ဘဝရဲ့ အစပဲရှိသေးတယ်၊ ဆုကြီးပန်ချမ်းသာဆိုတဲ့ ငါဟာဆုကြီးပန်ဖို့မပြောနဲ့၊ ကြာရင်စားရေးသောက်ရေးတောင်ခက်မှာစိုးရိမ်ရတယ်၊ ငါ့မှာပါတဲ့ ငွေလေးတွေလဲ တဖြည်းဖြည်းလုံးပါးပါးကုန်ပြီ”

ချမ်းသာသည်အထက်ပါအတိုင်း တွေးတောရင်းစိတ်ပျက်အားငယ်သလို ရှိလာ၏။ သို့သော် ဇရပ်မှ ထွက်ခွာကာနီးတွင်တရုတ်ဘိန်းစားပြောလိုက်သော စကားများကိုကြားယောင် လာသဖြင့် စိတ်ပျက် အားငယ်စိတ်ကို ဖျောက်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိနားဖွင့်ပြီး ကြည့်လေ ရာ ညနေခင်းအချိန်တွင် သတင်းစာများကို ရောင်းချနေသော လူငယ်လေးများကို သတိပြုမိ လေ၏။ ထိုအခါ သတင်းစာရောင်းရန် အကြံဖြစ်ပေါ်လာပြီး သတင်းစာတစ်စောင်ဝယ်ယူ၍ လူငယ်အားမေးမြန်းကြည့်လေရာ ၎င်းက

“ငါတို့ သတင်းစာတွေကို ဘူတာကဂျူးကြီးဆီက ယူပြီးရောင်းတယ်”

ဟုဖြေလေ၏။ ချမ်းသာသည် အလုပ်ရရန် လမ်းစပေါ်ပြီဖြစ်သဖြင့် ဘူတာဘက်သို့ လျှောက်၍ ဂျူးကြီးကို ရှာဖွေလေရာ ဘူတာပလက်ဖောင်းတွင် ထင်းရှူးပုံးများကိုခင်းကျင်းပြီး သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်မဂ္ဂဇင်းများကို ရောင်းချသော ဂျူးကြီးကို တွေ့ရလေ၏။ ချမ်းသာက ဂျူး ကြီးရှိရာသို့လျှောက်သွားပြီး

“ကျွန်တော်သတင်းစာရောင်းချင်လို့ပါ”

ဟုပြောလေရာ ဂျူးကြီးက ချမ်းသာကို သအံတကြည့်၍

“မင်းဒီမြို့ကမဟုတ်ဘူးနဲ့တူတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာက ခေါင်းညိတ်၍

“ဒီမြို့က မဟုတ်တာနဲ့ သတင်းစာရောင်းလို့မဖြစ်ဘူးလား”

“ငါကတော့ဖြစ်တယ်၊ မဖြစ်တာက ညိုကြီးတို့အုပ်စုကွ”

“ညိုကြီး ဟုတ်လား၊ သူကဘာလဲ”

“ညိုကြီးဆိုတာ လူမိုက်ကွ၊ သူတို့အုပ်စုက တောင့်တယ်ကွ၊ ဒီမြို့က လူငယ်တွေ ကလဲအေးတော့ သူတို့အုပ်စုပဲ ဗိုလ်ကျ စိုးမိုးနေတာပေါ့”

“ညိုကြီးလူမိုက်ဖြစ်တာနဲ့ ကျုပ်သတင်းစာရောင်းတာ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့ ငါ့လူရယ်၊ ဒီမြို့ကလေးက ကျဉ်းပေမဲ့သတင်းစာတော့ အတော်ဖတ် ကြတယ်ကွ၊ မြို့သူမြို့သားတွေ စာဖတ်အလွန်သန်တယ်ပေါ့ကွာ၊ ဒီမြို့မှာ သတင်းစာရောင်းတဲ့ အလုပ်ကို ညိုကြီးတို့ လူမိုက်တွေကပဲကြီးစိုးထားတယ်၊ တခြားလူငယ်တွေဝင်လုပ်ဖူးပါတယ်၊ ညိုကြီးတို့လူစု အုပ်စုဖွဲ့ပြီး အနိုင်ကျင့်တာနဲ့ ဘယ်သူမှ ကြာကြာမလုပ်နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့်မင်း သတင်းစာရောင်းဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ငါပြောတာကွ”

ချမ်းသာသည် ဂျူးအဘိုးကြီး၏စကားကြောင့် မျက်မှောက်ကြပ်၍

“ကျုပ်သတင်းစာ မရောင်းရင် ဒီမြို့မှာ ဘာအလုပ်မှ လုပ်စရာမရှိဘူးဗျ၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် စမ်းရောင်းကြည့်ချင်တယ်”

“ထိပ်ပေါက် ခေါင်းကွဲ ဖြစ်နေပါဦးမယ်ကွာ၊ စဉ်းစားပါဦး”

“မစဉ်းစားတော့ဘူးဗျာ၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့၊ ဒါနဲ့လူမိုက်တွေ ဒီလောက်သောင်း ကျန်းနေတာ ပုလိပ်က အရေးမယူဘူးလား”

“ရာဇဝပ်အုပ်ကသတ္တိမရှိဘူးကွ၊ ဒီကောင်ကလဲလာဘ်ရရင် ကျေနပ်နေတဲ့အကောင်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်ဖြန်ကစပြီး ကျုပ်သတင်းစာရောင်းမယ်၊ သတင်းစာဘယ်လို ဝယ်ရမလဲ”

“တားမရလဲ လုပ်ပေါ့ကွာ၊ မင်းကသတ္တိတော့ခေပုံမရဘူး၊ သတင်းစာတစ်ကျပ်ဖိုးယူ ရင်အစောင်(၈၀)ရမယ်၊ မင်းကတစ်စောင်ကို တစ်ပြားနှုန်းနဲ့ရောင်းရင် တစ်ကျပ်မှာ ၆၄ပြား ရှိ တယ်ဆိုတော့ တစ်ကျပ်တစ်မတ်ပြန်ရမယ်၊ တစ်နေ့ကို ငွေတစ်မတ်မြတ်မယ်ဆိုပါတော့ကွာ”

ချမ်းသာသည် ဂျူးကြီး၏စကားကိုနားထောင်၍လက်ဖျစ်တီးလိုက်ပြီး

“တစ်နေ့ကိုငွေတစ်မတ်မြတ်မယ်ဆိုရင်မဆိုးဘူးဗျ၊ ထမင်းနှစ်နပ်စာကောင်းကောင်း ဖူလုံတယ်”

ဟုဆိုကာ ဂျူးကြီးထံမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဂျူးကြီးသည် ချမ်းသာ၏ နောက်ကျောကို ကြည့်၍ ကျန်ခဲ့လေ၏။ ချမ်းသာသည်ဧရပ်သို့လေချွန်၍ ပြန်သွားလေ၏။ ဧရပ်သို့ရောက်သောအခါ တရုတ်ဘိန်းစားရှောင်မိန်းက

“ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေး အလုပ်ရလာပြီနဲ့တူတယ်။ လေကလေးတချွန်ချွန်နဲ့၊ ရလာတဲ့အလုပ်ကလဲ သတင်းစာပို့တဲ့အလုပ်ပဲ။ ဒါဆိုရင်တော့ လူမိုက်ညှိကြီးနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ဦးမှာပဲ”

“ဟုရေရွတ်လေရာ ချမ်းသာက မျက်လုံးပြူးသွားပြီး”

“ကျုပ်သတင်းစာပို့တဲ့အလုပ်ကို ရခဲ့တာ ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ရှောင်မိန်းက ရယ်မော၍

“ဒါမခက်ပါဘူးကွာ၊ မင်းလက်ထဲက သတင်းစာကိုကြည့်ရင်သိနိုင်ပါတယ်။မင်းဟာ တစ်နေ့ကုန်အလုပ်ရှာပြီး ညနေစောင်းတဲ့အထိ အလုပ်မရလို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ မှိုင်တွေပြီး နေမယ်။ နောက်မှ ငါမှာလိုက်တဲ့ မျက်စိနဲ့နားကိုဖွင့်ထားရမယ်ဆိုတဲ့စကားကိုသွားသတိရမယ်။ အဲဒီမှာ ကုလားလေးတွေ သတင်းစာပို့တာ သွားမြင်ပြီး သတင်းစာတစ်စောင်ဝယ်မယ်။ နောက်ဘူတာက ဂျူးကြီးဆီမှာ သတင်းစာ ရောင်းဖို့သွားပြောမယ်။ ဒါပဲမဟုတ်လား”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ချမ်းသာက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“အမှန်ပါပဲဗျာ၊ ပညာရှိတို့ပြေးကြည့်ရင် တွေးကြည့်တာထက်မှန်တယ်ဆိုတာကယ်ပါလား”

ဟုချီးမွမ်းလေ၏။ ရှောင်မိန်းက ရယ်မော၍

“ဟားဟားဟား၊ ဒီလောက်လဲ မမြောက်ပါနဲ့ကွာ၊ ကျယ်ဝန်းတဲ့လောကကြီးထဲမှာ ငါ့ကိုယ်ငါ ပညာရှိလို့ မယူဆရဲပါဘူး၊ အရာရာကိုသိတဲ့သူဟာလဲလောကကြီးမှာမရှိနိုင်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လောကမှာ အသစ်သစ်တွေဟာ အမြဲတန်းဖြစ်ပေါ်နေလို့ပဲ၊ ပြောင်းလဲမှုတွေဟာ အရှိန်အဟုန်ပြင်းထန်တယ်၊ တစ်ခုခုကိုသိနေပြီလို့ ယူဆလိုက်တာနဲ့ မင်းနောက်ကျကျန်ရစ်ခဲ့ပြီပဲ”

ဟုလေးနက်စွာ ပြောလေ၏။ ရှောင်မိန်းက ဆက်လက်၍

“ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့ကွာ၊ မနက်ဖြန်မနက် မင်းသတင်းစာ စရောင်းတာနဲ့အင် အားကြီးမားတဲ့လူမိုက်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်”

ဟုသတိပေးလေ၏။ ချမ်းသာက ခေါင်းညိတ်၍

“ကျုပ်ကလဲ အလုပ်မရှိတာနဲ့ သတင်းစာရောင်းမယ်လို့ မျက်စိမှိတ်ပြီး ကြံလိုက် တာ”

ဟုပြောလေ၏။ ရှောင်မိန်းက

“ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲတွေ၊ အတွေ့အကြုံတွေ၊ ရုန်းကန်မှုတွေဟာလူ့ဘဝမှာ အင်မတန်လို အပ်တဲ့အရာတွေပဲကွာ၊ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုမရှိတဲ့နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၊ မျိုးနွယ်စုတစ်စုဟာ ဘယ်တော့မှ မတိုးတက်နိုင်ဘူး၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုကြီးတွေအားလုံးဟာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှား မှုကစတင်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ကြီးပွားတိုးတက်ချင်တဲ့သူဟာ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲတွေ၊ ရုန်းကန်လှုပ် ရှားမှုတွေကို ဖိတ်ခေါ်သင့်တယ်ကွာ၊ ဒါတွေကို ရှောင်ပြေးဖို့ ကြိုးစားရင် လူစွမ်းလူစ ညံ့ဖျင်း သွားလိမ့်မယ်”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ချမ်းသာက နားထောင်၍

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်မနက်ဖြန် လူမိုက်တွေကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ရှောင်မိန်းက တဟဲဟဲရယ်မော၍

“မင်းသတ္တိတော့မဆိုးဘူးကွာ၊ မနက်ဖြန်မနက် မြို့လယ်ကလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကိုသွား ရမယ်၊ မင်းလက်ထဲမှာ ဟောဒီတုတ်ကိုယူသွား၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာလူမိုက်ညိုကြီးနဲ့လူမိုက် နှစ်ယောက်ထိုင်နေလေ့ရှိတယ်၊ သုံးယောက်စလုံးကို တုတ်နဲ့ရိုက်ခဲ”

ဟုဆိုလေရာ ချမ်းသာက မျက်လုံးပြူးသွားပြီးလျှင်

“ဗျာ၊ လူမိုတွေကို တုတ်နဲ့ရိုက်ရမယ် ဟုတ်လား”

ဟုရေရွတ်လေ၏။ ရှောင်မိန်းက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ဒါဟာဂျိုးသိန်းငှက်ရဲ့စစ်ပရိယာယ်ပဲ၊ လျှင်ရမယ်၊ မြန်ရမယ်၊ အား ပါရမယ်၊ အင်အားကြီးမားတဲ့ ရန်သူတွေကို ဒီပရိယာယ်မျိုးအသုံးပြုပြီး အနိုင်ယူရမယ်၊ သတ္တိ ရှိဖို့တော့လိုတယ်နော်”

ဟုမြောက်ထိုးပင့်ကော် ပြုလုပ်လေရာ ချမ်းသာက လက်သီးဆုပ်၍

“သတ္တိကတော့ သိပ်ရှိတာပေါ့ဗျာ၊ ရိုက်ပြီး ဘာလုပ်ရမလဲ”

“မရိုက်ခင် ငါဒီနေ့ကစပြီး ဒီမြို့မှာသတင်းစာရောင်းမယ်လို့ပြောပြီးရိုက်ခဲ့၊ နောက် လုပ်ရမဲ့ အစီအစဉ်တွေကို ဆက်ပြောမယ်”

နောက်တစ်နေ့နံနက် ၉ နာရီခန့်တွင် ချမ်းသာသည် ရှောင်မိန်းပေးလိုက်သော တုတ်ကြီးကို ပခုံးတွင်ထမ်း၍မြို့လယ်ခေါင်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ လက်ဖက် ရည်ဆိုင်သို့ရောက်သောအခါ လူများနှင့်စည်ကားနေပြီးလျှင် စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်နေသော လူမိုက်သုံးယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။ ချမ်းသာက ၎င်းတို့ထိုင်နေသော စားပွဲသို့ သွား၍

“ညိုကြီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ အလယ်တွင်ထိုင်နေသော လူမိုက်က

“ငါပဲကွ၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဟုပြန်လည်မေးမြန်းလေ၏။ ချမ်းသာက

“ငါဒီမြို့မှာ သတင်းစာရောင်းမယ်၊ မရောင်းခင် မင်းတို့ကိုအရင် ရိုက်မယ်”

ဟုဆိုကာ လူမိုက်သုံးယောက်ခေါင်းကို တုတ်ဖြင့် ဇယ်ဆက်သလိုရိုက်ချလိုက်ရာ လူမိုက်များသည် မရှောင်နိုင်တော့ဘဲ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ၏။ မြို့သူမြို့သားများသည် လူမိုက်သုံးယောက်ကို ဝင်ရောက်ရိုက်နှက်သောလူငယ်ကိုတအံ့သြကြည့်ရှုနေလေ၏။ လက် ဖက်ရည်ဆိုင် ပိုင်ရှင်လူကြီးက

“လက်သွက်လှချည်လာကွာ၊ မင်းဘယ်ကလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ချမ်းသာက ရင်ဘတ်ကိုဟ၍

“ကျုပ်နာမည်ချမ်းသာ၊ ဆုကြီးပန်ချမ်းသာ၊ လူမိုက်ကိုဖြိုဖို့ ဒီမြို့ကိုရောက်လာတာ”

ဟုပြောလေ၏။ လူကြီးသည် ချမ်းသာ၏ ရင်ဘတ်မှ စာကိုဖတ်ပြီး ဆုကြီးပန် ချမ်းသာ ဟုယောင်ယမ်း၍ ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ လူမိုက်များ၏ ဗိုလ်ကျစိုးမိုးမှုများကိုမခံမရပ် နိုင်ကြသောမြို့သူမြို့သားများက လူငယ်အား သူရဲကောင်းတစ်ယောက်နှယ်ချီးမွမ်းကြလေ၏။

ချမ်းသာသည် ရှောင်မိန်းပေးလိုက်သော တုတ်ကြီးကိုထမ်း၍ ရင်ဘတ်ကိုကော့ကာ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ဇရပ်သို့ရောက်သောအခါ ရှောင်မိန်းက

“ဘယ်လိုလဲ ချမ်းသာ ဂျိုးသိန်းငှက်ရဲ့ စစ်ပရိယာယ်အတိုင်း တိုက်ခိုက်လို့ အောင် မြင်ခဲ့ပြီမဟုတ်လား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ချမ်းသာက ခေါင်းညိတ်၍

“အဟုတ်ပါပဲဗျာ၊ လူမိုက်သုံးယောက်ရဲ့ ခေါင်းကို ခွပ်ခနဲခွပ်ခနဲ မြည်အောင် ဆော် ထည့်လိုက်တာ လူမိုက်တွေအော်တောင်မအော်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ဘာဆက်လုပ်ရဦးမလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ရှောင်မိန်းက

“နောင်တစ်ကြိမ် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်တဲ့အခါ ဂျိုးသိန်းငှက်ရဲ့နည်းဗျူဟာကို အသုံးပြု လို့မရတော့ဘူး၊ နည်းဗျူဟာတစ်မျိုးပြောင်းသုံးရမယ်၊ ဒီအတွက် မပူစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ငါအပြင် ခဏသွားဦးမယ်ဟေ့”

ဟုဆိုကာရှောင်မိန်းသည် ဇရပ်မှထွက်ခွာသွားလေ၏။ ရှောင်မိန်းသည်ညနေစောင်း ခါနီးသောအခါ ပြန်ရောက်လာပြီးလျှင်

“သတင်းစာရောင်းဖို့ သွားပေတော့ချမ်းသာ၊ မင်းကိုညိုကြီးတို့ အုပ်စုက လမ်းမှာ ရန်ရှာမှာ ကျိန်းသေတယ်၊ လက်ထဲမှာဟောဒီ တုတ်ကြီးကိုဆောင်သွား၊ ဒီနေ့ဟာမင်းရဲ့ သတ္တိ ကိုစမ်းတဲ့နေ့ပဲကွ၊ လူမိုက်အုပ်စုနဲ့တွေ့ရင် သိန်းစွန်ရဲတွေရဲ့ နည်းဗျူဟာအတိုင်းထိုးသုတ်လိုက် ပြန်တက်လိုက်လုပ်ရမယ်၊ တစ်နေရာတည်းမှာကြာကြာမနေဘဲ ရွှေ့ပြောင်းပြီးတိုက်ခိုက်ရမယ်၊ လျှင်မြန်ဖို့လိုတယ်၊ တွေဝေငေးမောနေဖို့ အချိန်မရဘူး၊ အနီးကပ်တိုက်ရတဲ့ရန်ပွဲတွေမှာအရေး ကြီးဆုံးကတော့ လက်သွက်ဖို့ပဲ”

ဟုမှာကြားလေရာ ချမ်းသာက လက်သီးဆုပ်၍

“စိတ်ချပါဗျာ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားသတ္တိကမနည်းပါဘူးသေမြေကြီး၊ ရှင်ရွှေထီး ပေါ့”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ ချမ်းသာသည်တုတ်ကြီးကိုထမ်း၍ဘူတာသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏၊ ဘူတာ၍ ဂျိုးကြီးနှင့်တွေ့သောအခါ ၎င်းက

“မင်းရဲ့ သတင်းကတော့ မြို့ထဲမှာ မွေးနေပြီဟေ့၊ ဒီနေ့ညိုကြီး မင်းကို လက်စားချေ
မှာသေချာတယ်၊ သတိထားပါကွာ”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာက ခေါင်းညိတ်၍

“ကျုပ်ပန်းပေါ်က တုတ်ကြီးကိုကြည့်လေဗျာ၊ ဒီတုတ်ကြီးနဲ့ ညိုကြီးခေါင်းကို
မိတ်ဆက်ပြီးပြီ”

ဟုပြောလေရာ ဂျူးကြီးက ရယ်မော၍

“မင်းလိုကောင်ငယ်လေးတစ်ယောက်က ညိုကြီးတို့အုပ်စုကိုယှဉ်ပြိုင်ရဲတာအံ့ဩစရာ
ပါပဲကွာ၊ မင်းဘူတာကထွက်တာနဲ့ လူပြတ်တဲ့လမ်းကြားလေးတစ်ခုကို ဖြတ်ရမယ်၊ အဲဒီလမ်း
ကြားမှာ ညိုကြီးတို့အုပ်စုရှိတယ်၊ ရှောင်ချင်ရင် အလာလမ်းအတိုင်းပြန်ပေတော့”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာက ခေါင်းခါ၍

“လာမဲ့ဘေးကို ပြေးတွေ့လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟုဆိုကာ ဘူတာမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဘူတာကိုလွန်ပြီး လူပြတ်သော လမ်းကြားသို့
ဖြတ်လျှောက်သောအခါ သစ်ပင်နောက်မှထွက်လာသော ညိုကြီးနှင့် လူမိုက်ငါးယောက်တို့ကို
တွေ့ရလေ၏။ ၎င်းတို့လက်ထဲတွင် တုတ်၊ ဓားလက်နက်များကို ကိုယ်စီ ကိုင်ထားလေ၏။

ညိုကြီး၏ခေါင်းတွင် ပတ်တီးဖြူစည်းထား၏။ ချမ်းသာက ညိုကြီးကိုမြင်သည်နှင့်
လက်ထဲတွင်ရှိသော သတင်းစာများကို မြေပေါ်သို့ချ၍

“ဟဲဟဲ၊ ကိုယ့်လူ နောက်တစ်ကြိမ် အဆော်ခံချင်သေးလို့နဲ့တူတယ်”

ဟုရေရွက်ကာ လူမိုက်များအား လက်ထဲတွင်ရှိသောတုတ်ဖြင့်လျှင်မြန်စွာရွှေ့ပြောင်း
၍ တိုက်ခိုက်လေရာလူမိုက်များသည် ၎င်းတို့၏လက်နက်များဖြင့် ချမ်းသာအားထိခိုက်အောင်
မတိုက်ခိုက်နိုင်တော့ပေ။ ချမ်းသာသည် မည်းမည်းမြင်သမျှ တုတ်ကြီးဖြင့်ရိုက်နှက်ရန်ကြိုးစား
နေစဉ်မှာပင် ၎င်းတို့၏နောက်မှ လူအုပ်ကြီးထွက်လာပြီး

“တို့မြို့မှာ ဗိုလ်ကျနေတဲ့အကောင်တွေကို ရိုက်ကြဟေ့နှက်ကြဟေ့”

ဟုကြွေးကျော်ကာ လူမိုက်များကို ဝင်ရောက်ရိုက်နှက်ကြကုန်၏။

လူပြတ်သော လမ်းကြားသို့ ရုတ်တရက်ရောက်လာသော လူအုပ်ကြီးကို ကြည့်၍ လူမိုက်များသည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်ကုန်၏။ ချမ်းသာသည် သူ့အားကူညီသူများပေါ်လာသဖြင့် စိတ်အားတက်ကြွပြီး ညိုကြီးကိုတုတ်ဖြင့်မဲ၍ ရိုက်နှက်လေရာ ညိုကြီးလည်း အခြေအနေမလှသည်နှင့် တုတ်ကိုလွှတ်ချ၍ပြေးလေ၏။ သို့သော် ပြေး၍ အရှိန်မရမီမှာပင်သူ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ကြိုးကွင်းတစ်ခုစွပ်ကျလာပြီး တုန့်ကနဲဆောင့်ဆွဲခြင်းခံလိုက်ရ၏။

ညိုကြီးသည် အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါကြိုးစ၏ တစ်ဖက်ကို ကိုင်ထားသော တရုတ်ဘိန်းစားကတဟဲဟဲ ရယ်မော၍

“ပြေးလို့မလွတ်တော့ဘူး ညိုကြီး”

ဟုပြောလေ၏။ ညိုကြီး၏လူမိုက်များမှာ ဖနောင့်နှင့်တင်သား တသားတည်းကျအောင် ထွက်ပြေးသွားလေပြီ။ ညိုကြီးသည် မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ မြို့သူမြို့သားများသည် ညိုကြီးကိုကြည့်၍

“ဒီကောင်ကို အသေသတ်မယ်၊ ဒီကောင် ကျုပ်တို့မြို့မှာလူဝါးဝနေတာကြာပြီ”

ဟုကြိမ်းမောင်းလေ၏။ ဒေါသထွက်နေသောလူအုပ်ကြီးကိုရှောင်မိန်းကတားဆီး၍

“နေကြပါဦးဗျာ၊ ညိုကြီးကို ပညာပေးမဲ့ အစီအစဉ် ကျုပ်မှာရှိပါတယ်၊ ဒေါသကို ထိန်းထားကြပါ”

ညိုကြီးသည် လူမိုက်တစ်ဦးအနေဖြင့် မြို့ကလေးတွင် သောင်းကျန်းနေသည်မှာကြာပေပြီ။ မြို့သားအများစုသည် အေးချမ်းစွာနေထိုင်သူများဖြစ်သဖြင့် ညိုကြီး၏ဗိုလ်ကျစိုးမိုးမှုကို ခံနေရခြင်းဖြစ်၏။ ညိုကြီးတန်ခိုးထွားစဉ်အခါက လူမိုက်များသည်၎င်းတို့နှင့်အဆင်မပြေသော ဆိုင်များကို ဖျက်ဆီးခြင်း၊ အုပ်စုဖွဲ့၍ ရိုက်နှက်ခြင်း၊ အနိုင်ကျင့်ခြင်းစသော မကောင်းမှုများကို ပြုလုပ်လေ့ရှိ၏။ ညိုကြီးကိုကြိုးဖြင့်တုတ်၍ မြို့ထဲသို့လှည့်လည်သောအခါ မြို့သူမြို့သားများသည် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ အားပေးကြကုန်၏။

ညိုကြီးအား နှိမ်နင်းလိုက်သည်ဆိုသော လူငယ်လေးကိုလည်း တအံ့တသြကြည့်၍ ချီးမွမ်းကြကုန်၏။ မြို့သူမြို့သားအချို့က ချမ်းသာ၏ရင်ဘတ်မှ ဆုကြီးပန်ချမ်းသာဟူသောစာကိုဖတ်ရှု၍ အမျိုးမျိုးထင်ကြေးပေးကြ၏။ ချမ်းသာသည် ညိုကြီးအားနှိမ်နင်းလိုက်နိုင်သဖြင့် လွန်စွာနာမည် သတင်းကြီး၍နေလေ၏။ ညိုကြီး၏အနိုင်ကျင့်ခြင်းခံရသူများသည် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်း၍ရိုက်နှက်မည်ပြုလေရာ ရှောင်မိန်းက တားဆီး၍

“မရိုက်ကြပါနဲ့၊ ရိုက်ရင်ဒီကောင်သေသွားလိမ့်မယ်”

ဟုပြော၏။ မိန်းကလေးများသည် အိမ်ပေါ်မှဆင်း၍

“သေးချင်းဆိုးကြီး”

ဟုဆဲဆိုကြ၏။ သူ၏ခါးကို ကြိုးဖြင့်တုတ်နှောင်ခံရသဖြင့် မျောက်သတ္တဝါနှင့်ပင် တူနေလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကလေးများကညိုကြီးအား

“ညိုကြီး မျောက်ကြီး၊ ညိုကြီး မျောက်ကြီး”

ဟုအော်ဟစ်လှောင်ပြောင်ကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် ညိုကြီး၏တပည့်တပန်းလူမိုက်များ သည် ၎င်းတို့ဆရာ၏အဖြစ်ကိုကြည့်၍မြို့ကလေးတွင်မနေဝံ့တော့ပဲ တနယ်ကျေးသို့ထွက်ပြေး ကြကုန်၏။ ညိုကြီးအား ဂါတ်တဲသို့ပို့ဆောင်သောအခါ ရာဇဝတ်အုပ်သည် မျက်လုံးပြူးသွား လေ၏။ ရှောင်မိန်းက ရာဇဝတ်အုပ်အား

“ခင်ဗျားတို့ပုလိပ်တွေ အသုံးမကျလို့ မြို့သူမြို့သားတွေက လူမိုက်ကိုဖမ်းပြီးလာ ပို့တာ၊ လာဘ်စားပြီး လွှတ်ပေးမယ်မကြံနဲ့၊ ပုလိပ်မင်းကြီးအထိတက်တိုင်မယ်”

ဟုခြိမ်းခြောက်လိုက်လေရာ ရာဇဝတ်အုပ်က ကောင်းစွာ အရေးယူမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပြုလေ၏။ ထိုနေ့က ဧရပ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ ချမ်းသာက

“ခင်ဗျားအစီအစဉ်ကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ ဘယ်လိုများလုပ်လိုက်တာတုန်း၊ ညိုကြီး တော့ လူစစ်စစ်ကမျောက်ဖြစ်သွားပြီ၊ ဒီကောင်ဒီမြို့မှာ လူမိုက်လုပ်စားလို့ တစ်သက်လုံးမရ တော့ဘူး”

ဟုချီးမွမ်းလေရာ တရုတ်ဘိန်းစားရှောင်မိန်းက တဟဲဟဲရယ်မော၍

“ဒါမခက်ပါဘူးကွာ၊ ငါဒီမြို့ကိုရောက်စကတည်းကညိုကြီးရဲ့သတင်းကိုကြားနေတာ ကွ၊ ဒီကောင်လူတွင်ကျယ်လုပ်နေတာကို ကြည့်မရတာကြာပြီ၊ မင်းကိုငါပထမအကြိမ် မြှောက် ပေးပြီး ညိုကြီးကိုတုတ်နဲ့သွား ရိုက်ခိုင်းတော့ မင်းကလဲသတ္တိရှိတယ်၊ ညိုကြီးကလဲအလစ် အငိုက်မို့ခံလိုက်ရတယ်၊ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုရင်တော့မင်းခံရတော့မှာငါကြိုသိတယ်၊ ဒါကြောင့် သိန်းစွန်ရဲ့တို့ရဲ့ နည်းပရိယာယ်အတိုင်း ထိုးသုတ်လိုက်ပြန်တက်လိုက်နဲ့ လျှင်လျှင်မြန်မြန် ရွှေ့ သွားပြီး တိုက်ခိုက်ခိုင်းတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ညိုကြီးတို့ လူမိုက်အုပ်စုဟာ မင်းကိုအမိအရ မသော် နိုင်ခဲ့ဘူး၊ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မြို့သူမြို့သားတွေရောက်လာပြီး မင်းဘက်ကဝိုင်းကူကြတာပဲ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ချမ်းသာက

“မြို့သူမြို့သားတွေ ဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ရှောင်မိန်းက

“ဟဲဟဲဟဲ၊ ငါ့လက်ချက်ပေါ့ကွာ၊ ငါ့မြို့ထဲကိုခဏထွက်သွားပြီး လူငယ်တွေအုပ်စုဖွဲ့လေ့ရှိတဲ့ အလေးမရုံတို့၊ စာကြည့်တိုက်တို့၊ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်တွေမှာ လူမိုက်ညိုကြီးကို ချမ်းသာဆိုတဲ့လူငယ်လေးတစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်တော့မှာဖြစ်ကြောင်း ဒါကြောင့် လူငယ်တွေအနေနဲ့ အခွင့်ရေးရတုန်းညိုကြီးကို ဆွမ်းကြီးလောင်းသင့်ကြောင်း မြှောက်ထိုးပင့်ကော်လုပ်ပေးရတာပေါ့၊ လူငယ်တွေဟာ ညိုကြီးကို ကြည့်မရတာကြာပြီကွ၊ ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်ပြီးတိုက်ခိုက်မဲ့သူမရှိလို့ငြိမ်နေတာ၊ မင်းလိုတနယ်ကျေးကလာတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေးက ညိုကြီးကို ယှဉ်ပြိုင်မှန်းလဲသိရော သူတို့လဲ မင်းဘက်က ကူညီချင်ကြတာပေါ့၊ မြို့သူမြို့သားတွေရဲ့ဆန္ဒအရ ညိုကြီးကို ဖမ်းပြီးဂါတ်တဲပို့တယ်ဆိုတော့ ရာဇဝတ်အုပ်လဲ အရေးယူရတော့မှာပေါ့ကွာ”

ဟုပြောလေ၏။ ရှောင်မိန်း၏စကားအဆုံးတွင် ချမ်းသာက တဟဲဟဲရယ်မော၍

“ပိုင်တယ်ဗျာ”

ဟုရေရွတ်လိုက်လေတော့သတည်း။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ ချမ်းသာသည် ဂျူးကြီးထံမှ သတင်းစာများကို ဝယ်ယူ၍ တစ်စောင်လျှင် တစ်ပြားနှုန်းနှင့်ရောင်းချလေရာ တခဏချင်းပင် အစောင်(၈၀) ကုန် သဖြင့် ငွေတစ်မတ်မြတ်လေ၏။

မြို့သူမြို့သားများသည် ညိုကြီးကို နှိမ်နင်းသော ဘုန်းကြီးကျောင်းသား သတ္တိခဲ၏ မျက်နှာကိုမြင်လိုသဖြင့် သတင်းစာများကို ဝယ်ယူခဲ့သောကြောင့် တခဏချင်းကုန်သွားခြင်း ဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် ချမ်းသာသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ သတင်းစာများကို ပိုမိုရောင်းချရ လေ၏။ ညိုကြီးတန်ခိုးထွားစဉ်က သတင်းစာရောင်းချခဲ့သော လူမိုက်လေးများသည်တဖြည်း ဖြည်းလျော့နည်းသွားပြီး ၎င်းတို့၏နေရာတွင် လူငယ်များကဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။

ချမ်းသာသည် သတင်းစာရောင်းချပြီး စားဝတ်နေရေးအဆင်ပြေနေရာမှ တစ်လခန့် ကြာသောအခါ တဖြည်းဖြည်းသတင်းစာအရောင်းကျဆင်းလာ၏။ဤသို့ကျဆင်းရခြင်းမှာ လူ မိုက်များနေရာတွင် အစားထိုးဝင်ရောက်လာသော လူငယ်များနှင့် ယှဉ်ပြိုင်နေရခြင်းဖြစ်၏။

တစ်နေ့သ၌ ချမ်းသာသည် သတင်းစာရောင်းမကောင်းသဖြင့် မျက်နှာမသာမယာ

ဖြင်ဇရပ်သို့ပြန်လာခဲ့၏။ ဇရပ်သို့ ရောက်သောအခါ တရုတ်ဘိန်းစားရှောင်မိန်းက

“ဘုန်းကြီးကျောင်းသားရေ၊ ငါဒီမြို့ကို ရောက်နေတာ နှစ်လကျော်ပြီကွ၊ မနက်ဖြန် ဒီမြို့က သွားတော့မယ်၊ ငါရေးနေတဲ့ကျမ်းကြီးလဲ ပြီးတော့မယ်ကွ”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာက ရှောင်မိန်း၏စကားကို နားထောင်၍

“ခင်ဗျားကို ဘိန်းစားတစ်ယောက်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ဘိန်း ရှုတာလဲ တစ်ခါမှမတွေ့ပါလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ တရုတ်ဘိန်းစားရှောင်မိန်းက တဟဲဟဲရယ်မော၍

“လူတွေဟာ ငါ့ကိုမြင်တိုင်း ဘိန်းစားတစ်ယောက်လို့ထင်ကြတယ်၊ ငါဟာ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားဆင်ခြင်နေတိုင်း ဒီတရုတ်တော့ ဘိန်းမှိန်းနေတယ်လို့ထင်ကြတယ်၊ တကယ်တော့ ငါဟာဘိန်းစားတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ ဒီဇရပ်မှာ ရောက်နေတာလဲ တရုတ်ရိုးရာ ဆေးကျမ်းတစ်စောင်ကို ပြုစုဖို့ကြိုးစားနေတာပဲ၊ အခု ငါပြုစုတဲ့ကျမ်းအတွက် အချက်အလက်တွေ လိုအပ်နေလို့ မပြီးနိုင်သေးဘူး၊ ခရီးဆက်ရဦးမယ်၊ မင်းကို နှုတ်ဆင်ခဲ့ပါတယ်ကွာ၊ ဒါနဲ့ မင်းမျက်နှာလဲ မကောင်းပါလား၊ ဧကန္တတော့ သတင်းစာရောင်းလို့ မကောင်းဘူးနဲ့တူတယ်”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ချမ်းသာက ခေါင်းညိတ်၍

“အစစ်ပါပဲဗျာ၊ ပထမတော့ရောင်းရတာအဆင်ပြေသားဗျ၊ အခုလူငယ်တွေဝင်ရောင်းတော့ ကျွန်တော်နဲ့ယှဉ်ပြိုင်နေရတယ်၊ ကိုယ့်ဖောက်သည်ကိုသူတို့ကိုခွဲဝေပေးနေရတယ်”

ဟုဆိုလေ၏။ တရုတ်ဘိန်းစားရှောင်မိန်းက

“ဘယ်လုပ်ငန်းမျိုးမှာမဆို ယှဉ်ပြိုင်မှုတွေရှိတာပဲကွ၊ ယှဉ်ပြိုင်မှုရှိမှလဲ အလုပ်တိုးတက်တယ်၊ ယှဉ်ပြိုင်မှုတွေကို စိန်ခေါ်မှုတွေလို သဘောထားရတယ်၊ စိတ်မညစ်ရဘူး”

ဟုရှောင်မိန်းက ပြောလေရာ ချမ်းသာက မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

“စိတ်မညစ်လို့ မဖြစ်ဘူးဗျ၊ တစ်နေ့တစ်ခြား ကျုပ်ဝင်ငွေတွေ နည်းနည်းလာပြီ၊ ကြာရင်ခက်လိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ရှောင်မိန်းကချမ်းသာ၏ စကားကိုနားထောင်၍တဟဲဟဲရယ်မောကာ

“မခက်ပါဘူးကွာ၊ သူတို့နဲ့ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မဲ့နည်းကို မင်းကိုငါပေးမှာပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာက ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ ပြောပါဦး”

ဟုဆိုလေ၏။ ရှောင်မိန်းက

“လောကမှာဘယ်အလုပ်မျိုးပဲလုပ်လုပ် အခက်အခဲအကြပ်အတည်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာ ဓမ္မတာပဲကွာ၊ ဈေးသည်တွေလဲ ဈေးရောင်းမကောင်းတဲ့ ဒုက္ခနဲ့ကြုံရမယ်ကွာ၊ ကျောင်းသားတွေ လဲ စာမလိုက်နိုင်တဲ့ အခက်အခဲနဲ့ ကြုံရမယ်ကွာ၊ ဆရာဝန်တွေလဲ ဆေးခန်းလူနာမလာလို့ စိတ်ညစ်ရမယ်၊ ဒီအခက်အခဲတွေကို စိန်ခေါ်မှုတွေလို သဘောထားရမယ်၊ စိန်ခေါ်မှုတွေကိုဖြေရှင်းနိုင်မဲ့နည်းလမ်းရှိတယ်၊ မင်းသေသေချာချာ မှတ်ထားပေတော့”

“ပြောပါဗျာ”

“စိန်ခေါ်မှုတွေကို ဖြေရှင်းနိုင်မဲ့နည်းလမ်းက ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် သေသေချာချာဆင်ခြင်ကြည့်ရမယ်၊ ဘယ်အလုပ်မျိုးမဆို သေသေချာချာဆင်ခြင်ကြည့်ရင် ပိုမိုကောင်းမွန်တဲ့နည်းလမ်းတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်ကွာ၊ ဆင်ခြင်မှုတွေများလေလေမင်းလုပ်ငန်းတိုးတက်လေလေပဲ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ အထူးချွန်ဆုံးလူတွေဟာ ဆင်ခြင်မှုကို အများဆုံးအသုံးပြုသူတွေပဲ၊ မင်းမှာရှိသမျှအချိန်ထဲမှာ တတ်နိုင်သမျှ ဆင်ခြင်မှုကိုအသုံးပြုရမယ်၊ ဒါဟာ လုပ်ငန်းအောင်မြင်မှုရဲ့ အကြီးမားဆုံး လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုပဲ၊ အောင်မြင်ကြီးပွားချင်တဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ မျက်စိနဲ့နားကို အမြဲဖွင့်ပြီးစက္ကန့်နဲ့မလပ်ဆင်ခြင်သတိ ရှိစေချင်တယ်၊ ဒါဟာ မင်းအတွက် ငါပေးခဲ့တဲ့ အကောင်းဆုံးလက်ဆောင်ပဲ၊ ငါ့နည်းလမ်းကိုသာ မင်းယုံယုံကြည်ကြည်အသုံးပြုရင် တစ်နေ့ လူချမ်းသာဖြစ်မှာမလွဲဘူး”

ရှောင်မိန်း၏စကားဆုံးသည်နှင့် ချမ်းသာက ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကျုပ်ဒီနေ့ကစပြီး ကျုပ်လုပ်ငန်းကို ကျုပ်အမြဲတန်းဆင်ခြင်နေပါမယ်”

ဟုကတိပေးလေ၏။ ထိုနေ့က ရှောင်မိန်းသည် မြို့ထဲရှိ တရုတ်စားသောက်ဆိုင်သို့ ချမ်းသာကိုခေါ်ယူ၍ ကျွေးမွေးလေ၏။ ရှောင်မိန်းက

“မင်းနဲ့ငါ ခွဲခွာခြင်းအထိမ်းအမှတ်နဲ့ ကျွေးတာကွာ၊ နောက်တစ်ကြိမ် တို့နှစ်ယောက်

ပြန်တွေ့ရင် လူချမ်းသာကြီးဖြစ်နေတာမြင်ချင်တယ်ကွာ”

ဟုပြောလေရာ ချမ်းသာက ခေါင်းညိတ်၍

“စိတ်ချပါဗျာ၊ ကျုပ်ရင်ဘတ်က စာကိုကြည့်စမ်းပါ၊ ဆုကြီးပန်ချမ်းသာတဲ့၊ ဆရာတော်ကြီးကမိန့်ဖူးတယ်၊ ဆုကြီးပန်တဲ့သူဟာ လာဘ်ကြီးဝင်စမြဲပဲတဲ့၊ လာဘ်ကြီးဝင်အောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့ဗျာ”

ဟု ကတိပေးလိုက်လေတော့၏။ ထိုညကချမ်းသာသည် ဧရပ်သို့ပြန်လာသောအခါ အိပ်မပျော်နိုင်သေးပဲ သူ၏သတင်းစာရောင်းသောအလုပ်ကို ဆင်ခြင်ကြည့်လေ၏။

“ငါသတင်းစာဘာလို့ အရောင်းကျဆင်းသလဲ၊ မြို့ထဲက အလုပ်မရှိတဲ့လူငယ်တွေက သတင်းစာကို ဝင်ရောင်းကြလို့ပဲ၊ ပထမတော့ ငါရောင်းတဲ့သတင်းစာကို မြို့သူမြို့သားတွေက ဘုန်းကြီးကျောင်းသားသတ္တိခဲလေးဆိုပြီး မြင်ဖူးချင်တာနဲ့အားပေးကြတာပေါ့၊ နောက်တော့လဲ ရှိုးအီလာပြီး ကြိုရာသတင်းစာကိုပဲဝယ်ဖတ်ကြတယ်၊ သူတို့နဲ့ယှဉ်ရောင်းနေရလို့ငါ့ရဲ့ သတင်းစာအရောင်းကျဆင်းရတာပဲ၊ သူတို့ထက်ပိုရောင်းရအောင် ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ သတင်းစာဈေးနှုန်းကိုလျှော့ရမလား၊ ဒီလိုလဲမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သတင်းစာတစ်စောင်ကိုတစ်ပြား ထက်လျှော့ရောင်းလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ၊ သတင်းစာကိုယ်စားလှယ်ဂျူးကြီးဆီသွားပြီး ငါတစ် ယောက်တည်းကိုပဲသတင်းစာရောင်းဖို့ ပြောရမလား၊ ဒီလိုလဲမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဂျူးကြီးကဘယ်လက်ခံပါ့မလဲ၊ ငါမတရားလဲ ကျတော့မှာပေါ့၊ ဒီလိုဆိုဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ မြို့ကလူတွေနဲ့ သတင်းစာယှဉ်ပြိုင်ပြီးရောင်းဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့၊ သူတို့နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်ရမလဲ”

ချမ်းသာသည် အထက်ပါအတိုင်းတွေးတော၍ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ ညသန်းခေါင်သို့ရောက်သောအခါ တရေးနိုးလေ၏။ တရေးနိုးသည်နှင့် ထိုအတွေးကိုပင် ပြန်လည်တွေးတောနေလေရာ ခေါင်းထဲသို့ အကြိတ်တစ်ခုလက်ခနဲ ဝင်ရောက်လာလေ၏။ ထိုအကြိတ်မှာ သတင်းစာကို ဂျူးကြီးထံတွင် အစောဆုံးသွားယူ၍ သတင်းစာရသည်နှင့် မြို့ထဲသို့ ပြေးလွှားပြီးရောင်းချရန် ဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်သို့ရောက်သောအခါ တရုတ်ဘိန်းစားရှောင်မိန်းသည် သူကျောပိုးအိတ်ကြီးထဲသို့အထုပ်အပိုးများထည့်ကာ ဧရပ်မှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ချမ်းသာသည် ရှောင်မိန်း၏နောက်ကျောကိုကြည့်၍ လွမ်းဆွတ်သလို ခံစားလိုက်ရလေ၏။ ရှောင်မိန်းနှင့်တစ်လနီးပါးအတူနေခဲ့ပြီး ခွဲခွာရလေပြီ။

ရှောင်မိန်းသည် သူနှင့်နေစဉ်ကာလအတွင်းမှာ မှတ်ဖွယ်မှတ်ရာအမျိုးမျိုးကို သင်ကြားပေးခဲ့သော ဆရာပင်ဖြစ်လေ၏။ ညနေသို့ရောက်သောအခါ ချမ်းသာသည် သတင်းစာရောင်းသောဂျူးကြီးထံသို့ အစောဆုံးရောက်နေလေ၏။ ဂျူးကြီးက

“ဒီနေ့ ဝီရိယကောင်းလှချည်လား”

ဟုပြောဆိုလေရာ ချမ်းသာက ခေါင်းညိတ်၍

“အပြိုင်အဆိုင်တွေများတယ်ဗျ၊ စောကာမှတော်ကာကြမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် သတင်းစာများကိုရသည်နှင့်မြို့တွင်းသို့ အပြေးအလွှား သွားရောက်၍ သတင်းစာများကိုရောင်းချလေရာ ထိုနေ့ကအရောင်းစံချိန်တက်ခဲ့လေ၏။

သူသည်ထိုနည်းအတိုင်း တစ်ပတ်ခန့် အဆင်ပြေနေပြီးနောက် မြို့တွင်းရှိ လူငယ်များသည် ချမ်းသာ၏နည်းကို အတုခိုး၍ သတင်းစာများကိုအစောဆုံးလာယူ၍ အပြေးအလွှား လိုက်လံရောင်းချပြန်ရန် ချမ်းသာသည် အရောင်းကျသွားပြန်၏။

သူသည်ရောင်းစံချိန်ပြန်တက်စေရန် လက်ရှိအလုပ်ကိုဆင်ခြင်ကြည့်ပြန်၏။ ထိုအခါ သတင်းစာရောင်းရာတွင် ကြန့်ကြာနေခြင်းမှာ ငွေအကြွေလဲလှယ်ရသောအခက်အခဲကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ဆင်ခြင်မိလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ငွေအကြွေဆောင်မထားမိ၍ အနီးအနားဆိုင်များတွင် လှည့်ပတ်၍ အကြွေအမ်းသည်နှင့် အချိန်ကုန်လေ၏။ သတင်းစာရောင်းရာတွင် အချိန်ကုန်၍မဖြစ်နိုင်ပေ။

သူသည်ထိုနေ့မှစ၍ ငါးမူးစေ့၊ မူးစေ့၊ မတ်စေ့ စသောငွေအကြွေများကို ခါးပိုက်ထဲတွင် ကြိုတင်ဆောင်ထားသဖြင့် အချိန်ကုန်သက်သာပြီး အရောင်းစံချိန်တက်ခဲ့လေ၏။ သို့သော် သူရည်မှန်းထားသလောက် သတင်းစာများမရောင်းရသေးပဲရှိပြန်၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏ သတင်းစာရောင်းသောအလုပ်ကို ဆက်၍ ဆင်ခြင်ကြည့်ပြန်၏။ တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ သူ၏ခေါင်းထဲသို့ အဖိုးတန်သောအကြံတစ်ခု ဝင်ရောက်လာ၏။ ထိုအကြံမှာ မြို့လယ်ခေါင်ဈေးကြီးအတွင်း လှည့်လည်၍ သတင်းစာရောင်းရန်ဖြစ်၏။ ဈေးကြီးအတွင်း ဈေးရောင်းဈေးဝယ် များနှင့် စည်ကားလှသဖြင့် သတင်းစာအရောင်းအဝယ် ကောင်းမွန်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိလေ၏။

ချမ်းသာသည် ထိုအကြံအတိုင်း နေရာရွှေ့ပြောင်း၍ ရောင်းဝယ်လေရာ သတင်းစာအစောင် (၈၀) ခန့်သည် ဈေးကြီးအတွင်းမှာပင် ရောင်းကုန်သွားလေ၏။ သူသည် တစ်နေ့

ထက်တစ်နေ့ တိုး၍ သတင်းစာများရောင်းရသဖြင့် ငွေပိုငွေလျှံများ စုဆောင်းမိလေ၏။ သို့သော်များမကြာမီတွင် သူ၏ပြိုင်ဘက်များသည် ဈေးကြီးအတွင်းသို့ သတင်းစာများကို လိုက်လံရောင်းချကြပြန်၏။ ချမ်းသာသည် သူ၏ပြိုင်ဘက် လူငယ်များကို ကျွဲမြီးတိုစပြုလေ၏။ ၎င်းတို့လူစုသည် ချမ်းသာလုပ်သမျှ အတုယူ၍ အပြိုင်လိုက်လုပ်နေကြ၏။ ကြာလျှင် သူ၏ကြီးပွားတိုးတက်ရေးလမ်းစဉ်ကို ထိခိုက်ပေတော့မည်။

ထိုစဉ် သူ၏နားထဲသို့ တရုတ်ဘိန်းစားရှောင်မိန်း၏ စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာ၏။ လူ့ဘဝမှာ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲတွေ အတွေ့အကြုံတွေ ရုန်းကန်မှုတွေဟာအင်မတန်လိုအပ်တဲ့အရာတွေပဲကွ။ ရုန်းကန်လုပ်ရှားမှုမရှိတဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၊ လူမျိုးတစ်စုဟာဘယ်တော့မှမတိုးတက်နိုင်ဘူး၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုကြီးတွေအားလုံးဟာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုကစတင်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ကြီးပွားတိုးတက်ချင်ရင် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲတွေ၊ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုတွေကိုဖိတ်ခေါ်ရမယ်ကွ။ ဒါတွေကို ရှောင်ပြေးဖို့ကြိုးစားရင် လူစွမ်းလူစည့်ဖျင်းသွားမယ်၊ ချမ်းသာသည် ရှောင်မိန်း၏စကားများကို ကြားယောင်မိပြီးနောက် လူငယ်များအပေါ်တွင် ကျွဲမြီး တိုစိတ်များ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

“ငါနဲ့အပြိုင် သတင်းစာရောင်းတဲ့ လူငယ်တွေဟာ ငါရဲ့လူစွမ်းလူစ တိုးတက်အောင် ကူညီပေးနေရတဲ့ သူတွေပဲ”

ဟုတွေးတောမိလေတော့၏။ ဤသို့ဖြင့် ချမ်းသာသည် သူ၏လုပ်ငန်းတိုးတက်ရန် နည်းလမ်းများကို နေ့ညမပြတ် စဉ်းစား ဆင်ခြင်ရပြန်၏။ နှစ်ရက်ခန့် ပင်ပင်ပန်းပန်း စဉ်းစားပြီးနောက် လူငယ်များကို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မည့် နည်းလမ်းကိုရရှိခဲ့ပြန်၏။ ထိုနည်းလမ်းမှာဂျူးကြီးထံမှသတင်းစာများကို ရသည်နှင့်ဈေးကြီးသို့ဦးစွာ သွားရောက်၍ သတင်းစာများကို ရောင်းချရန်ဖြစ်၏။ ယခင်ကဆိုလျှင် ဘူတာတွင် ရောင်းချပြီးသောအခါမှပင် ဈေးထဲသို့ဝင်ခဲ့၏။

ထိုနေ့မှ စ၍ ချမ်းသာသည် ဂျူးကြီးထံမှ သတင်းစာကိုရသည်နှင့် မြို့လယ်ဈေးသို့ ဦးစွာသွား၍ သတင်းစာရောင်းလေ၏။ သတင်းစာရောင်းရာတွင် အချိန်ကုန်မခံနိုင်သည့်အတွက် ဈေးထဲတွင် ပြေးလွှား၍ သူ၏ဖောက်သည်ဆိုင်များကို သတင်းစာများ ပစ်ပေးသွားလေ၏။ ထို့နောက်သတင်းစာဖိုးကို မတောင်းသေးဘဲ မြို့ထဲသို့လှည့်လည်၍ ကျန်နေသောသတင်းစာများကိုရောင်းလေ၏။ သတင်းစာများကုန်သွားသောအခါ ဈေးထဲသို့ တဖန်ပြန်၍ ဖောက်သည်ဆိုင်များတွင် စောစောကပေးခဲ့သော သတင်းစာဖိုးကို တောင်းလေ၏။ ထိုအခါ သူနှင့် ပြိုင်ဘက် လူငယ်များသည် ချမ်းသာနှင့်မယှဉ်နိုင်တော့ဘဲ အခြားသောအလုပ်များကို ပြောင်း

လဲလုပ်ကိုင်ခဲ့လေ၏။ဘူတာတွင် သတင်းစာဖြန့်ချိသော ဂျူးကြီးက

“မင်းဟာ အတော်အံ့သြစရာကောင်းတဲ့ကောင်လေးပဲ။ တနယ်ကျေးကရောက်လာပြီး ဒီမြို့ရဲ့ သတင်းစာလုပ်ငန်းကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားတဲ့ လူမိုက်ညိုကြီးကိုလည်း နှိမ်နင်းတိုက်ခိုက်နိုင်တယ်။ နောက်တော့ မင်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်လာတဲ့လူငယ်တွေကိုလဲ အနိုင်ယူလိုက်နိုင်တယ်။ မင်းဟာ သာမန်လူတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟုချီးမွမ်းလေရာချမ်းသာကသူ၏ အောင်မြင်မှုကြောင့်စိတ်အားတက်ကြွသွားပြီးလျှင်

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ဟာသာမန်လူတော့မဟုတ်ဘူး၊ ဆုကြီးပန်တဲ့သူ၊ ဆုကြီးပန်တဲ့သူဟာ လာဘ်ကြီးဝင်စမြဲပဲဗျ၊ ဟားဟားဟား”

ဟုကျယ်လောင်စွာ ရယ်လိုက်လေတော့သတည်း။ ဤသို့ဖြင့် ချမ်းသာသည်သတင်းစာရောင်းသော အလုပ်ကို တစ်ဦးတည်းမှုပိုင်ရထားသကဲ့သို့ လုပ်ကိုင်နေရသဖြင့် ငွေပို ငွေလျှံများ စုဆောင်းမိလေ၏။ စားစရိတ်နှုတ်ပြီးသည့်တိုင်အောင်တစ်နေ့လျှင်ငွေနှစ်ကျပ်မျှစုဆောင်းမိ၏။ ထိုအချိန်က အရာရှိငယ်တစ်ဦး၏ လစာမှာ တစ်လလျှင် ငွေ ၃၀ ကျပ်မျှသာ ရှိသဖြင့် ချမ်းသာ၏ ဝင်ငွေမှာ ကောင်းမွန်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ချမ်းသာသည်သတင်းစာရောင်းသော အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရင်း သူ၏ဘဝရှေ့ရေးအတွက် စဉ်းစားဆင်ခြင်လေရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေးမိပြန်၏။

“ငါဟာ တစ်လကို ငွေ ၆၀/- စုမိနေပြီဆိုပေမဲ့ ကြီးပွားအောင်မြင်ဖို့အတွက် ဆိုရင် ဒီလောက်နဲ့မလုံလောက်သေးဘူး၊ အများကြီးလိုသေးတယ်၊ သတင်းစာရောင်းတဲ့အလုပ်က ညနေပိုင်းလေးမှာပဲလုပ်ရတာပဲ၊ ငါ့မှာအချိန်တွေအများကြီးပိုနေသေးတယ်၊ ပိုနေတဲ့အချိန်တွေကို အကျိုးရှိအောင် အသုံးချရမယ်၊ အလုပ်တစ်ခုခုမှာဝင်လုပ်ပြီးကြီးပွားအောင်မြင်ဖို့အခွင့်အလမ်း ရှာရမယ်”

ထို့နောက်တွင်မူ ချမ်းသာသည် မြို့ထဲသို့ထွက်၍ အလုပ်ရရန် စနည်းနာလေ၏။ မြို့လယ်ခေါင်သို့ရောက်သောအခါ ကုန်မျိုးစုံရောင်းသောဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ရှေ့တွင်ဒေါ်ဂျစ်ကားကြီး တစ်စီးထိုးရပ်ထားပြီး ကား၏အနီးတွင် ကူလီရှာမတွေ့၍ အခက်တွေ့နေသော အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးကိုတွေ့ရလေ၏။ ချမ်းသာက ဒေါ်ကြီးအနီးသို့သွား၍

“ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော်သယ်ပေးပါရစေ”

ဟုပြောလေရာ အဒေါ်ကြီးက သူ့အားကြည့်၍

“မင်းကကူလီအသစ်လား၊ မင်းကို ငါမမြင်ဖူးပါဘူး၊ ဒေါ့ဂျစ်ကားပေါ်က ပစ္စည်းတွေကို ဆိုင်ထဲသွင်းလိုက်စမ်းပါ၊ ဒီနားကကူလီတွေလဲ ဘယ်ကိုရောက်နေသလဲမသိဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် အဒေါ်ကြီးကို ရှင်းပြမနေတော့ပဲ ပစ္စည်းများကိုဒေါ့ဂျစ်ကားပေါ်မှ ဆိုင်ထဲသို့သယ်ပို့ပေးလေ၏။ အထုပ်အပိုးများအားလုံးသယ်ပို့ပေးပြီးသောအခါ အနီးသို့ မိန်းမပျိုနှစ်ဦးရောက်လာပြီး သူနှင့် ရွယ်တူတစ်ယောက်က

“ဟင်၊ သတင်းစာရောင်းတဲ့ ချမ်းသာဆိုတဲ့ကောင်လေးပါလား၊ နင်က သတင်းစာမရောင်းပဲကူလီလုပ်နေပြန်ပြီလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ချမ်းသာက ပြန်၍

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟောဒီက အဒေါ်ကြီး ကူလီမရလို့ အခက်တွေ့နေတာနဲ့ ဝင်ကူညီလိုက်တာပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်အနက်အကြီးဖြစ်သူက

“ဒါဆိုရင်တော့ အားနာစရာ ဖြစ်နေပြီမောင်လေးရယ်၊ အခုလို ကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

ဟုပြောလေ၏။ အဒေါ်ကြီးကလည်းအားနာဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“သိပါဘူးကွယ်၊ မင်းက ပစ္စည်းတွေ သယ်ပေးမယ်ဆိုတော့ ကူလီအောက်မေ့လို့ပါ၊ ဒါနဲ့မြို့ထဲကို ဘယ်ကိစ္စရောက်လာတာတုန်း”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ချမ်းသာက

“ကျွန်တော်သတင်းစာပို့တဲ့ကလေးအလုပ်က ညနေခင်းလေးပဲလုပ်ရတာပါ၊ ဒါကြောင့် အားနေတဲ့အချိန်တွေမှာ အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ချင်လို့ အလုပ်ရှာထွက်လာတာပါ”

ဟုရိုးသားစွာပြောလေ၏။ ချမ်းသာ၏ စကားဆုံးသည်နှင့်သူနှင့်ရွယ်တူမိန်းကလေးက

“အမေ၊ ဒါဆိုရင် သူ့ကိုဒီဆိုင်မှာခန့်လိုက်၊ ကျွန်မတို့ဆိုင် မှာယောကျာ်းအလုပ်သမားတစ်ယောက်လိုနေတယ် မဟုတ်လား”

ဟုပြောလေ၏။ အဒေါ်ကြီးကခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်လူကလေး၊ အဒေါ်တို့က သားအမိ သုံးယောက်ပဲရှိတယ်၊ အိမ်မှာ ယောက်ျားသားမရှိဘူး၊ ဆိုင်မှာယောက်ျားအလုပ်သမားတစ်ယောက်လိုနေတာကြာပြီ၊ ယုံကြည်ရမယ့်သူမတွေ့သေးလို့ခက်နေတယ်၊ လူကလေးကိုတော့ အဒေါ်မြင်မြင်ချင်း ယုံကြည်စိတ်ချသွားပြီ၊ ဒါကြောင့် ဆိုင်မှာအလုပ်လုပ်မလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ချမ်းသာကဝမ်းသာအားရဖြင့် ခေါင်း ညှိတ်၍

“ကျွန်တော်လုပ်ပါမယ် အဒေါ်”

ဟုအဖြေပေးလိုက်လေ၏။ အဒေါ်ကြီး၏ဆိုင်သည် ကုန်မျိုးစုံရောင်းချသော ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ဖြစ်သဖြင့်ထိုဆိုင်မျိုးတွင် အလုပ်လုပ်၍ ဈေးရောင်းဈေးဝယ်ပညာကို သင်ချင်လှ၏။ ထိုအခါ အဒေါ်ကြီးက

“ဒါဆိုရင်တော့ လူကလေးမနက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ်ဆင်းပေတော့၊ လစာကိုတော့ မနစ်နာအောင် အဒေါ်တို့ ကြည့်ပေးပါ့မယ်၊ နေ့လယ်ထမင်းကိုတော့ဆိုင်ကပဲ ကျွေးမယ်၊ ညနေစောင်းရင်တော့ပြန်ပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် အဒေါ်ကြီးတို့သားအမိကို နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်ခဲ့၏။ သူသည်အလုပ်ရှာ၍အောင်မြင်သော အထိမ်းအမှတ်အနေဖြင့် ခေါက်ဆွဲဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင်ဝင်၍ တရုတ်စာများကို စားသောက်ရန် ကြံစည်လေ၏။

ထိုကြောင့် မြို့ထဲရှိ အကောင်းဆုံးတရုတ်ဆိုင်ကြီးသို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့၏။ ဆိုင်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ ဆိုင်ရှင်လူကြီးနှင့် စားပွဲထိုးလူငယ်များသည် သူ့အား ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံး သန့်ရှင်းသပ်ရပ်အောင် ပြင်ဆင်နေလေ၏။ သူသည် အတန်ကြာအောင် စောင့်ပြီးမှသာ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို လာချပေးလေ၏။ ချမ်းသာက ခေါက်ကင်တစ်ဖတ်ကို ဝါး၍

“ခင်ဗျားတို့တစ်ဆိုင်လုံး ဒီနေ့ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာလဲ ဆိုင်ရှင်ထောင်ကဲကြီး မင်္ဂလာဆောင်မလို့လား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ လူကြီးက

“ချမ်းသာ၊ နင်ပေါက်ကရတွေမပြောနဲ့၊ ရန်ကုန်က ငါတို့ဖော်ဖော်လာမယ်ဆိုလို့ ပြင်ဆင်နေတာ၊ ဖော်ဖော်က သူ့ရောက်တဲ့နေရာမှာ သန့်ရှင်းနေမှ ကြိုက်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ချမ်းသာက မျက်မှောက်ကြပ်၍

“ဖော်ဖော် ဆိုတာ ဘာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထောင်ကဲကြီးက

“ဖော်ဖော်ဆိုတာတရုတ်လိုအဘွားကိုပြောတာ၊ ငါတို့အဘွားကသိပ်ချမ်းသာတယ်၊ အခုပုဂံကိုဘုရားဖူးရင်းငါ့ဆိုင်မှာတစ်ညဝင်အိပ်မှာ၊ ဒါကြောင့်ငါတို့တစ်ဆိုင်လုံးသန့်ရှင်းသပ်ရပ်အောင်ကြိုးစားနေရတယ်၊ ငါ့သဘောဆိုရင်ဒီနေ့ဆိုင်ပိတ်ထားချင်တာ၊ ဒါပေမယ့်အဘွားကအကြောင်းကိစ္စမရှိဘဲဆိုင်ပိတ်တာမကြိုက်ဘူး၊ ဆိုင်ဆိုတာသူများထက်အစောဆုံးဖွင့်ပြီးနောက်အကျဆုံးရောက်မှပိတ်ရမယ်လို့ပြောတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည်ထောင်ကဲကြီး၏စကားကိုနားထောင်၍လွန်စွာသဘောကျသွားပြီး

“ကောင်းလိုက်တဲ့စကားဗျာ၊ ဆိုင်ဆိုတာသူများထက်အစောဆုံးဖွင့်ပြီး နောက်အကျဆုံးပိတ်ရမယ်တဲ့၊ ထောင်ကဲကြီးရဲ့ဖော်ဖော်ကိုကျွန်တော်တွေ့ချင်လိုက်တာ”

ဟုပြောလေရာထောင်ကဲကြီးကမျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“နင်ကတွေ့ပြီးဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ချမ်းသာကရယ်မော၍

“ကျုပ်က သူဌေးဖြစ်ဖို့ကြိုးစားနေတာ၊ ဒါကြောင့်ထောင်ကဲကြီးအဘွားနဲ့တွေ့ရင်သူဌေးဖြစ်နည်းမေးချင်လို့ပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအချိန်တွင်စားပွဲထိုးလူငယ်လေးများသည်ကော်ဇောကြီးတစ်ချပ်ကိုထမ်း၍အပေါ်ထပ်သို့သယ်ဆောင်သွားလေ၏။ အခြားသောစားပွဲထိုးများကနဂါးရုပ်ကြီးများပါသောပန်းအိုးကြီးကိုဆိုင်ခန်းထဲတွင်နေရာချထားလေ၏။ ချမ်းသာက၎င်းတို့၏အပြုအမူများကိုကြည့်၍စားလက်စများကိုလက်စသတ်ကာ

“ကျုပ်လဲ ကူလုပ်ပေးပါရစေ”

ဟုဆိုကာအလုပ်သမားများနှင့်အတူအမှိုက်သရိုက်များကိုကူညီ၍ လှဲကျင်းပေးလေ၏။ ထို့နောက်ခြံစည်းရိုးများကိုကြည့်ရှုပြီးထောင်ကဲကြီးထံသို့သွားကာ

“လုပ်လက်စနဲ့မထူးတော့ဘူး၊ ခြံတိုင်တွေကို ထုံးသုတ်ရအောင်၊ ထုံးဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံတစ်ကျပ်ပေးဗျာ”

ဟုတောင်းလေ၏။ ထောင်ကဲကြီးထံမှငွေတစ်ကျပ်ရသောအခါထုံးပုံးများကိုဝယ်၍ခြံ

စည်းရိုးများကိုကိုယ်တိုင်ဆေးသုတ်လေ၏။ ပိုလျှံသောထုံးများကိုခြံနောက်ဘက်ရေတွင်းအနီးရှိ အုတ်နံရံကိုသုတ်လေ၏။ ထုံးသုတ်ပြီးသောအခါခြံတိုင်အပြင်ဘက်ရှိမြက်များကို ခုတ်လေ၏။ ထောင်ကဲကြီးကချမ်းသာ၏အပြုအမူကိုကြည့်၍

“ချမ်းသာ၊ နင်အားကြီးအလုပ်လုပ်တယ်၊ တစ်နေ့ထောင်ကဲဖြစ်ဦးမယ် ”

ဟုချီးမွမ်းလေ၏။ ညနေစောင်းသောအခါထောင်ကဲ၏ခြံဝန်းကြီးသည်ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ဖြစ်သွားလေ၏။ ချမ်းသာသည်စားပွဲထိုးလူငယ်များနှင့်အတူရေတွင်း၌ရေမိုးချိုးလေ၏။

ရေချိုးပြီးသောအခါ ခမ်းနားလှပသောကားကြီးနှစ်စင်းသည် ဆိုင်ရှေ့သို့ထိုးရပ်လာ၏။ ထောင်ကဲကြီး၏အဘွား ရောက်ရှိလာလေပြီ။ ထောင်ကဲကြီးသည် အပြေးအလွှားသွားရောက်၍ တံခါးဖွင့်လေရာကားထဲမှ အသက်၇၀ဝန်းကျင်ရှိသော အဘွားတစ်ဦးသည် နျစ်လိုဖွယ်ပြုံး၍ ထွက်လာလေ၏။ ထောင်ကဲကြီးကတရုတ်ဘာသာဖြင့်

“ဝမ်အန်း၊ နင်ဟောင်မား (မင်္ဂလာရှိသော ညနေခင်းပါ၊နေကောင်းလား) ”

ဟုနှုတ်ဆက်လေရာအဘွားကြီးကပြုံး၍

“နင်ဟောင်၊ ရဲ့ရဲ့ (နေကောင်းပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်)”

ဟုပြန်လည်နှုတ်ဆက်လေ၏။ ကားနှစ်စီးမှ တရုတ်လူမျိုးကြီးကြီးငယ်ငယ်တို့သည် ထောင်ကဲကြီးအားတရုတ်ဘာသာဖြင့် ဝမ်းသာအားရနှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ ချမ်းသာသည်ကားပေါ်မှဆင်းလာသော တရုတ်သူဌေးမကြီးအား မျက်တောင်မခတ်တမ်း ငေးကြည့်နေမိ၏။ အဘွားကြီးသည် တရုတ်မကြီးများဝတ်လေ့ရှိသော ဘောင်းဘီပွကြီးနှင့် အင်္ကျီလက်ရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ အသက်အရွယ်ကြီးသော်လည်း ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်ဆဲဖြစ်ပုံရ၏။ ထောင်ကဲကြီးသည်သူမအား ဆိုင်ထဲသို့ခေါ်ဆောင်သွားပြီး လွန်စွာကြီးမားသော ကုလားထိုင်ကြီးတွင်ထိုင်စေ၏။ အဘွားကြီးသည် ထောင်ကဲကြီးနှင့်စကားပြောဆိုနေရင်း တစ်ဆိုင်လုံးရှိ စားပွဲထိုးလူငယ်များကို အကဲခတ်ကြည့်၍နေလေ၏။ ချမ်းသာကိုမြင်သောအခါ သူမ၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်သွားပြီး ထောင်ကဲကြီးဘက်သို့လှည့်၍

“သူဘယ်သူလဲ၊ မင်းဆိုင်ကစားပွဲထိုးလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

“မဟုတ်ပါဘူးဖော်ဖော်၊ သူကမြို့ထဲမှာ သတင်းစာရောင်းတဲ့ကောင်လေးပါ”

ဟုဖြေလေ၏။ တရုတ်မကြီးကချမ်းသာအားစူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၍

“သူဌေးလောင်းလေး၊ အဘွားအနားကိုလာပါဦးကွယ်၊ လူကလေးကအဘွားဆီက သူဌေးဖြစ်နည်းကို မေးချင်တယ်နဲ့တူတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ချမ်းသာတို့အားလုံးမျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးဖြစ်သွားလေ၏။ အဘွားကြီးသည် ချမ်းသာ၏ရင်တွင်းကဆန္ဒကို ထွင်းဖောက်၍ မြင်နေပုံရ၏။ ချမ်းသာက အံ့သြဟန်ဖြင့် အနီးသို့သွား၍

“အဘွားက ကျွန်တော့်ကိုသူဌေးလောင်းလို့ ဘာဖြစ်လို့ခေါ်လိုက်တာလဲ၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲကဆန္ဒကိုလဲ ထွင်းဖောက်ပြီးမြင်နေပုံရတယ်”

ဟုမေးမြန်းလေရာ အဘွားကြီးကနှစ်လိုဖွယ်ပြုံး၍ တရုတ်သံဝဲသောစကားသံဖြင့်

“ကြီးပွားအောင်မြင်ချင်တဲ့သူဟာ အရောင်တဖျတ်ဖျတ်လက်နေတဲ့ မျက်လုံးတောက်တောက်တွေရှိတယ်လို့ တရုတ်စကားပုံမှာ ဆိုထားတယ်လူကလေး၊ လူကလေးရဲ့ မျက်လုံးတွေကအဲဒီအတိုင်းပဲ၊ သူတို့ဟာ အရာရာကိုသိချင်တတ်ချင်စိတ်နဲ့ တက်ကြွနေလေ့ရှိတယ်၊ ဘယ်တော့မှ ထိုင်းမှိုင်းလေးလံမနေဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာမြင်တွေ့သမျှကို စူးစူးစိုက်စိုက်နဲ့ မျက်စိနားဖွင့်ပြီး လေ့လာနေလေ့ရှိတယ်၊ အဲဒီလူမျိုးတွေဟာ အကြီးအကျယ်ဆုံးအဆင့်ကို ရောက်တတ်တယ်၊ လူကလေးဟာ အဘွားကိုစိတ်ဝင်တစားကြည့်နေကတည်းက သူဌေးဖြစ်နည်းမေးချင်လို့ဆိုတာရိပ်စားမိပါတယ်၊ ထိပ်တန်းရောက်ချင်တဲ့သူတွေဟာ ထိပ်တန်းရောက်ဖို့အခွင့်အလမ်းတွေကို ရှာနေလေ့ရှိတယ်”

ဟုပြောလေရာ ချမ်းသာက ဝမ်းသာအားရဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍

“အဘွားပြောတာသိပ်မှန်တာပဲ၊ ကျွန်တော့်ကိုသူဌေးဖြစ်ဖို့ ဩဝါဒပေးပါဦးခင်ဗျာ”

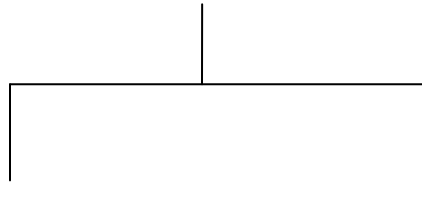
ဟုတောင်းပန်လေ၏။ အဘွားကြီးက ပြုံးရယ်၍

“တရုတ်ဘာသာမှာ အကျပ်အတည်းဆိုတဲ့ဝေါဟာရဟာ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်လူကလေး၊ ဒီဝေါဟာရဟာ အဓိပ္ပါယ်နှစ်မျိုးနဲ့သွားနေတယ်၊ ပထမအဓိပ္ပါယ်က စွန့်စားခြင်းလို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်၊ ဒုတိယကတော့ အခွင့်အလမ်းလို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်၊ လူကလေးနားလည်အောင် စားပွဲခုံပေါ်မှာရေးပြမယ်၊ အဘွားကို မြေဖြူတစ်ခဲပေးပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာက မြေဖြူယူလာပေးသောအခါ အဘွားကြီးက စားပွဲခုံပေါ်

တွင် အောက်ပါအတိုင်းရေးပြလေ၏။

အကျပ်အတည်း

စွန့်စားခြင်း

အခွင့်အလမ်း

“အကျပ်အတည်းဆိုတဲ့ဝေါဟာရမှာ စွန့်စားခြင်းနဲ့ အခွင့်အလမ်းဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်နှစ်မျိုးထွက်နေတယ်။ အကျပ်အတည်းမှာ ဖြစ်နိုင်ချေနှစ်မျိုးရှိနိုင်တယ်လို့ ယူဆရပါတယ်။ ဒါကြောင့် အကောင်းမြင်သမားက အကျပ်အတည်းမှာ အခွင့်အလမ်းဆိုတာသွားမြင်တယ်။ အဆိုးမြင်သမားကတော့စွန့်စားခြင်းကို မြင်ပြီး စိတ်ဓါတ်ကျသွားမယ်။ အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ အဖမ်းခံထားရတဲ့ လူနှစ်ယောက်ဟာ သံတိုင်တွေကြားကနေ ပြင်ပကမ္ဘာကို လှမ်းမျှော်ကြည့်တယ်။ တစ်ယောက်သောသူက ကောင်းကင်မှာ အရောင်တဖိတ်ဖိတ်လက်နေတဲ့ ကြယ်ကလေးတွေကိုမြင်တယ်။ ကျန်တစ်ယောက်ကတော့ အကျဉ်းထောင်ဝင်းထဲက ညစ်ပတ်ပေကျနေတဲ့ အမှိုက်ပုံကြီးကိုမြင်တယ်။ အဘွားပြည်ကြီးကနေ မြန်မာပြည်ကိုရောက်တော့ အသက် (၁၄) နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အဘွားရဲ့ဖခင်လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမရှိဘဲ မြန်မာပြည်မှာ စီးပွားရှာဖို့ထွက်လာခဲ့တယ်။ အဘွားတို့ဟာ ပထမဦးဆုံးဘာသာစကားအခက်အခဲနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတယ်။ အကူအညီပေးမယ့်သူမရှိဘူး။ နေစရာပေးမယ့်လူမရှိဘူး။ အဘွားတို့ ဇရပ်ပေါ်မှာအိပ်ခဲ့ရတယ်။ မြန်မာဘုရင်တွေလက်ထက်မှာ တိုင်းရေးပြည်ကလဲ ရှုပ်ထွေးပြီး မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေတယ်။ စီးပွားရှာလို့ကောင်းတဲ့အချိန်မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အဘွားဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ တစ်နေ့မှာ အချမ်းသာဆုံး သူဌေးမကြီးဖြစ်ရမယ်လို့ဆုံးဖြတ်ချက်ပေါ့”

အဘွားကြီး၏စကားကို နားထောင်၍ ချမ်းသာက

“ဆက်ပြောပါဦးအဘွားရယ်။ အဘွားစကားကိုနားထောင်ရတာ စိတ်အားတက်ကြွလိုက်တာ”

ဟုပြောလေ၏။ အဘွားကြီးကဆက်လက်၍

“အဘွားပြည်ကြီးမှာနေတုန်းက ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ် ကြားဖူးတယ်။ ပုံပြင်ကတော့ လယ်ပိုင်ရှင်နှင့် သူရင်းငှားပုံပြင်ပေါ့။ လယ်ပိုင်ရှင်ဟာ သူ့လက်ထဲမှာ ပေါင်းပင်တွေများလွန်းတော့ သူရင်းငှားကိုခေါ်ပြီး ပေါင်းသင်းခိုင်းတယ်။ နောက်တစ်နေ့ သူ့လယ်ထဲကို သွားကြည့်တော့ ပေါင်းပင်တွေကိုတွေ့နေတုန်းပဲ။ ဒါကြောင့်သူ့ရင်းငှားကိုခေါ်ပြီး လယ်ထဲထပ်လွှတ်တယ်။ ညနေရောက်တော့ သူ့ရင်းငှားကပေါင်းပင်တွေကို ရှင်းလင်း ပြီးပြီလို့ပြောတယ်။ ဒီလိုနဲ့လယ်ပိုင်ရှင်ဟာ နောက်တစ်နေ့မှာ လယ်ထဲကိုသွားကြည့်ပြန်တယ်။ ပေါင်းပင်တွေကတော့ လယ်ထဲမှာရှိနေတုန်းပဲ။ ဒီတော့မှလယ်ပိုင်ရှင်ဟာ သဘောပေါက်သွားတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် လယ်ထဲကိုမဆင်းမချင်း ပေါင်းပင်တွေကိုတွေ့နေဦးမှာပဲ။ လယ်ပိုင်ရှင်ဟာ သူ့လယ်သူစိတ်ဝင်းစားတယ်။ တက်တက်ကြွကြွရှိနေတယ်။ သူ့လယ်မြေကိုပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ စူးစူးစမ်းစမ်းရှာဖွေတယ်။ သူ့လယ်မြေကောင်းဖို့အတွက်ဆိုရင် ဘယ်သူ့မှမခိုင်းဘဲလုပ်စရာရှာလုပ်နေမှာပဲ။ သူ့ရင်းငှားကတော့ လုပ်စရာကို ရှာနေမှာမဟုတ်ဘူး။ ခိုင်းတဲ့လူမရှိရင်လဲ ဘာမှလုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူများလုပ်တဲ့အလုပ်ကို ငါကဘာလုပ်ရမှာလဲလို့ ဆင်ခြင်တွေပေးနေလိမ့်နေမယ်။ အဲဒီမှာလယ်ပိုင်ရှင်နဲ့ သူ့ရင်းငှား စိတ်ဓာတ်ကွာခြားပုံကို လူကလေးတွေလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့်ဘဝမှာ ဘာကိုပဲလုပ်လုပ် ပိုင်ရှင်စိတ်ဓာတ်နဲ့ အမြဲလုပ်ကိုင်ရမယ်။ ဒီလိုလူမျိုးတွေဟာ ဘယ်နေရာပဲဖြစ်ဖြစ် တဖြည်းဖြည်း ရှေ့တန်းကိုရောက် လာလေ့ရှိတယ်။ လောကမှာအဆိုးဆုံးကတော့ ဘေးကရပ်ကြည့်နေတဲ့သူတွေပဲ။ ဒီလိုလူတွေများလာသ၍ သာယာလှပတဲ့လူ့ဘောင်ကြီး မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ပိုင်ရှင်စိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့ သူတွေကတော့ ကိုယ့်အတွက်သာမက အခြားသူတွေအတွက်ပါ အလုပ်လုပ်နေတာတွေ့ရမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ အဘွားကြီးသည် စားပွဲခုံပေါ်ရှိ ကြွေခရားထဲမှ ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငဲ့သောက်လေ၏။ ပြီးနောက်

“အဘွားအသက်(၁၅) နှစ်အရွယ်မှာ ရတနာပုံနေပြည်တော်က တရုတ်လူမျိုးပိုင်စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်မှာ အောက်ခြေသိမ်းအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်။ အဘွားဟာ ဒီစားသောက်ဆိုင်ကြီးကို ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်အလား သဘောထားပြီး အလုပ်ကိုအစောဆုံးလာတယ်။ ပြန်တော့လဲ နောက်အကျဆုံးမှ ပြန်လေ့ရှိတယ်။ အဘွားက အဲဒီဆိုင်မှာအနိမ့်ဆုံးအလုပ်သမားဖြစ်ပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဒီဆိုင်ကြီးက ငါဆိုင်ကြီးပဲလို့ သဘောထားတယ်။ ပိုင်ရှင်စိတ်ရှိသူမို့ ခိုင်းစရာမလိုဘူး။ လုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်ကို အကွက်မြင်မြင်နဲ့ ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်တယ်။ ဒါကြောင့်ဆိုင်ရှင်ထောင်ကကြီးဟာအဘွားကိုသဘောကျတယ်။ အခြားအလုပ်သမားတွေကိုလဲ အဘွားကို အတုယူဖို့ပြောတယ်။ အဘွားအလုပ်လုပ်ပြီး နှစ်နှစ်ပြည့်တဲ့အချိန်မှာ စားသောက်

ဆိုင်ကြီးကို အုပ်ချုပ်တဲ့သူဖြစ်လာတယ်။ သုံးနှစ်ပြည့်တဲ့ချိန်မှာ စားသောက်ဆိုင်ကထွက်ပြီး မန္တလေးမြို့မှာပဲ ခေါက်ဆွဲဆိုင်လေးဟာ ခနော်ခနဲ တဲကလေးနဲ့ စခဲ့တာပါ။ ခေါက်ဆွဲကြော် သမားတွေကိုမငှားနိုင်လို့ အဘွားကိုယ်တိုင်ကြော်တယ်။ စားသောက်ဆိုင်ကြီးမှာ သုံးနှစ်တိတိ လုပ်ကိုင်ရင်း ပညာတွေအကုန်လုံးတတ်အောင် အဘွားသင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဗမာစကား ကောင်းကောင်းပြောတတ်နေပြီလေ။ တစ်နေ့ အဘွားခေါက်ဆွဲကြော်ရင်း ခေါင်းထဲကို အတွေး တစ်ခုဝင်လာတယ်။ အတွေးလို့ဆိုတာထက် မေးခွန်းလေးတွေဆိုရင်ပိုမှန်မယ်ထင်တယ်။ အဲဒါ ကတော့-

ငါ့ဆိုင်ကို အကောင်းဆုံးကြိုးစားပြီးပြီလား ?

လက်ရှိဆိုင်လေးဟာ အကောင်းဆုံးဖြစ်နေပြီလား ?

ဒီထက်ပိုကောင်းအောင် မလုပ်နိုင်တော့ဘူးလား ?

ဒီထက်ပိုကောင်းတဲ့နည်းမရှိတော့ဘူးလား ?

ဆိုတဲ့မေးခွန်းလေးတွေပဲ။ ဒီမေးခွန်းလေးတွေဟာ အဘွားဘဝမှာသိပ်အရေးပါတယ်။ အဘွားအခုလို ချမ်းသာလာတာ ဒီမေးခွန်းလေးတွေကြောင့်ပဲ။ ဒါကြောင့်အဘွားရဲ့ အိမ်မှာ မေးခွန်း (၄) ခုကို ရွှေစာလုံးနဲ့ ရေးထိုးထားတယ်။ အဘွားဟာခေါက်ဆွဲကျော်ရင်းမေးခွန်းလေး ခုကို မထင်မှတ်ပဲမေးလိုက်မိတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး အဘွားရဲ့စီးပွားရေး ဟာဒီရေအလား တိုးတက်လာတယ်။ အဘွားဘာလုပ်လုပ် အမြဲအောင်မြင်တော့တာပဲ။ အဘွားဟာ မေးခွန်းလေး တွေကို အမြဲမေးနေတော့တာကိုး”

အဘွားကြီး၏ စကားကိုနားထောင်၍ ချမ်းသာကစိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့်လက်ကာ ပြ၍

“နေပါဦးအဘွားရယ်၊ အဘွားမေးခွန်းလေးခုကို ကျွန်တော်ကူးချင်လို့ ခဏနေပါ ဦး”

ဟုတောင်းပန်လေ၏။ ထို့နောက်ဆိုင်ရှင်ထောင်ကဲကြီးထံမှ စာရွက်နှင့်ခဲတံကို တောင်းယူ၍ တရုတ်သူဌေးမကြီး၏ ထူးဆန်းသော မေးခွန်းလေးခုကိုကူးယူခဲ့လေ၏။

ငါအကောင်းဆုံးကြိုးစားပြီးပြီလား ?

လက်ရှိအခြေအနေဟာ အကောင်းဆုံးဖြစ်နေပြီလား ?

ဒီထက်ပိုကောင်းအောင်မလုပ်နိုင်တော့ဘူးလား?

ဒီထက်ပိုကောင်းတဲ့နည်းမရှိတော့ဘူးလား?

တရုတ်သူဌေးမကြီးကဆက်လက်၍

“လူကလေး ဘဝအကြောင်းကို အဘွားကိုပြောပြပါဦး”

ဟုဆိုသဖြင့် ချမ်းသာက သူ၏ဘဝကို ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝမှစ၍ ပြန်လည် ပြောဆိုလေ၏။ အဘွားကြီးသည်ချမ်းသာ၏ ဘဝကိုသေချာစွာနားထောင်၍

“လူကလေးဟာ ဆရာကောင်းတွေနဲ့တွေ့ခဲ့တာပဲ။ လူကလေးတစ်နေ့မှာ ကြီးပွား ချမ်းသာလာမှာသေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကနေ့တော့လူကလေး အမှားတစ်ခုခုလုပ်ခဲ့တယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ချမ်းသာကမျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ဘာအမှားလဲ အဘွားရယ်” ဟုမေးမြန်းလေ၏။ အဘွားကြီးက

“လူကလေးကို မြို့ထဲကကုန်စုံဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီဆိုလူကလေးက အလုပ်ရပြီဆိုတာနဲ့ ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပြီးပြန်လာခဲ့တယ်။ တကယ်ဆိုရင် အလုပ်ခန့်ပြီဆိုက တည်းက အဲဒီဆိုင်ကအလုပ်တွေကို စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးဖို့သင့်တယ်။ လူက လေးမှာ ပိုင်ရှင်စိတ်ဓာတ်ရှိတယ်ဆိုရင် ဒီလိုပြန်လာခဲ့မယ်မထင်ဘူး”

ဟုပြောဆိုလေရာ ချမ်းသာခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်ပါတယ်အဘွား၊ ကျွန်တော်မှားသွားပါတယ်။ အခုအမှားကို ထောက်ပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟုဝန်ခံလေ၏။ ချမ်းသာကဆက်လက်၍

“ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့မှားတဲ့အမှားဟာ အမှားကောင်းပါ။ ဒီအမှားကြောင့် ကျွန်တော်အဘွား နဲ့ တွေ့ဆုံခွင့်ရတယ်လေ။ အဘွားဆီက တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ မေးခွန်း(လေးခု) ကိုရရှိခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဒီမေးခွန်းတွေကို အမြဲမေးနေတော့မယ်”

ဟုကတိပေးလိုက်လေ၏။ ချမ်းသာသည် တရုတ်သူဌေးမကြီးနှင့် အတန်ကြာ အောင် စကားပြောဆိုပြီးနောက် အဘွားကြီးအားရီသေစွာကန်တော့၍ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ချမ်းသာသည် ထိုညက ညနက်သည်အထိ အိပ်စက်၍ မပျော်နိုင်ဘဲ တရုတ်သူဌေး
မကြီးပြောသော မေးခွန်းလေးခုကို စဉ်းစားနေမိ၏။ အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးသော အခါ
တရုတ်သူဌေးမကြီး၏နည်းနှင့် ဘိန်းစားရှောင်မိန်း၏နည်းသည် ခပ်ဆင်ဆင်တူကြောင်းတွေ့ရ
၏။ ဘိန်းစားရှောင်မိန်းက မိမိအလုပ်ကို တိုးတက်ရန် မပြတ်စဉ်းစားဆင်ခြင်၏ စဉ်းစားဆင်
ခြင်ခြင်းသည် မေးခွန်းများကို မေးနေခြင်းပင်မဟုတ်ပါလား.....။

သူသည် နောက်တစ်နေ့ သို့ရောက်သောအခါ သူဌေးမကြီး၏စကားအတိုင်း အလုပ်
သို့ အစောဆုံးရောက်အောင် လာခဲ့၏။ သူ၏အလုပ်ရှင်များသည် အိပ်ရာမှနိုးသေးဟန်မရှိပေ။
သူသည် ခြံစည်းရိုးအနီးတွင်ထောင်ထားသော အုန်းလက်တံမြက်စည်းကြီးကို ယူ၍အမှိုက်များ
ကို လှဲကျင်းလေ၏။ အနီးရှိရေစည်အတွင်းမှရေဖြင့် ဆိုင်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖြန်းလေ၏။ မနက်
(၆) နာရီခန့်ရှိသောအခါ ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးသည် ဦးစွာနိုးလာ၏။ ချမ်းသာကို မြင်သောအခါ
မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“မင်းမဆိုးဘူး၊ ဝိရိယကောင်းတယ်”

ဟုချီးမွမ်းလေ၏။ ချမ်းသာက

“ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမလဲခင်ဗျာ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ အဒေါ်ကြီးက

“လောလောဆယ်တော့ ဆိုင်ဖွင့်ရမယ်၊ ပစ္စည်းတွေ ခင်းကျင်းရမယ်၊ ဝယ်သူတွေ လာရင် ကူရောင်းပေးရမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာဆိုင်ဖွင့်သောအခါ အဒေါ်ကြီး၏သမီးနှစ်ယောက်အိပ်ရာမှ နိုးလာပြီး ဆိုင်ကိုစတင်ရောင်းချလေ၏။ အဒေါ်ကြီး၏ဆိုင်သည်အပ်မှစ၍ အထည်အလိပ်များ အထိ ရောင်းသောဆိုင်ဖြစ်လေရာ ဈေးရောင်းဈေးဝယ်များနှင့်စည်ကားလှ၏။

ချမ်းသာသည် ဆိုင်ရှေ့တွင် မတ်တပ်ရပ်၍ ညီအစ်မနှစ်ယောက်နှင့်အတူ တက်ညီ လက်ညီ ရောင်းချလေ၏။ ဈေးဝယ်လာသူ မိန်းမပျိုများသည် ချမ်းသာ၏ယဉ်ကျေးပျူငြိသော အမူအယာကို သဘောကျနေဟန်ရှိ၏။

ထမင်းစားချိန်ရောက်သောအခါ ဆိုင်ကို အဒေါ်ကြီးကတစ်လှည့်ထိုင် ညီအစ်မနှစ် ယောက်ကို ဦးစွာစားစေ၏။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ပြီးသောအခါ ချမ်းသာကို ထမင်းကျွေးလေ ၏။ ချမ်းသာသည်ညနေစောင်းသည်အထိ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးပြီး သတင်းစာရောင်းရန် ဆိုင်မှ ထွက်ခဲ့၏။ သတင်းစာများကို တစ်နာရီခွဲခန့်အချိန်အတွင်း ကုန်စင်အောင်ရောင်းချပြီးသောအ ခါ ဆိုင်သို့ပြန်၍ အလုပ်လုပ်ပြန်၏။

အဒေါ်ကြီး၏ သမီးနှစ်ယောက်အနက် အစ်မကြီးဖြစ်သူမူယာမှာ စိတ်သဘောထား နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီ အေးဆေး၏။ ညီမဖြစ်သူသူဇာမှာ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူမတို့နှစ်ယောက် ချမ်းသာကို ခင်မင်ကြ၏။

ချမ်းသာသည် ညသို့ရောက်သောအခါ ဆိုင်ကိုသိမ်းဆည်း ပေးပြီး သူနေထိုင်ရာ ဇ ရပ်သို့ပြန်ခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် ချမ်းသာသည် အဒေါ်ကြီး၏ဆိုင်ကို သူပိုင်ဆိုင်အလား သဘော ထားကာ ကြိုးကြိုးစားစား ရောင်းချပေးပြီးနောက် တစ်လပြည့်သော နေ့တွင် အဒေါ်ကြီးက

“ချမ်းသာ၊ မင်းကိုငွေ(၁၀) ပေးမယ်၊ ကျေနပ်ရဲ့လား”

ဟုပြောလေရာ ချမ်းသာက ခေါင်းညိတ်၍

“ကျေနပ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကိုရော လုပ်တာကိုင်တာသဘောကျရဲ့လား”

ဟုပြန်လည်မေးမြန်းလေ၏။ အဒေါ်ကြီးက

“သဘောကျပါတယ်၊ မင်းကို ဒီလောက်တော်မယ်မထင်ဘူး၊ ဒါကြောင့်ဒီနေ့ကစပြီး ဇရပ်မှာ အိပ်ရတဲ့ဒုက္ခ လွတ်သွားတာပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာက အဒေါ်ကြီး၏စကားကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် လက် ခံခဲ့လေ၏။ အဒေါ်ကြီးသည် သူ၏အရည်အချင်းကို အသိအမှတ်ပြု၍ အိမ်တွင်းပြောင်းနေရန် ခွင့်ပြုခြင်းဖြစ်၏။

ဤသည်ပင်လျှင် သူ့၏ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး တိုးတက်ကြောင်း အထောက်အထား ပင်ဖြစ်၏။ ချမ်းသာသည် လစာအဖြစ်ရရှိသော ငွေတစ်ဆယ်ကျပ်ကို စိတ်ဝင်းစားခြင်းမရှိပေ။ သူစိတ်ဝင်းစားသည်မှာ အဒေါ်ကြီး၏ ဈေးရောင်းဈေးဝယ်ပညာဖြစ်၏။ သူသည် သုံးလခန့် လေ့လာပြီးသောအခါ အဒေါ်ကြီး၏ ဆိုင်ကဲ့သို့ ကုန်စုံဆိုင်တစ်ဆိုင် သူကိုယ်တိုင် ဖွင့်လှစ်နိုင် ကြောင်း ယုံကြည်မှုရလာ၏။ ဤသည်ပင်လျှင် သူ့အတွက်အမြတ်ဖြစ်၏။

သူသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက်ဖြင့်စသဖြင့် ဗေဒင်အတတ်၊ ဆေးအတတ်ကို ဟို စပ်စပ် ဒီစပ်စပ်တတ်မြောက်၏။ မူယာနှင့်သူဇာ ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည် ဗေဒင်မေးရန် လွန် စွာဝါသနာထုံ၏။

သူဇာသည် ချမ်းသာအား တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် ဗေဒင်မေးတတ်၏။ သူမတို့ အဓိက မေးသော အကြောင်းအရာမှာ ချစ်မှုရေးရာများပင်ဖြစ်၏။ ချမ်းသာ ဗေဒင်တွက်ပြီး သည့်အခါ တိုင်း သူဇာက

“သိပ်မှန်တာပဲ”

ဟုချီးမွမ်းလေ့ရှိ၏။ မူယာမှာမူ ဣန္ဒြေရှင်ပီပီ ရှက်ပြီးပြီး၍သာနေလေ၏။ တစ်နေ့ တစ်ဦး ချမ်းသာက သူဇာကို ဗေဒင်တွက်ရင်းနောက်ပြောင်ကျီစယ်လိုသောသဘောဖြင့်

“သူဇာ နောက်နှစ်ထဲမှာ ယောကျ်ားရမယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ သူဇာကမျက်လုံးပြူးဟန်ဖြင့်

“တကယ်လား ချမ်းသာ”

ဟုမေးလေ၏။ ချမ်းသာကခေါင်းညိတ်၍

“ဟဲဟဲ၊ တကယ်ပါသူဇာ၊ ငါကတော့ ဒီအတိုင်းပဲမြင်တယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ သူဇာကနှုတ်ခမ်းစူ၍

“ဒါပဲနော်ဗေဒင်မမှန်ရင် ဗေဒင်ဆရာပဲတာဝန်ယူရမယ်”

ဟုမထိခလုတ် ထိခလုတ်ပြောလေရာ ချမ်းသာသည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားလေ၏။ သူ၏ ငယ်ချစ်ဟောင်း သီတာကိုလည်း သတိရလိုက်၏။ သီတာနှင့် ခွဲခဲ့ရသည်မှာ ကြာပေပြီ။ ဘယ်တော့များမှ ပြန်လည်ဆုံဆည်းရမည်မသိ။

ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့်တစ်နေ့တွင်သီတာနှင့် ပြန်လည်ဆုံဆည်းရပေမည်။ သူသည် အောက်တန်းစားကောင်တစ်ယောက်မဟုတ်ကြောင်း သက်သေပြရပေမည်။

မူယာနှင့် သူဇာညီအစ်မနှစ်ဦးသည် ချောမောလှပသူများဖြစ်သဖြင့် ချစ်ကြိုက်သူ အလွန်ပေါ၏။ သူမတို့ဆိုင်တွင် အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာ၍ ဝင်ထွက်သွားလာသူများအနက် သူဌေးသား မြင့်ဦးနှင့် ဝင်းနိုင်မှာ အဆိုးဆုံးဖြစ်၏။

မြင့်ဦးသည် ဗိုက်ပူ၏။ အသားမည်း၏။ မျက်လုံးပြူး၏။ စကားပီအောင်လည်းမပြောတတ်ပေ။ ဝင်းနိုင်မှာ အရပ်မြင့်၏။ ကလန်ကလားနိုင်၏။ အသားမည်း၏။ ဟန်ကြီးပန်ကြီးနိုင်၏။ မျက်စိစွေ၏။ ဝမရိဘဲ ဝိလုပ်တတ်သူဖြစ်၏။

မြင့်ဦးနှင့် ဝင်းနိုင်သည် သူဇာအား အပြိုင်ပိုးပန်းနေသူများဖြစ်၏။ တစ်နေ့သ၌ နောက်ပိုးရူးနှစ်ယောက်ဆုံသောအခါ ဟန်ကြီးပန်ကြီးနိုင်သောဝင်းနိုင်က သူ၏အကျီကော်လာကိုဆွဲဆန့်၍

“လောကမှာ ဘာလုပ်လုပ် ပီပြင်ဖို့အရေးကြီးတယ်၊ ဘယ်လုပ်ငန်းမျိုးပဲလုပ်လုပ်မပီပြင်ရင် ဘာမှဖြစ်လာလာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ညီမလေးက မပီပြင်တဲ့လူတွေကို ဝေးဝေးကရှောင်ရမယ်၊ အထူးသဖြင့် စကားမပီတဲ့သူဆိုရင်အဆိုးဆုံးပေါ့”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မြင့်ဦး၏ မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြီး ၎င်းကတစ်ဖန်

“ဒီမှာညီမလေး၊ လောကမှာ လူရယ်လို့ဖြစ်လာရင် လူမှုရေးပြဿနာ၊ စီးပွားရေးပြဿနာ စတဲ့ပြဿနာတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ၊ ဒီလိုရင်ဆိုင်တဲ့အခါ အမြင်ကြည်လင်ဖို့လိုတယ်၊ အထူးသဖြင့် အမြင်မတိမ်းစောင်းဖို့အရေးကြီးတယ်၊ အမြင်တိမ်းစောင်းတဲ့သူဟာ ဘယ်နေရာမှ သုံးလို့မရဘူး၊ ဒီနေရာမှာ မျက်စိစွေတဲ့သူတွေဟာ အဆိုးဆုံးပဲ”

ဟုအာပေါင်သန်သန်ဖြင့် ပြန်လည်ချေပလိုက်ရာ ဟန်ကြီးပန်ကြီးနိုင်သော ဝင်းနိုင်သည် အောင့်သက်သက်နှင့် ခံလိုက်ရလေ၏။ ဝင်းနိုင်နှင့်မြင့်ဦးသည် ထိုမျှနှင့်မကသေးဘဲ ၎င်းတို့နှစ်ဦးဆုံလျှင် မိဘများ၏ ကြွယ်ဝချမ်းသာပုံကို စကားရည်လှပွဲလှပသကဲ့သို့ အပြိုင်အဆိုင်ကြွားဝါလေရာ နားထောင်နေသူများအဖို့ ဟာဒယရွှင်ဆေးတိုက်ကျွေးသကဲ့သို့ရှိလေ၏။

အစ်မဖြစ်သူ မူယာအား ပိုးပန်းသူများမှာ ကောလိပ်ကျောင်းသားများနှင့် မြို့အုပ်အရေးပိုင်စသော ပညာတတ်အသိုင်းအဝိုင်းမှ ဖြစ်သဖြင့် မြင့်ဦးနှင့် ဝင်းနိုင်ကဲ့သို့ အိုးနင်းခွက်နင်းမဖြစ်ပဲ ကုန်ကြွေးရလေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အချစ်နှင့်ပတ်သက်လျှင် မည်သူမဆိုရူးသွပ်မြဲဖြစ်သည်ဟူသော စကားရှိသည်အတိုင်း ကောလိပ်ကျောင်းသားများသည်လည်း ကောလိပ်ကျောင်းများတွင်အနေအထိုင် အစားအသောက် အဆင့်အတန်းမြင့်ပုံ၊ ကောလိပ်ကျောင်းပြီးလျှင် မြို့အုပ်အရေးပိုင်စသည့် ရာထူးရာခံများကို ရရှိမည့်အကြောင်း ကြွားဝါသကဲ့သို့ မြို့အုပ်အရေးပိုင်စသော အရာရှိများကလည်း ၎င်းတို့မည်သို့မည်ပုံ မျက်နှာပွင့်ပုံ၊ သမီးရှင်များကသမက်ဖမ်းကြပုံ၊ ရှေ့ဆက်၍ ရာထူးခံကြီးများရရှိမည့်အကြောင်းကို မစားရဝခမန်း ကြွားဝါလေ၏။

မူယာနှင့် သူဇာညီအစ်မနှစ်ဦးသည် ကိုလေးကြွားများ၏ စကားကိုနားထောင်၍ ကွယ်ရာတွင် တဟားဟားရယ်မောနေတော့၏။

တစ်နေ့သ၌ ချမ်းသာသည် ညနေစောင်းသောအခါ သတင်းစာရောင်းရန်အလိုငှါ ဆိုင်မှထွက်ခဲ့လေ၏။ ဘူတာသို့ရောက်သောအခါ သတင်းစာကိုယ်စားလှယ် ဂျူးကြီးနှင့်သတင်းစာများကို ရေတွက်နေစဉ် ကလေးငယ်တစ်ဦးသည် မီးရထားသံလမ်းပေါ်သို့ ကျသွားသောအရပ်ကို ကောက်ယူရန် ကြိုးစားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဘူတာသို့ဝင်လာသော ရထားတစ်စီး၏ ဟွန်းသံကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရ၏။ ကလေးငယ်၏အသက်အန္တရာယ်မှာ လွန်စွာစိုးရိမ်ဖွယ်ရှိသဖြင့် ဘူတာတစ်ခုလုံး ဆူညံပွက်သွားလေ၏။ ချမ်းသာသည် ကလေးငယ်၏ အသက်ကို ကယ်တင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး သံလမ်းအနီးသို့ လျင်မြန်စွာပြေးသွားလေ၏။ သံလမ်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ကလေးငယ်၏ လက်မောင်းအားဆွဲကိုင်၍ ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သောအခါ မီးရထားနှင့် ကပ်သီးလေလွဲသွားလေ၏။

ကြည့်ရှုနေသူအပေါင်းသည် ချမ်းသာ၏ စွန့်စားဝံ့သောသတ္တိကို အားပါးတရ ချီးမွမ်းလေ၏။ ကလေးငယ်မှာ ချမ်းသာ၏လက်ထဲတွင် ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့် ငိုယိုနေလေ၏။ ထိုအခါမှ ချမ်းသာက ကလေးငယ်ကိုကြည့်လိုက်သောအခါ ဆံပင်နီကြောင်ကြောင်နှင့်မျက်နှာဖြူကလေးတစ်ဦးဖြစ်မှန်း သိလိုက်ရ၏။ ချမ်းသာ၏အနီးသို့ မျက်နှာဖြူဇနီးမောင်နှံနှင့် အသက်

ငါးဆယ်ဝန်းကျင် လူကြီးတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး ထိုလူကြီးက မြန်မာဘာသာဖြင့်

“လူကလေးကို ကျွန်ုပ်သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်၊ လူကလေးဟာ ကျုပ်မြေးရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်လိုက်တာပဲ၊ ကျုပ်တို့ ဘူတာမှာ ရပ်ပြီးစကားပြောနေတုန်း ကလေးပျောက်သွားတာ သတိမထားမိလိုက်ဘူး၊ ကျုပ်ပျဉ်းမနားမြို့က စိုက်ပျိုးရေးမင်းကြီးပါ၊ လူကလေး အကူအညီလိုရင် အချိန်မရွေးလာခဲ့ပါ”

ဟုကျေးဇူးတင်စကား ပြောလေ၏။ ကလေး၏မိဘနှစ်ပါးဖြစ်သူ မျက်နှာဖြူ လင်မယားကလည်း ချမ်းသာအား ကျေးဇူးတင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုလေ၏။ ကလေးငယ်အား ရထားလမ်းပေါ်မှဆွဲတင်စဉ် ချမ်းသာ၏ကြယ်သီးများ ပြုတ်ထွက်သွားသဖြင့် သူ၏ရင်ဘတ်သည် ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေ၏။ မျက်နှာဖြူမင်းကြီးသည် ချမ်းသာရင်ဘတ်မှာ စာကိုဖတ်၍

“ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ”

မေးမြန်းလေ၏။ ချမ်းသာက ဆုကြီးပန်ချမ်းသာဆိုသော အဓိပ္ပါယ်ကို ရှင်းပြလေ၏။

“ဆုကြီးပန်ချမ်းသာဆိုပါလား၊ ဝမ်းဒါးဖူး”

ဟုအံ့သြဖွယ်ကောင်းကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။ ချမ်းသာက ခေါင်းညိတ်၍

“ဒါ၊ ဆရာတော်ကြီးထိုးပေးထားတာဗျ၊ ဆုကြီးပန်တဲ့သူဟာလာဘ်ကြီးဝင်စမြဲပဲတဲ့၊ တစ်နေ့မှာ ကြီးပွားချမ်းသာမယ်လို့ဆိုတယ်”

ဟုဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားဟန်ဖြင့် ရှင်းလင်းပြလေရာ မျက်နှာဖြူမင်းကြီးက လွန်စွာသဘောကျဟန်ဖြင့်

“ဆုကြီးပန် ချမ်းသာ၊ ဆုကြီးပန် ချမ်းသာ၊ ဗဲဒီးဂွတ်အိုင်ဒီယာပဲ”

ဟုချီးမွမ်းလေ၏။ ဤသို့ချမ်းသာသည် မူယာနှင့် သူဇာညီအစ်မနှစ်ဦး၏ ကုန်စုံဆိုင်ကြီးတွင် ပျော်ရွှင်စွာလုပ်ကိုင်နေတော့၏။ သူသည်ကုန်စုံဆိုင်တွင် လုပ်ကိုင်ရင်း အရောင်းအဝယ်ပညာကို တတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားသင်ယူလေ၏။ ဆိုင်သိမ်းပြီးနောက် ညပိုင်းအချိန်များတွင် တစ်နေ့လျှင် သတင်းစာတစ်စောင် အလကားပေး၍ စာတိုက်စာရေးကြီးတစ်ဦးထံမှ အင်္ဂလိပ်စာကိုလည်း တတ်မြောက်ရန် ကြိုးစားသင်ယူလေ၏။

သူသည် စာရေးကြီးထံမှ ဝတ္ထုစာအုပ်များကို ငှါးရမ်းဖတ်ရှုကြည့်ရင်း စာဖတ်သော အလေ့အကျင့်ရခဲ့လေ၏။ မူယာနှင့်သူဇာညီအစ်မနှစ်ဦးအနက် မူယာသည် အိမ်တွင်းပုန်းလုပ် လေ့ရှိသော်လည်း သူဇာကမူ သူငယ်ချင်းမိန်းမပျိုများအိမ်သို့ အလည်အပတ်ထွက်လေ့ရှိ၏။

သူမ၏ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးသည် မြို့စွန်းတွင်နေထိုင်သည်ဖြစ်ရာ ချမ်းသာက စက် ဘီး ဖြင့်နင်း၍ ထိုအိမ်သို့ လိုက်လံပို့ဆောင်စေ၏။ ချမ်းသာသည် ဈေးရောင်းသော အလုပ်ကို သာမက သူဇာအား စက်ဘီးဖြင့် အပို့အကြိုလုပ်သောအလုပ်ကို တာဝန်ယူရ၏။ ထို့ကြောင့် ချမ်းသာနှင့် သူဇာသည် ပိုမို၍ရင်းနှီးခဲ့ရလေ၏။ မူယာကမူ ဣန္ဒြေရှင်ဖြစ်သဖြင့် ချမ်းသာနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး နေထိုင်လေ့မရှိပေ။

သို့သော် ချမ်းသာအား ဆွေမျိုးရင်းချာကဲ့သို့ ခင်မင်ရင်းနှီး ဟန်ရှိပေ၏။ မူယာ သည် ချမ်းသာနှစ်သက်သည်ဆိုသော မိုးကျလက်ဖက်သုပ်ကို ပုဇွန်ခြောက်၊ ဆီချက်နိုင်နိုင် ထည့်၍မကြာခဏသုပ်ပေးလေ့ရှိ၏။

ချမ်းသာသည် ညစဉ်ညတိုင်း ခြံထဲသို့ဆင်း၍ သူ၏ဘဝရေးရေးအတွက် စဉ်းစား ဆင်ခြင်နေလေ့ရှိ၏။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော ညအခါတွင် အကြံအစည်ကောင်းများ ရလေ့ ရှိ၏။

တစ်ညသ၌ ချမ်းသာသည် ထိန်ထိန်သာနေသော လမင်းကြီးကို ငေးမော့ကြည့်ရှု၍ စဉ်းစားဆင်ခြင်နေစဉ် သူ၏အနောက်သို့ သူဇာရောက်လာပြီး

“ချမ်းသာ”

ဟုတီးတိုးခေါ်လေ၏။ ချမ်းသာသည် မမျှော်လင့်ဘဲ သူဇာကိုမြင်ရသဖြင့် ထိတ် လန့်သွားပြီး

“သူဇာ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ သူဇာက

“ငါအိပ်မပျော်လို့ ခြံထဲဆင်းလာတာချမ်းသာ၊ ဘာလဲ နင်ကငါလာတာ မကြိုက် ဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ချမ်းသာက သက်ပြင်းချ၍

“ကြိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညနက်သန်းခေါင် နင်နဲ့ငါ နှစ်ယောက်ထဲရှိနေတာ သူများတွေမြင်သွားရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ နင်ပြန်ပါ သူ့ဇာရယ်”

ဟုတောင်းပန်လေ၏။ သူ့ဇာကအလိုမကျဟန်ဖြင့်

“ခြံထဲမှာ ဘယ်သူမြင်မှာမို့လို့လဲ”

“အဒေါ်နှင့် မမကြီးမြင်မှာပေါ့”

“မမြင်ပါဘူးဟယ်၊ နင်ကလဲ ကောက်ညှင်းကမစေးဘဲ ဆန်ကြမ်းကစေးနေပြန်ပြီ”

သူ့ဇာကပေကပ်ကပ်လုပ်နေ၍ ချမ်းသာက စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ

“နင်မပြန်ရင် ငါပြန်မယ်”

“နေပါဦး ချမ်းသာရယ်၊ နင့်ကို ငါမေးစရာရှိလို့ပါ”

“ဘာမေးမလို့လဲ”

“နင်မှာ ချစ်သူရှိလား”

သူ့ဇာ၏ ထူးဆန်းသော မေးခွန်းကြောင့် ချမ်းသာသည် ဖြေဆိုရခက်သွားလေ၏။ မျက်လုံးထဲတွင် သီတာမျက်နှာကိုပဲမြင်၏။ ထို့ကြောင့်

“ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ငါမှာချစ်သူရှိတယ်၊ ငါ့ချစ်သူကအရေးပိုင်ကြီးသမီး၊ သူတို့ကသိပ်ချမ်းသာတယ်၊ ငါက သိပ်ဆင်းရဲတယ်၊ နောက်ပြီး ငါကဘုန်းကြီးကျောင်းသား၊ ဒါကြောင့် ငါချမ်းသာအောင်ကြိုးစားနေတာ သူနဲ့ပြန်ဆုံဖို့ပဲ”

“နင်ဥစ္စာက စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လိုက်တာ၊ နင့်ချစ်သူက နင့်ချမ်းသာအောင် ဘယ်စောင့်ပါ့မလဲ၊ နင်မချမ်းခင် ချမ်းသာတဲ့ ယောက်ျားနဲ့ယူသွားမှာပေါ့”

သူ့ဇာ၏စကားကြောင့် ချမ်းသာသည် တွေဝေသွားလေ၏။ သူသည် ထိုအတွေးမျိုးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မစဉ်းစားဘူးပေ၊ သီတာကသူ့ကို စောင့်မျှော်နေမည်လား၊ သူ့အား သတိမှရပါလေစ။

“ငါမသိဘူး သူ့ဇာ၊ နင်ပြောသလို ငါတစ်ခါမှ မတွေးဖူးဘူး”

“ချမ်းသာ”

“ငါ့ကို ကြည့်စမ်း၊ နင့်ချစ်သူနဲ့ ငါဘယ်သူလှသလဲ”

ချမ်းသာသည် သူ့ဇာ၏ ထူးဆန်းသောမေးခွန်းကြောင့် ဖြေဆိုရခက်သွားပြန်၏။ သူ မတို့နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက် တစ်မျိုးစီလှကြ၏။ ထို့ကြောင့် ချမ်းသာက

“နှစ်ယောက်စလုံး လှတယ်၊ ဘယ်သူမှ မသာဘူး”

ချမ်းသာအဖြေကြောင့် သူ့ဇာက ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်မောလိုက်၏။

“နင်က ဒီလိုတော့လဲ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ မလှဘူးလို့ပြောရင်တော့ ငါစိတ်ဆိုးမှာပဲ၊ သွားမယ်ချမ်းသာ၊ ဂွတ်နိုက်”

ချမ်းသားသာသည် ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသော သူ့ဇာ၏ နောက်ကျောကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။ နောက်ညများတွင် သူ့ဇာသည် ခြံထဲသို့ဆင်း၍ ချမ်းသာနှင့် စကား ပြောလေ့ရှိ၏။

ချမ်းသာသည်သူမရောက်လာသည့်အခါတိုင်းရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်ရ၏။ ချမ်းသာက

“ပြန်ပါတော့သူဇာရယ်၊ ငါတစ်ယောက်ထဲ အေးအေးဆေးဆေးနေပါရစေ”

ဟုဆိုလျှင် သူ့ဇာက

“နင်ငါ့ကို ဘာလို့ဒီလောက်မောင်းထုတ်နေတာလဲ၊ နင်ငါ့ကို မခင်ချင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး သူဇာရယ်၊ အဒေါ်တို့၊ မမကြီးတို့မြင်ရင် တမျိုးမြင်မှာစိုးလို့ပါ၊ နောက်ပြီး ငါကငါ့ချစ်သူကို ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ဘူး၊ သူကလွဲ လို့ဘယ်မိန်းကလေးမှ မချစ်နိုင်ဘူး”

“သေချာရဲ့လား ချမ်းသာရယ်၊ ငါတော့ မယုံပါဘူး၊ နင်နဲ့ငါစကားပြောရင် နင်အမူ အရာပျက်နေတာ ငါ့အပေါ်မှာ မရိုးသားလို့ပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး သူဇာရယ်၊ ဘုရားပေးပေး၊ ကျမ်းပေးပေး၊ နင့်ကိုငါမောင်နှမလိုပဲခင် တာပါ၊ နေပါဦး နင်ကဘာသဘောနဲ့ငါ့ကို ဒီစကားတွေလာပြောနေတာလဲ”

“ဘာလဲ နင်က နင်ကိုကြိုက်နေတယ်ထင်လို့လား”

“မထင်ပါ ဘူးသူဇာရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူးချမ်းသာ၊ ငါနင့်နဲ့စကားပြောရင် ပျော်တယ်၊ ငါကိုမောင်းမထုတ်ပါနဲ့နော်”

ထိုညမှစ၍ သူဇာသည် ချမ်းသာနှင့် စကားပြောရန် ညစဉ်ညတိုင်း ခြံထဲသို့ဆင်းလာ၏။ ချမ်းသာသည် သူဇာအား တားမရသည်နှင့် လွှတ်ထားလိုက်လေ၏။

တစ်ညတာ၌ ချမ်းသာနှင့် သူဇာသည် စကားဖောင်ဖွဲ့၍ကောင်းနေစဉ် မမျှော်လင့်ပဲ မူယာရောက်လာပြီးလျှင်

“သူဇာ၊ နင်ဘာလာလုပ်နေတာလဲ၊ မိုက်လှချည်လား သူဇာရယ်”

ဟုညီမဖြစ်သူအား ကြိမ်းမောင်းလေ၏။ မူယာသည် ချမ်းသာနှင့် သူဇာကို အထင်မှားနေပုံရ၏။ သူမသည် ချမ်းသာအား မကျေမချမ်းကြည့်လျက် ညီမဖြစ်သူ၏ လက်ကိုဆွဲကာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။

ချမ်းသာသည် စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ နောက်နေ့များတွင် မူယာအား အခြေအနေအမှန်ကို ရှင်းပြရန် ကြိုးစားသော်လည်း မူယာက နားမထောင်ခဲ့ပေ။ ထိုကိစ္စကို သူမိခင်ကြီးအား တိုင်ကြားခြင်းရှိပုံမရသေးပေ။

နောက်နေ့ညများတွင် သူဇာသည် ခြံထဲသို့ ဆင်းမလာတော့ပေ။ ချမ်းသာသည် ထိုအခါမှပင် လွတ်လပ်စွာ စဉ်းစားတွေးခေါ်ခွင့် ရလာလေ၏။

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များဖြစ်ပွားပြီးနောက် တစ်လခန့်ကြာသောအခါ သူ့ဇာ
သည် ဈေးရောင်းဈေးဝယ် မလုပ်တော့ပဲအိမ်တွင်းပုန်းလှုပ်၍သာနေ၏။

သူ့ဇာမိခင်ကြီးနှင့် အမဖြစ်သူ၏ မျက်နှာမှာလည်း သိသာစွာပျက်ယွင်းနေလေ၏။
သူမတို့ မိသားစုတွင် ပြဿနာတစ်ရပ်ရှိနေပုံရ၏။ ချမ်းသာသည် ဖွင့်မေးရန်မသင့်တော်ဟု
ယူဆ သဖြင့်မမေးဘဲနေ၏။

အဒေါ်ကြီးနှင့် မူယာသည် သူ့အားအလိုမကျသော အမူအရာရှိသည်ဟု ထင်မြင်မိ
လေ၏။ တစ်နေ့သ၌ အဒေါ်ကြီးက ချမ်းသာအား

“ဒီနေ့ည ဆိုင်သိမ်းပြီးရင် မင်းနဲ့ငါ စကားပြောစရာရှိတယ်၊ အိမ်ကိုလာခဲ့ပါ”

ဟုမျက်နှာမသာမယာနှင့် မှာကြားလေ၏။ ချမ်းသာသည်ဘုမသိဘမသိဖြင့် ခေါင်း
ညိတ်လိုက်လေ၏။ ဤကိစ္စသည် သူ့ဇာနှင့်ပတ်သက်နေမည်ဟု ထင်မြင်မိ၏။ သူသည်
သတင်းစာပို့ပြီးသောအခါ မူယာနှင့်အတူ ဆိုင်သိမ်းပြီးနောက် အိမ်ထဲသို့လာခဲ့၏။ ဧည့်ခန်း
ထဲတွင် သူ့ဇာအမေရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ခဏကြာလျှင် မူယာရောက်လာ
၏။ အဒေါ်ကြီးက ချောင်းဟန်၍

“ဖြစ်ပြီးတာတွေကို ငါဘာမှ အပြစ်မပြောချင်တော့ဘူး၊ မင်းတို့လူငယ်တွေဟာ အတော်မိုက်တာပဲ၊ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်လဲ မရှိကြဘူး၊ အစတုန်းက မင်းကိုငါ အတော်အထင်ကြီးခဲ့တယ်၊ ခုတော့ အလကားပဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ချမ်းသာသည် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားလေ၏။ အဒေါ်ကြီးက ဆက်လက်၍

“ငါတို့က မိန်းကလေးရှင်ဆိုတော့ မျက်နှာပူပူနဲ့ ပြောရမှာပဲ၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ဆူးပေါ်ဖက်ကျလဲ ဖက်ပဲပေါက်မှာပဲ၊ ဖက်ပေါ်ဆူးကျလဲ ဖက်ပဲပေါက်တဲ့၊ ဘဝမဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ရှေ့ဆက်ပြီး မင်းတာဝန်မင်းယူဖို့ ကြိုးစားပေတော့”

ဟုဆိုပြန်လေရာ ချမ်းသာသည် နားမရှင်းသည်နှင့်

“အဒေါ်ကြီးပြောတာ ကျွန်တော်နားမလည်ဘူး၊ အဒေါ်ကြီး ဘာကိုဆိုတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ချမ်းသာ၏အမေးကြောင့် အဒေါ်ကြီး၏မျက်နှာတင်းမာသွားပြီး

“မင်းမသိချင်ယောင် ဆောင်နေတာလား၊ သိရက်နဲ့ တမင်မေးနေတာလား၊ ရှေ့မှာ ငါ့သမီးပျိုတစ်ယောက်ရှိလို့ ရိုင်းရိုင်းမပြောချင်လို့နေတာ၊ မင်းကရိုင်းရိုင်းပြောမှသိမယ့်ကောင်ဆိုတော့ ရိုင်းရိုင်းပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့၊ အခု သူ့ဇာမှာကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ၊ အဲဒီ ပြဿနာကို မင်းဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

ဟုလေသံမာမာဖြင့် ပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် သူ၏နားကိုပင် သူမယုံနိုင်ဖြစ်သွားပြီး

“ဟင်၊ သူ့ဇာမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဟုတ်လား၊ ဘယ်သူနဲ့ ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်လဲ”

ဟုတအံ့တဩ မေးမြန်းလေ၏။ အဒေါ်ကြီးက ချမ်းသာ၏အမေးကြောင့် လွန်စွာ ဒေါသထွက်သွားပြီး

“ဘယ်သူနဲ့ရရမှာလဲ၊ မင်းနဲ့ရတဲ့ကိုယ်ဝန်ပေါ့၊ ငါ့သမီးက မင်းကလွဲပြီး သူစိမ်းယောက်ျားတွေနဲ့ ဘယ်တုန်းက တွဲဖူးလို့လဲ”

ဟုကြိမ်းမောင်းလေ၏။ ချမ်းသာသည် ခေါင်းတစ်ခုလုံးထူပူသွားပြီး

“ဟာ ကျွန်တော်နဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်နဲ့သူ့ဇာက ရိုးရိုးတန်းတန်း မောင်နှမလို

ခင်တာ”

ဟု အကြောက်အကန် ငြင်းဆိုလေရာ မူယာကဝင်၍

“ချမ်းသာ နင်ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား။ ဘာအခုမှ မုန်လာဥ လုပ်ချင်တာလဲ။ နင် နဲ့သူဇာ ညအချိန်မတော် ငါတို့မသိအောင် ခိုးတွေ့နေတာ ဘာသဘောလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ချမ်းသာက ခေါင်းကုတ်၍

“ဘာသဘောမှ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဖာသာစကားပြောချင်လို့ ဆင်းလာတာ၊ ကျွန်တော် တို့က ရိုးရိုးသားသားခင်တာ”

ဟုငြင်းဆန်လေ၏။ အဒေါ်ကြီးက တဖန်

“ချမ်းသာ၊ ငါ့သမီးမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ ငြင်းနေတာလဲ။ နင်ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ကိုယ့် တာဝန်ကိုယ်မယူချင်ဘူး။ ငါ့သမီးလေးဟာ နင်နဲ့သာမဖြစ်ရင် ကြိုက်တဲ့သူကို ခေါင်းခေါက်ယူ လို့ရတယ်”

ဟုကြိမ်းမောင်းပြန်လေရာ ချမ်းသာသည် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ

“ဒီမှာ အဒေါ်ကြီး ကိုယ့်သမီး ကိုယ်ပြန်ပြီး ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်သလဲဆိုတာ မေးကြည့်ပါ ဦး၊ ကျွန်တော်ယောက်ျားပါ၊ ကျွန်တော်နဲ့ဖြစ်ခဲ့ရင် ကျွန်တော်တာဝန် မယူစရာအကြောင်းမရှိ ဘူး”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ အဒေါ်ကြီးက

“ဒီကောင်မကို မေးလို့မရလို့ခက်နေတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့က နင်နဲ့ဖြစ်တယ်ဆို တာ ရိမ်မိတယ်ဟဲ့၊ ဒါကြောင့်နင့်တာဝန် နင်ယူလို့ပြောတာ”

ဟု ဒေါသကြီးစွာဖြင့် ပြောဆိုပြန်၏။ ချမ်းသာသည် အဒေါ်ကြီး၏စကားကြောင့် တွေဝေသွားလေ၏။ သူ့ဇာကို မည်သူစော်ကားသွားလေသည်မသိ။ သူသည် သူဇာအား ညီမ လေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ချစ်ခင်၏။ သူဇာပြဿနာအား ကူညီဖြေရှင်းပေးချင်လှ၏။ သူဇာ နှင့်တွေ့ဆုံ၍ မေးမြန်းကြည့်ဦးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့်

“ကျွန်တော်သူဇာနဲ့ တွေ့ပါရစေ၊ သူဇာဘယ်မှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ အဒေါ်ကြီးက မျက်နှာမဲ့၍

“အိမ်အနောက်ဘက်မှာ ရှိတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် သူ့ဇာရီရာ စပါယ်ရုံကလေးအနီးသို့ လျှောက်ခဲ့၏။ သူ့ဇာသည် စပါယ်ရုံနဘေးရှိ ခုံတန်းလျားကလေးတွင် ထိုင်နေ၏။ ချမ်းသာက

“သူ့ဇာရယ်၊ နင်ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ငါ့ကိုပြောပါဦး၊ နင်နဲ့ငါ့ကို လူကြီးတွေက အထင်မှားကုန်ပြီ”

ဟုပြောလေရာ သူ့ဇာက ခေါင်းကိုခါယမ်း၍

“ငါ့ကိုဘာမှလာမမေးနဲ့ချမ်းသာ၊ ငါမဖြေချင်ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာက

“မဟုတ်ဘူးသူ့ဇာ၊ နင့်ကိုငါ့ကူညီချင်လို့ မေးတာပါ၊ နင့်ကိုစော်ကားသွားတဲ့ကောင် ဘယ်သူလဲ”

ဟုမေးပြန်၏။

“ငါ့ထိုက်နဲ့ငါပဲ ရှိပါစေတော့ချမ်းသာ၊ ငါ့ကိုဒီကိစ္စတွေလာမမေးနဲ့ဟာ”

မမေးလို့မဖြစ်ဘူးသူ့ဇာ၊ ဒီအတိုင်းဆို နင့်ကိုငါ ယူရလိမ့်မယ်၊ ငါ့မှာချစ်သူရှိတယ်၊ ငါ့ချစ်သူကလွဲရင် ငါဘယ်သူ့ကိုမှ မယူနိုင်ဘူး”

“မယူနိုင်ရင်လဲ မယူဘူးငြင်းလိုက်ပေါ့ဟာ၊ ငါ့ကို နင်ဘာမှ လာမမေးနဲ့၊ နင်လေ ကုန်ရုံပဲရှိမှာပဲ”

“နင်မပြောချင်နေသူ့ဇာ၊ နင့်ကိုစော်ကားသွားတဲ့ကောင်ကို ငါ့ဘာသာရအောင်စုံစမ်း မယ်၊ ပြီးရင် သူ့တာဝန်သူယူခိုင်းမယ်”

“ချမ်းသာသည် သူ့ဇာအားနောက်ဆုံးစကားပြော၍ ထိုနေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့ ၏။ သူ့ဇာကို စော်ကားသွားသူအား မရရအောင်ရှာဖွေရပေမည်။ ချမ်းသာသည် သူ့ဇာမိခင် ကြီးထံသို့သွားရောက်၍

“သူ့ဇာပြဿနာအတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့အဒေါ်၊ ကျွန်တော်ဒီ ပြဿနာကို မရရ

အောင် ဖြေရှင်းပေးပါမယ်”

ဟုကတိပေးလိုက်လေရာ အဒေါ်ကြီးသည် ကျေနပ်သွားလေ၏။ သူမသည် ချမ်းသာအား အထင်လွဲနေဆဲဖြစ်ပုံရ၏။

“အစကတည်းက ဝန်ခံလိုက်ရင် ပြီးရောပေါ့ချမ်းသာရယ်၊ နင့်ကိုငါတို့က သဘောတူပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် အဒေါ်ကြီးအား ရှင်းပြရန်မကြိုးစားတော့ပေ။

သူသည် ထိုညတစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘဲ သူ့ဇာပြဿနာကိုသာ စဉ်းစားနေမိ၏။
သူ့ဇာနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သော ယောက်ျားကလေးမိတ်ဆွေမရှိ။

သူမသည် မည်သူနှင့် ငြိစွန်းလေသည်မသိ။ သူ့ဇာ သွားလေ့ရှိသော နေရာမှာ မြို့
စွန်က သူငယ်ချင်းတစ်ဦး၏ အိမ်ဖြစ်၏။ ထိုသူငယ်ချင်းအိမ်တွင်လည်း ယောက်ျားသားမရှိ။
ညီမသုံးယောက်ရှိသော အိမ်ဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုအိမ်သို့ သွားရောက်၍ စုံစမ်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။
ချမ်းသာသည် နောက်တစ်နေ့နံနက်သို့ရောက်သောအခါ မြို့စွန်အိမ်သို့ မယောင်မလည်
ရောက်ခဲ့လေ၏။

သူ့ဇာသူငယ်ချင်းညီအစ်များသည် ချမ်းသာအား ကောင်းမွန်စွာ ဧည့်ခံ၍ အလည်မ
ရောက်သည်မှာကြာပြီဖြစ်သော သူ့ဇာအားမေးမြန်းလေ၏။ ချမ်းသာက သူ့ဇာနေထိုင်မကောင်း
ဖြစ်နေ၍ မလာနိုင်ကြောင်း ကြည့်ကောင်းအောင် ဖြေရလေ၏။ သူသည် ညီအစ်မများနှင့်
ရောက်တတ်ရာရာ စကားများကို ပြောဆိုရင်း တစ်ဖက်ခြံသို့ အကြည့်ရောက်သွားသောအခါ
အိမ်တံခါးများ ပိတ်ထားကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ထိုအိမ်တွင် ယောက်ျားသားရှိလေမလားမသိ။

ထိုအိမ်တွင် နေထိုင်သူအားမေးမြန်းကြည့်သောအခါ

“စိုက်ပျိုးရေးရုံးက စာရေးကလေး ကိုမောင်မောင်တင် နေသွားတဲ့အိမ်ပေါ့၊ အခုတော့ ကိုမောင်မောင်တင် မင်းကြီးရဲ့ တောလိုက်စာရေးရာထူးရလို့ ဒီအိမ်ကို အိမ်ရှင်လက်ကို ပြန်အပ်သွားပြီ”

ဟုဖြေလေရာ ချမ်းသာက သူမတို့ ညီအစ်မများနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခြင်းရှိမရှိ စပ်စုကြည့်လေ၏။

“ကိုမောင်မောင်တင်က အပြောကောင်း၊ သဘောကောင်းတဲ့သူဟဲ့၊ တို့ညီအစ်မတွေနဲ့ ခင်တာပေါ့၊ စန္ဒယားလဲအတီးကောင်းတယ်၊ သူဇာတောင် ကိုမောင်မောင်တင်ဆီမှာစန္ဒယားအတီးသင်ခဲ့သေးတာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် သူဇာနှင့်တိတ်တခိုး ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေသူ လူယုတ်မာအား ရိပ်စားမိသွားချေပြီ။ ထို့ကြောင့် စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့်

“အဲဒီ ကိုမောင်မောင်တင် ဆိုတဲ့သူ ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ သူမက

“ပျဉ်းမနားမြို့က စိုက်ပျိုးရေးမင်းကြီးရုံးကို ရောက်နေတယ်”

ဟုဖြေလေ၏။ ချမ်းသာသည် မောင်မောင်တင်ဆိုသူ၏သဲလွန်စကို ရပြီဖြစ်သဖြင့် ညီအစ်မများကို နှုတ်ဆက်၍ပြန်ခဲ့လေ၏။

သူသည် နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်တွင် ဆိုင်မှခွင့်ယူ၍ ပျဉ်းမနားမြို့သို့ ခရီးထွက်ခဲ့၏။ ပျဉ်းမနားမြို့သို့ရောက်သောအခါ စိုက်ပျိုးရေးရုံးသို့သွား၍ မောင်မောင်တင်ကို စုံစမ်းရာ စာရေးတစ်ဦးက

“မောင်မောင်တင်ကို တွေ့ချင်ရင် မြို့စွန်က ဖိုးဝ စားသောက်ဆိုင်မှာ ရှိတယ်”

ဟုဖြေလေ၏။ ထိုဆိုင်သို့ရောက်သောအခါ စားပွဲတစ်လုံးတွင် အရက်သောက်နေသော မောင်မောင်တင်ကို မြင်လေ၏။ မောင်မောင်တင်သည် ဘန်ကောက်လုံချည်၊ ပေတင်းရှူးဖိနပ်။ အယ်လ်ပတ်ကားတိုက်ပုံအင်္ကျီတို့ကို အကျအနပ်ဝတ်ဆင်ထားပြီး အတော်ပင်ဟန်ကြီးပန်ကြီးနိုင်မည့် ပုံစံမျိုးရှိလေ၏။ ချမ်းသာက မောင်မောင်တင် ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်သောအခါ မောင်

မောင်တင်က

“ကိုယ့်လူက ခွင့်မတောင်းဘဲ ဘာကိစ္စဝင်ထိုင်တာလဲ”

ဟုလေသံမာမာဖြင့် မေးမြန်းလေရာ ချမ်းသာက သက်ပြင်းချ၍

“ကျုပ်ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်၊ ကျုပ်က သူ့ဇာကိစ္စနဲ့လာခဲ့တာပါ။ အခု သူ့ဇာမှာ မပေါ့မပါးဖြစ်နေပြီ။ အဲဒါ ကိုမောင်မောင်တင် ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ယူဖို့ ကောင်းပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ မောင်မောင်တင်သည် ချမ်းသာ၏ စကားကြောင့် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြီး

“ကျုပ်နဲ့သူ့ဇာ ဘာဆိုင်လို့လဲဗျ”

ဟုငြင်းဆန်ရန် ကြိုးစားလေရာ ချမ်းသာက မုသားသုံး၍

“ဒီကိစ္စတွေကို သူ့ဇာကအားလုံးဖွင့်ပြောပြီးပါပြီ။ ခင်ဗျား ငြင်းဖို့မကြိုးစားပါနဲ့တော့။ သူ့ဇာဟာ ခင်ဗျားကလွဲပြီး ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်တဲ့သူမဟုတ်ပါဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ယောက်ျားမပီသသော မောင်မောင်တင်က

“အို....ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျုပ်ဘယ်မိန်းမကိုမှ မယူချင်သေးဘူး၊ လူပျိုဘဝနဲ့ပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်သေးတယ်”

“ကိုမောင်မောင်တင် ခင်ဗျား နှမချင်းစာဖို့ ကောင်းပါတယ်ဗျာ”

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ.... ကျုပ်ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်၊ ဒီအချိန်မှာကျုပ်ဘယ်မိန်းမကိုမှ မယူနိုင်သေးဘူး၊ ကျုပ်က မင်းကြီးရဲ့ တောလိုက်စာရေးဖြစ်နေပြီ၊ ရှေ့ဆက်ပြီး တက်လမ်းတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်၊ ဒီတော့ သူ့ဇာကိုပြောလိုက်၊ အဲဒီကိုယ်ဝန်ကိုဖျက်ချလိုက်၊ ကျသလောက်ငွေကျုပ်ပေးမယ်”

ချမ်းသာသည် မောင်မောင်တင်၏စကားကို နားထောင်၍ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ထိုင်ရာမှ လျှင်မြန်စွာထ၍ မောင်မောင်တင် ၏မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်ရာ မောင်မောင်တင်သည် ပက်လက်လန်လဲတော့၏။ ဆိုင်ထဲတွင် စားသောက်နေသူ အပေါင်းလည်း ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ ချမ်းသာသည် ထိုမျှနှင့်မကျေနပ်သေးဘဲ မောင်မောင်တင်၏ ရင်ဘတ်ကို ခြေနှင့်နင်း၍

“နှမချင်းမစာနာတဲ့ တဏှာရူးကောင်၊ မင်းသူဇာကိုယူကိုယူရမယ်၊ ငါမရရအောင် လုပ်ပြမယ်၊ ဆုကြီးပန်ချမ်းသာတဲ့ ဘာမှတ်သလဲ”

ဟုကြုံးဝါးကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

သူသည် မောင်မောင်တင်ထံမှ ထွက်ခွါလာသောအခါ ညမှောင်ရီသန်းစပြု၍ပင် နေလေပြီ။ တစ်ခါက မျက်နှာဖြူစိုက်ပျိုးရေးမင်းကြီး၏ မြေးမလေးအား မီးရထားဘူတာတွင် အသက်ဘေးမှ ကယ်တင်ပေးခဲ့ဖူးကြောင်း အမှတ်ရလေ၏။ မင်းကြီးသည် ပျဉ်းမနားတွင်နေထိုင်ကြောင်း သတိရ၏။

ထိုစိုက်ပျိုးရေးမင်းကြီးသည် မောင်မောင်တင်ဆိုသူ၏ မင်းကြီးပင်ဖြစ်တန်ရာ၏။ မင်းကြီးအား သူဇာကိစ္စကို ဖွင့်ပြော၍ အကူအညီတောင်းလျှင် ရနိုင်ပေမည်။

ချမ်းသာသည် မင်းကြီးနေအိမ်ကို စုံစမ်းပြီး ရှာဖွေလေရာမြို့တစ်နေရာရှိ လွန်စွာ ကြီးမားသော ခြံဝင်းကျယ်ကြီးသို့ရောက်လေ၏။ မင်းကြီး၏ခြံစောင့်ကုလားက ချမ်းသာအား ဝင်ခွင့်မပေးလေရာ ချမ်းသာက

“ဒီမှာကိုယ့်လူ...သခင်အားရ ကျွန်ပါးဝမလုပ်နဲ့၊ ကျုပ်ကမင်းကြီးရဲ့ ကျေးဇူးရှင်၊ ခြံစောင့်အလုပ်ကပြုတ်သွားချင်သလား ဘာမှတ်သလဲ၊ မင်းကြီးကိုပြောလိုက် ဆုကြီးပန်ချမ်းသာ ရောက်နေတယ်လို့။”

ဟုပြောလေရာ ခြံစောင့်ကုလားလည်း မကျေမချမ်းနှင့်စံအိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်သွားလေ

၏။ ခဏကြာတွင် ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုလုံး မီးများလင်းထိန်သွားပြီး ခြံစောင့်ကုလားသည် တံခါးကို အပြေးအလွှားဖွင့်လေ၏။ မျက်နှာဖြူမင်းကြီးသည် ချမ်းသာအား အိမ်တံခါးဝမှ ထွက်ကြွ၍

“ဆုကြီးပန်ချမ်းသာ ကျုပ်ဆီကိုလာလည်တာ အလွန်ဝမ်းသာပါတယ်”

ဟုနှုတ်ခွန်းဆက်လေ၏။ ထို့နောက် အိမ်ကြီး၏ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့် ဧည့်ခံလေ၏။ မင်းကြီးက

“ဆုကြီးပန်ချမ်းသာ... ကျုပ်မြေးလေးရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်ပေးခဲ့တာကို အလွန်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အခု မြေးလေးဘိလပ်ကို ပြန်သွားပြီ။ လူကလေး ဒီကိုဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ချမ်းသာက မောင်မောင်တင်နှင့် သူ့ဇာ၏အကြောင်းကို ခရေစေ့တွင်းကျ ပြောဆိုလိုက်ရာ မင်းကြီးသည် သေချာစွာ နားထောင်၍

“မောင်မောင်တင် အလွန်ဆိုးတာပဲ။ ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးကို ကျုပ်မကြိုက်ဘူး။ သူ့ကို အရေးယူပေးရမလား”

ဟုမေးလေ၏။ ချမ်းသာက ခေါင်းခါ၍

“ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ့လူ့ဘောင်မှာ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ဟာ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကြုံလာရင် အလွန်ရှက်စရာကောင်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့တာဝန်ကို သူယူပေးဖို့ပါပဲ”

ဟုပြောလေရာ မင်းကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ကျွန်ုပ်နားလည်းပြီ လူကလေး... မနက်ဖြန်မနက် ရုံးကိုလာခဲ့ပါ။ အားလုံးပြေလည်သွားရစေမယ်”

ဟုကတိပေးလေ၏။ ချမ်းသာသည် မင်းကြီးအတန်တန်ဖိတ်ခေါ်သည့်ကြားမှ သူ့အိမ်တွင်မတည်းပဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင်ခွင့်တောင်း၍ တည်းခိုခဲ့လေ၏။ နောက်တစ်နေ့ မင်းကြီးရုံးခန်းသို့ရောက်သောအခါ ရုံးခန်းထဲတွင် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ရုပ်နေသော မောင်မောင်တင် တွေ့ရလေ၏။ မောင်မောင်တင်က ချမ်းသာကိုမြင်သောအခါ

“အစ်ကို့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ညီလေးရယ်၊ အစ်ကိုအပြစ်တွေကို အစ်ကိုသိပါပြီ၊ အစ်ကိုသူဇာကို လက်ထပ်ယူပါမယ်”

ဟုတောင်းပန်လေ၏။ ချမ်းသာကမျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့်

“ခင်ဗျာ အတည်ပြောတာနော်”

ဟု မေးမြန်းလေရာ မောင်မောင်တင်က ခေါင်းတစ်ဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“သခင်ကြီးရှေ့မှာ မလိမ်ဝံ့ပါဘူးညီလေးရယ်... သခင်ကြီးက ကျုပ်ကို ဆုံးမပြီးပါပြီ၊ သူဇာကိုမယူရင် အလုပ်ကထုတ်ပစ်မယ်၊ အရေးလဲယူမယ်တဲ့”

ဟုရိုးကျိုးစွာပြောလေ၏။ မောင်မောင်တင်သည် မင်းကြီးကိုအလွန်ကြောက်ပုံရ၏။ သူ၏စရိုက်လက္ခဏာမှာ အထက်ကို ဖားပြီးအောက်ကိုဖိတတ်သော လူညံလူဖျင်းစရိုက်ရှိပုံရသည်။ မင်းကြီးကဝင်၍

“မောင်းမင်းရဲ့စိတ်ကိုပြင်ပါ... ဒီလိုအောက်တန်းကျတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုး ကျွန်ုပ်လုံးဝမကြိုက်ဘူး၊ မောင်မင်းကို ခွင့်တစ်လပေးလိုက်မယ်၊ ဆုကြီးပန်ချမ်းသာနဲ့လိုက်သွားပါ”

ဟုအမိန့်ပေးလေ၏။ မောင်မောင်တင်လည်းမင်းကြီးကို ဦးညွှတ်၍ မိန်းကလေးကို လက်ထပ်ယူမည့်အကြောင်း ကတိပေးလေ၏။ ချမ်းသာက မင်းကြီးအား

“ကျွန်ုပ်ကိစ္စကို ကူညီပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မင်းကြီးက

“ဆုကြီးပန်ချမ်းသာ... ကျုပ်မြေးလေးရဲ့ အသက်ကို ကယ်တာထက်စာရင် ဒါဟာ အသေးအဖွဲ့ပါ၊ နောက်လဲအကူအညီလိုအပ်တဲ့အခါ ကျွန်ုပ်ဆီကိုလာပါ၊ လူကလေးအတွက် တံခါးဖွင့်ထားပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ချမ်းသာသည် မောင်မောင်တင်ကိုခေါ်၍ မြို့သို့ပြန်ခဲ့လေ၏။ အိမ်သို့
ရောက်သောအခါ အဒေါ်ကြီးက

“ဪ... ချမ်းသာ နင်ပြန်လာသေးသကိုး၊ ငါတို့ကနင်ထွက်ပြေးပြီမှတ်တာ”

ဟုဆီးကြိုအပြစ်တင်လေရာ ချမ်းသာ၏ ရင်ထဲတွင် အောင့်ခနဲဖြစ်သွားလေ၏။
မူယာက မောင်မောင်တင်ကိုကြည့်၍

“သူကဘယ်သူတုန်း”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ချမ်းသာက သက်ပြင်းချ၍

“သူဘယ်သူလဲဆိုတာသိချင်ရင်... သူ့ဇာကိုသာခေါ်မေးပေတော့”

ဟုပြောလေ၏။ သူ့ဇာရောက်လာသောအခါ မောင်မောင်တင်ကိုကြည့်၍ လွန်စွာအံ့
ဩသွားလေ၏။ ချမ်းသာက

“သူနဲ့မည် မောင်မောင်တင်လို့ခေါ်တယ်၊ စိုက်ပျိုးရေးမင်းကြီးရဲ့ တောလိုက်စာရေး
အလုပ်ကိုလုပ်တယ်၊ သူက သူ့ဇာရဲ့ချစ်သူပဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ အဒေါ်ကြီးနှင့် မူယာသည် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေ၏။ ချမ်းသာက ဇာတ်လမ်းအစမှ အဆုံးပြန်လည်ပြောဆိုတော့၏။ ချမ်းသာ၏ စကားအဆုံးတွင် မောင်မောင်တင်က

“ကျွန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ... ကျွန်တော်ဟာ သူများသားပျို၊ သမီးပျိုကိုစော်ကားပြီး ယုတ်မာတဲ့ အပြုအမူကိုပြုမိပါတယ်၊ အခု ကျွန်တော့်အပြစ်တွေကို မြင်လို့ပြန်လာတာပါ၊ သူ့ဇာကို လက်ထပ်ယူပါတော့မယ်”

ဟုအနူးအညွတ်တောင်းပန်လေရာ အဒေါ်ကြီးမိသားစုသည် လွန်စွာကျေနပ်သွားလေ၏။ ချမ်းသာသည်သူတို့အားလုံးကိုကျောခိုင်း၍ သူနေထိုင်ရာဆိုင်ကလေး၏ နောက်ခန်းသို့ပြန်ခဲ့၏။ ဤအရပ်မှ စွန့်လွှာရန်လည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သတင်းစာရောင်းရင်း ငွေအမြောက်အမြား စုဆောင်းမိနေ၏။ ဤမြို့တွင်ဆက်လက်နေထိုင်၍ ကြီးပွားချမ်းသာမည့် လမ်းစမမြင်ပေ။ သူ့ဘဝတိုးတက်ရေးအတွက် ခရီးဆက်ရပေဦးမည်။ ချမ်းသာကမြို့မှ ထွက်ခွာတော့မည့်အကြောင်းပြောဆိုလေရာ အဒေါ်ကြီးက

“တို့မိသားစုကို မကျေနပ်လို့ မြို့ကထွက်တာလား ချမ်းသာရယ်၊ မင်းကိုအထင်မှားပြီ ပြောမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်”

ဟုတောင်းပန်လေ၏။ ချမ်းသာက ကပျာကယာ ခေါင်းခါ၍

“မဟုတ်ပါဘူး အဒေါ်ရယ်... ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ အဒေါ်ကြီးတို့က ကျွန်တော်ကျေးဇူးရှင်တွေပဲ၊ မြို့ကထွက်တာက ကြီးပွားချမ်းသာချင်တဲ့ ကျွန်တော်အတွက် ဒီမြို့မှာ လုပ်စရာမရှိတော့လို့ပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာအထုပ်အပိုးပြင်နေစဉ် သူဇာရောက်လာပြီး

“ချမ်းသာ နင့်ကို ငါကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ နင်ငါ့မင်္ဂလာ ဆောင်ပြီးမှ သွားပါလားဟယ်”

ဟုတီးတိုးပြောလေ၏။ ချမ်းသာက သက်ပြင်းချ၍

“နင့်မင်္ဂလာဆောင်မှာ ကူလုပ်ပေးဖို့ လူမရှိလို့လား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ သူမက

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ နင်ရှိနေစေချင်လို့ပါ”

“ငါမလိုအပ်တော့ဘူးလေ ကိုမောင်မောင်တင်ရှိနေပြီပဲ”

“ချမ်းသာ”

“ဟင်”

“နင်၊ ငါ့ကို နားလည်ပါတယ်နော်”

“နားလည်ပါတယ်သူဇာရယ်၊ ပြီးခဲ့တာတွေပြန်မပြောပါနဲ့။”

ချမ်းသာသည် နောက်တစ်နေ့မှစ၍ မြို့ကလေးမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ မြို့ကမထွက်မီ သတင်းစာရောင်းသော ဂျူးကြီးနှင့် မိတ်ဆွေများကို လိုက်လံနှုတ်ဆက်ခဲ့သေး၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှထွက်ခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်တင်းတင်းပြည့်ခဲ့လေပြီ။ သူဌေးဖြစ်အောင် ကြိုးစားရပေဦးမည်။ သူဌေးကြီးဖြစ်သောတစ်နေ့တွင် သီတာနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရပေမည်။ သီတာလည်း သူ့ကိုသတိရနေမည်လားမသိ...။

ချမ်းသာသည်မြန်မာပြည်အနှံ့ လှည့်လည်၍ ကောင်းနိုးရာ ရာအလုပ်များကို ကြိုးစားပမ်းစားလုပ်ကိုင်ခဲ့လေ၏။ သူသည်အခါမလပ် မိမိအလုပ်ကို ဆင်ခြင်ကြည့်ခြင်း၊ မိမိကိုယ်မိမိ မေးခွန်းလေးခုကို အမြဲမေး၍ တိုးတတ်အောင်ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ကိုင်ခြင်းတို့ကြောင့် တဖြည်းဖြည်း ငွေကြေးဥစ္စာများကို စုဆောင်းမိလာ၏။

သူသည်အလုပ်မျိုးစုံကို လုပ်ကိုင်၍ ဝင်ငွေရှာခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ချမ်းသာသည် အင်းစိန်တစ်ဖက်ကမ်း အေးရွာဘက်သို့ရောက်ခဲ့ပြီး စပါးပွဲစား ကိုစံမြဆိုသူနှင့်ခင်မင်ခဲ့လေ၏။ ကိုစံမြသည် သူ၏စပါးဝယ်သော တုံကင်းကြီး ပေါ်သို့ ချမ်းသာ အားခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ချမ်းသာသည် ကိုစံမြမိတ်ဆက်ပေးသဖြင့် စပါးပွဲစားအတော်များများနှင့် ရင်းနှီးခဲ့ရ၏။

ထိုခေတ်က စပါးပွဲစားဆိုသူများသည် ပလေကပ်လုံချည်၊ ပန်းပရူးဖိနပ်၊ ဖော့ဦး ထုပ်တို့ဖြင့် လွန်စွာရှိုးထုတ်ကြ၏။ ရွှေရောင်နာရီကိုယ်စီဝတ်ဆင်ကြ၏။ ပိုလိုစီးကရက်ကို ဟန်ပါပါခဲ့တတ်၏။

စပါးပွဲစားများအနက် စတီးဘရားသားကုမ္ပဏီမှ လူများသည် ရှိုးအကောင်းဆုံး ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့သည် ရွာစဉ်လှည့်၍သွားလာရန်အတွက် ရာလေး၊ ဟာကြူလီ၊ ဟမ်းဘား စသော စက်ဘီးကိုယ်စီဝယ်ထားကြ၏။ စက်ဘီးများ၏ ကိုယ်ထည်၊ ဂွေ၊ စမုတ်များကို ပြောင်လက်နေအောင်တိုက်ချွတ်၍စီးကြ၏။

ချမ်းသာသည် စပါးပွဲစားကိုစံမြက ဆွဲထားသဖြင့် သူ၏ တုံကင်းလှေကြီးတွင် သောင်တင်နေလေ၏။ စပါးပွဲစားကိုစံမြသည် ညနေစောင်းသည်နှင့် ဆံပင်ကိုကော့မမစ်

တိတ်နှင့်ပြီး၍ မျက်နှာကို ဟေလောင်စန်းလူးကာ ရွာထဲသို့ မိန်းမနောက်ပိုးထွက်လေ၏။

ချမ်းသာသည် ကိုစံမြမရှိသည့်အချိန်များတွင် သူ၏အလုပ်များကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသဖြင့် ကိုစံမြ၏ ယုံကြည်စိတ်ချခြင်းကို ခံရ၏။ သူသည်စပါးပွဲစားအလုပ်ကို နားလည်တတ်ကျွမ်းအောင် လေ့လာခဲ့၏။

တစ်လခန့်ကြာသောအခါ စပါးပွဲစားကိုစံမြသည် ရွာထဲရှိအပျိုချောတစ်ဦးကို ခိုးပြေးလေ၏။ ချမ်းသာသည် ကိုစံမြမရှိသည့် နောက်ပိုင်းတွင် တုံ့ကင်ပိုင်ရှင်သူဌေး၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် စပါးပွဲစားအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။

စပါးပွဲစားအလုပ်သည် အပြိုင်အဆိုင် အလွန်များ၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏အလုပ်တိုးတက်စေရန် အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ဆင်ခြင်ကြည့်လေ၏။ ရက်ပေါင်းများစွာ ဆင်ခြင်ပြီးသောအခါ စပါးပွဲစားများကို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ရန် အလွန်ကောင်းမွန်သောအကြံအစည်တစ်ခုကို ရလေ၏။ ထို့နေ့မှစ၍ ချမ်းသာသည် စပါးဝယ်သွားတိုင်း လယ်သမားများအတွက် ပဲကြီးလှော်၊ ထန်းလျက်၊ ကရေကရာ၊ ဆီးယိုစသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ယူဆောင်သွားလေ၏။

ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကိုလည်း လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ ကပ်လှူလေ၏။ ရွာသူအပျိုချောများအတွက်လည်း ရန်ကုန်မြို့မှ အလှကုန်ပစ္စည်းအချို့ကို သယ်ယူ၍ လက်ဆောင် ပေးခြင်း၊ ဈေးပေါပေါနှင့် ရောင်းချပေးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်လေ၏။ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေသူများအတွက်လည်း ကောင်းနိုးရာရာဆေးဝါးများကို ဝယ်ယူ၍ အိမ်တိုင်ရာရောက် ပို့ဆောင်ပေးလေ၏။

စပါးရောင်းမည့်သူများကို ချမ်းသာက ဆွေမျိုးသားချင်းကဲ့သို့ သဘောထားသဖြင့် လယ်သမားများကလည်း ချမ်းသာကို လွန်စွာခင်မင်ကြ၏။ သူ့အားစပါးပွဲစားတစ်ယောက်ဟု မမြင်တော့ဘဲ တူသားအရင်းခြာကဲ့သို့ သဘောထားလာ၏။ ထို့ကြောင့် အခြားပွဲစားများနှင့် စပါးအပြိုင်ဝယ်ယူရာတွင် ချမ်းသာက စပါးရရုံမက နောင်နှစ်အတွက်ပါ စပါးဝယ်ရန် စာချုပ်ချုပ်နိုင်ခဲ့၏။

အခြားသောစွဲစားများသည် ချမ်းသာမဝယ်ရသေးသော ရွာများကိုကြိုတင်သွား၍ စပါးဝယ်လျှင်ပင် လယ်သမားများက ချမ်းသာလာမှရောင်းမည်ဟု ပြောလွှတ်လေ့ရှိ၏။

ဤသို့ဖြင့်ချမ်းသာသည် စပါးပွဲစားဘဝဖြင့် အေးရွာ၊ ဘောလယ်ကျွန်း၊ တော်လတီ၊ တော်လတုံ၊ ရေပေါ်သောင် စသော ရွာများတွင်ပြိုင်ဖက်မရှိ အောင်မြင်ခဲ့လေ၏။

ချမ်းသာသည် စပါးပွဲစားလုပ်ပြီး နှစ်နှစ်ကျော်သောအခါ စပါးပွဲစားဘဝဖြင့် လူချမ်းသာဖြစ်ရန် လမ်းမရှိဘဲ သူဌေးခိုင်းဖက်အဖြစ်သာရှိနိုင်ကြောင်း တွက်ဆမိသဖြင့် စပါးပွဲစားအလုပ်မှ ထွက်ခဲ့လေ၏။

သူ၏လုပ်ငန်းများကို နေရာအတည်အကျ နေထိုင်လုပ်ကိုင်ရန် စိတ်ကူးပေါက်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းကောင်းမွန်သော ရန်ကုန်မြို့ကြီးသို့ တက်ခဲ့လေ၏။

ရန်ကုန်မြို့သို့ရောက်သောခါ ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ တက်ရောက်ဖူးမြော်လေ၏။ ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးသည် စည်ကားလှ၏။ သို့သော် ရန်ကုန်မြို့ထဲတွင် ဒိုဘီဝတ်ကုလားလူမျိုး အများအပြားကိုတွေ့ရသဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ကြီးတွင် ကုလားများ ကြီးစိုးနေသလောဟု တွေးမိလေ၏။

သူသည်အလုပ်အကိုင် မရှာဖွေမီ နေစရာတစ်ခုကို ရှာဖွေလေရာ ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်၊ ဓမ္မဝိဟာရလမ်းရှိ သုံးခန်းတွဲအိမ်ခန်းတစ်ခန်းကို ငှားရမ်းရရှိလေ၏။

သုံးခန်းတွဲအိမ်၏ပိုင်ရှင်မှာ ကျောက်မြောင်းဈေးအနီးတွင်နေထိုင်သော အပျိုကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူ၏အခန်းဖော်များမှာ စာရေးစာချိမိသားစုတစ်ဦးနှင့် ထီဆိုင်ဖွင့်၍ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပြုသော မိသားစုတစ်စု ဖြစ်လေ၏။

သူသည် ရန်ကုန်မြို့ထဲတွင် တစ်ပတ်ခန့်လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြီးသည်အထိ မည်သည့်အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ လျော်တန်းလမ်း(ဆူးလေဘုရားလမ်း) အတိုင်း လမ်းလျှောက်လာပြီး
နောက် လမ်းဘေးတွင် ချ၍ ရောင်းနေသော အင်္ဂလိပ်မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်များကို ဈေးချိုသည်နှင့်
တစ်အုပ်လျှင် တစ်ပြားပေး၍ ဝယ်ယူခဲ့လေ၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်များကိုတစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ်ဖတ်လေ၏။ သူ
သည် သတင်းစာရောင်းစဉ်က စာတိုက်စာရေးကြီးတစ်ဦးထံတွင် အင်္ဂလိပ်စာကို သင်ကြား
တတ်မြောက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်များကိုလှန်လှောဖတ်ရှုရင်း အင်္ဂလန်နိုင်ငံရှိ စာအုပ်အရောင်းဆိုင်များ
၏ စာအုပ်တတ်သလောက် လုပ်ငန်းကို ဖတ်ရှုမိလေ၏။

သူသည် ထိုလုပ်ငန်းကို လွန်စွာစိတ်ဝင်စားသွားပြီး သေချာစွာ ဖတ်ရှုကြည့်လေ၏။
ထို့နောက် မြန်မာပြည်တွင် စာအုပ်ကတ်သလောက်နှင့် ရောင်းဝယ်သောလုပ်ငန်းရှိမရှိ စုံစမ်း
ရန် ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ရန်ကုန်မြို့လယ်ခေါင်ရှိ စာအုပ်အရောင်းဆိုင်ကြီးများကိုလှည့်လည်မေးမြန်းလေရာ
စာအုပ်ကတ်သလောက်နှင့် ရောင်းဝယ်သောလုပ်ငန်းကို ကြားပင်မကြားဖူးပေ။

ချမ်းသာသည် စာအုပ်ကတ်သလောက်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်၍ ဝင်ငွေရှာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

သူသည်နောက်တစ်နေ့မှစ၍ ရန်ကုန်မြို့ရှိစာအုပ် ဆိုင်ကြီးများသို့ သွားရောက်၍ စာအုပ်စာရင်းများကို ပြုစုလေ၏။ နှစ်ပြားတန်ဗလာစာအုပ်နှင့် ခဲတံကို ဝယ်ယူပြီး စာအုပ်အမည်နှင့် စာရေးသူအမည်များကို ရေးကူးလေ၏။

ချမ်းသာ၏အပြုအမူကို စာအုပ်ဆိုင်ရှင်များက အံ့တကြည့်ရှုလေ၏။ အချို့က ကွယ်ရာတွင် သူ့အား လှောင်ပြောင်လေ၏။

ချမ်းသာသည် စာအုပ်ဆိုင်ကြီးများသို့ လှည့်လည်၍ စာအုပ်စာရင်းများကို ပင်ပန်းကြီးစွာပြုစုရာတွင် အများစိတ်ဝင်စား၍ ရောင်းကောင်းမည်ထင်သော စာအုပ်များကို ဦးစားပေးပြုစုလေ၏။

ထို့နောက်စာအုပ်ဆိုင်လိပ်စာတပ်ရန်အတွက် လျှော်တန်းလမ်း(ဆူးလေဘုရားလမ်း)ရှိ ဂျူးကြီးတစ်ဦးပိုင်တိုက်ခန်း၏လှေကားချောင်လေးကို ဈေးပေါပေါနှင့် ငှားရမ်းခဲ့လေ၏။

ရက်အနည်းငယ်ခန့်ကြာသောအခါ စာအုပ်စာရင်းများ စုံလင်စွာ ရရှိပြီးနောက် ပုံနှိပ်တိုက်တစ်ဆိုင်သို့ သွားရောက်၍ စာအုပ်ကတ်သလောက် နှစ်ထောင်မျှ ရိုက်လိုကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။

ချမ်းသာသည် (၃၂) လမ်းသို့သွား၍ စက္ကူတစ်ထုပ်လျှင် ၂ ကျပ်ဖြင့် စက္ကူထုပ် (၂၀) ဝယ်ယူလေ၏။ ထို့နောက် ပုံနှိပ်စက်ပိုင်ရှင်ကို စရံပေး၍ ကတ်သလောက်များကို ရိုက်နှိပ်စေ၏။ ဤသို့ ရိုက်နှိပ်ရာတွင် ကတ်သလောက်ရှေ့ဖုံးတွင် ရွှေစာလုံးဖြင့်

ဆုကြီးပန်ချမ်းသာစာအုပ်တိုက်မှ ရရှိနိုင်သော

စာအုပ်များစာရင်း

ဟုလှပသေသပ်စွာ ရိုက်နှိပ်စေခဲ့၏။ တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ စာအုပ်ကတ်သလောက်များကို ရလေ၏။ ထို့နောက် စာအုပ်ကတ်သလောက်များ၏ ရှေ့ဖုံးများတွင် စာအုပ်

ဆိုင်များမှ အသင့်ကူးယူထားသော နယ်မှ စာအုပ်ကိုယ်စားလှယ်များနှင့် သတင်းစာမဂ္ဂဇင်း ကိုယ်စားလှယ်များ၏ လိပ်စာများကို ရေးလေ၏။

ပြီးလျှင် စာအုပ်ကတ်သလောက်များကို နယ်သို့စာတိုက်မှတစ်ဆင့် ပို့ရန်စီစဉ်ရလေ ၏။ ကတ်သလောက်စာအုပ် တစ်အုပ်လျှင် တစ်ပြားတန် တံဆိပ်ခေါင်းတစ်လုံး ကပ်ရလေ၏။

ဤသို့ တင်ပို့ရာတွင် တစ်ပြိုင်တည်းစာအုပ်နှစ်ထောင်ပို့ရန် မဖြစ်နိုင်သဖြင့်တစ်နေ့ လျှင် အနည်းငယ်သာ တင်ပို့ရလေ၏။

သူသည်နေ့စဉ် အချိန်မှန်မှန် စာတိုက်သို့သွား၍ ကတ်သလောက်များအား ကိုယ် စားလှယ်များထံသို့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပို့လေ၏။

ကတ်သလောက်များ ကုန်သွားသောအခါ ငှားရမ်းထားသော လှေကားချောင်လေး တွင် နေ့စဉ်အမှာစာ သွားစောင့်လေ၏။

သို့သော် တစ်လခန့်ကြာသည်အထိ နယ်မှ အမှာစာများရောက်မလာသဖြင့် စိတ် ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားလေ၏။ သူသည် ကတ်သလောက်များ ရိတ်နှိပ်ခနှင့် အခန်းငှားခများ အတွက် ငွေများစွာ ကုန်ကျသွားလေ၏။

အများသူငါ မလုပ်သောအလုပ်ကို အဆန်းထွင်၍ လုပ်ကိုင်ခြင်းသည် မှားပြီလော ဟု တွေးတောမိပြန်၏။ ထိုစဉ် သူ၏နားထဲသို့ သူဌေးမကြီး ဒေါ်ခင်ကြည်၏ စကားများကို ကြားယောင်လာလေ၏။

“လူကလေး ဘယ်တော့မှ စိတ်မလျှော့နဲ့....မအောင်မြင်ရင် တစ်ကြိမ်ပြီးတစ်ကြိမ် ဆက်လုပ်၊ နှစ်ကြိမ်မအောင်မြင်ရင်သုံးကြိမ်လုပ်၊ သုံးကြိမ်မအောင်မြင်ရင် လေးကြိမ်လုပ်၊ ဘယ်တော့မှမရပ်နဲ့၊ တစ်ကြိမ်ပြီးတစ်ကြိမ်ဆက်လုပ်”

ချမ်းသာသည် ဒေါ်ခင်ကြည်၏စကားကို ကြားယောင်မိပြီးနောက် စိတ်အားသတို့ များ ဝင်ရောက်လာ၏။ အကောင်းမြင်စိတ်များလည်း ဝင်ရောက်လာပြီး

“မကြာမီ ငါ့ဆီကို စာအုပ်အော်ဒါတွေရောက်လာမှာပါ”

ဟုတွေးမိလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် သူ၏ထံသို့ မဂိုလမ်း(ရွှေဘုံသာလမ်း) ရှိ ရွှေ တောင်ကြီးဆေးတိုက်မှ လူတစ်ယောက်ရောက်ရှိလာပြီး မြန်မာဆေးအမျိုးမျိုးတို့၏ ဆေးအ ညွှန်းများကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်၍ ရွှေတောင်ကြီးဆေးတိုက်၏ ဆေးကတ်သလောက် စာအုပ်

စီစဉ်ပေးပါရန် အပ်နှံလေ၏။

ဆေးကတ်သလောက်စာအုပ်အတွက် ငွေ ၅၀/- ပေးသွားလေရာ ထိုငွေသည် ချမ်းသာအတွက် ရန်ကုန်မြို့တွင် ပထမဆုံးဝင်သော ဝင်ငွေဖြစ်လေ၏။

သူသည် လှေကားချောင်တွင် ထိုင်၍ ဆေးကတ်သလောက်ပြုစုရင်း နယ်မှ အမှာစာများကို စောင့်မျှော်လေရာမကြာမီ စာအုပ်အမှာစာများ စတင်ရောက်ရှိလာလေ၏။

ချမ်းသာသည် တစ်စောင်စ နှစ်စောင်စ စတင်ဝင်ရောက်လာသော အမှာစာများကို ကြည့်၍ လွန်စွာပျော်ရွှင်နေလေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ နေ့စဉ်ရက်ဆက် စာအုပ်အော်ဒါများအတွက် အမှာစာရောက်ရှိလာလေ၏။

နယ်မှသာသော စာအုပ်များမှာ သူ့ထံတွင် တစ်အုပ်မျှ မရှိသဖြင့် ဆူးလေဘုရားလမ်းရှိ စာအုပ်ဆိုင်ကြီးများမှ ဝယ်ယူ၍ ဗွီပီပီပြုလုပ်ကာ တင်ပို့လေ၏။

ရက်ပိုင်းအတွင်းအမှာစာများ အမြောက်အမြား ဝင်ရောက်လာသဖြင့် ချမ်းသာသည် စာအုပ်အော်ဒါများအတွက် နေ့စဉ်ဗွီပီပီအထုပ်များထုပ်၍စာတိုက်သို့ ပြေးရလေ၏။ ရန်ကုန်မြို့ရှိ စာအုပ်တိုက်ကြီးများသည် ၎င်းတို့ထံမှ စာအုပ် အမြောက်အမြား ဝယ်ယူသဖြင့် ချမ်းသာကို လွန်စွာ သဘောကျလေ၏။ သူသည် စာအုပ်ဆိုင်ကြီးများကြားတွင်လည်း မျက်နှာပွင့်နေလေ၏။ သူ၏ကွယ်ရာတွင်

“စာအုပ်တစ်အုပ်မှမရှိဘဲ စာအုပ်တိုက်ထောင်တဲ့ ဆုကြီးပန်ချမ်းသာဆိုတဲ့ကောင်ပေါ့”

ဟုပြောဆိုကြကုန်၏။ ချမ်းသာသည် စာအုပ်ကိုယ်စားလှယ် သဘောမျိုးနှင့် ထိုက်သင့်သော အမြတ်အစွန်းရရှိသော်လည်း ကိုယ်ပိုင်စာအုပ်များမဟုတ်ဘဲ တစ်ဆင့်ယူပြီး ရောင်းချရသောကြောင့် အမြတ်အစွန်း နည်းနေသေး၏။

ထို့ကြောင့် သူငှါးရမ်းထားသော ဂျူးကြီး၏လှေကားချောင်နှင့် တစ်ခန်းကျော်တွင်ရှိသော တိုက်ခန်းတစ်ခန်းကို ငှါးရမ်း၍

ဆုကြီးပန်ချမ်းသာစာအုပ်တိုက်

ဟုဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ဆွဲခဲ့လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ချမ်းသာသည် စာအုပ်တိုက်လုပ်ငန်းမှ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ဝင်ငွေတိုးလာလေ၏။ သူသည်ဆုကြီးပန် ချမ်းသာစာအုပ်တိုက်အား မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာ၊ သူကြီးဂေဇက်သတင်းစာ၊ ဆယ်သန်းဂျာနယ်၊ တိုးတက်ရေးမဂ္ဂဇင်း စသည်တို့တွင် ကြော်ငြာများထည့်သွင်းခဲ့လေ၏။

သူသည် စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာ၊ ပန်းချီဆရာ စသည့်အနုပညာသမားများနှင့်လည်း ခင်မင်ခဲ့လေ၏။ သူ၏စာအုပ်တိုက်သို့ ဆရာကြီးပီမိုးနင်း၊ ရွှေဥဒေါင်း၊ ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်၊ ပန်းချီဦးအုန်းလွင်၊ ကာတွန်းဦးဘဂျမ်း၊ ကာတွန်းဦးဟိန်စွန်း စသည့် အနုပညာရှင်ကြီးများ ဝင်ထွက်သွားလာခဲ့လေ၏။

သူသည် စာရေးဆရာများနှင့် ပေါင်းသင်း၍ ကောင်းနိုးရာရာစာအုပ်များကို ရွေးချယ်၍ ထုတ်ဝေခဲ့ပြန်၏။

ဤသို့ဖြင့် ထိုက်သင့်သော အမြတ်အစွန်းများ ရခဲ့ပြန်၏။ သူသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ထွက်ခဲ့သည်မှာ ခြောက်နှစ်တင်းတင်းရှိလေပြီ။ ထိုအချိန်ကာလအတွင်း ငွေအမြောက်အများလည်း စုဆောင်းမိနေလေပြီ။

သူသည် အလုပ်များကို ကြိုးစားပမ်းစားလုပ်ကိုင်ရင်း ငယ်ချစ်ဦးသီတာကို မကြာခဏ သတိရလေ၏။ သူ၏ ဇာတိရပ်မြေမြို့ကလေးသို့ သွား၍ သီတာအား တိတ်တခိုးသွားကြည့်ချင်လှ၏။

သို့သော် သူဌေးကြီးမဖြစ်မချင်း၊ မွေးရပ်မြို့ကလေးကို မပြန်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် ခက်နေလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ချမ်းသာထံသို့ ခရိယာန်ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးရောက်ရှိ လာပြီးလျှင် ၎င်းတို့ရိုက်နှိပ်ပြီးသော ခရိယာန်ကျမ်းစာအုပ်များကို ဖြန့်ချိပေးရန် အပ်နှံလေ၏။

ချမ်းသာသည် ခရိယာန်ကျမ်းစာအုပ်များကို လက်ခံ၍ မြန်မာ့အလင်း၊ သူကြီးဂေဇက်၊ သံတော်ဆင့် သတင်းစာကြီးများတွင် ငွေကြေးအမြောက်အများသုံး၍ ခမ်းနားစွာ ကြော်ငြာ ပေးလေ၏။

စာအုပ်များဖြန့်ချိပြီးသောအခါ ခရိယာန်ကျမ်းစာအုပ်များအမြောက်အများ ရောင်းချရသဖြင့် ခရိယာန်ဘုန်းတော်ကြီးသည် ချမ်းသာအားလွန်စွာ ကျေးဇူးတင်လေ၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏နေအိမ်သို့ ထမင်းဖိတ်ကျွေးလေ၏။ ထမင်းပိုင်းသို့ ချမ်းသာနှင့် အတူ လာရောက်စားသောက်သောအဆောက်အဦး ကန်ထရိုက်တာ တစ်ဦးနှင့် ခင်မင်ခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ချမ်းသာသည် ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်စားသဖြင့် ကန်ထရိုက်တာ ဦးချစ်လှိုင်ထံသို့ သွားရောက်၍ ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းကို လေ့လာလေ၏။ ဦးချစ်လှိုင်သည် စိတ်ရင်းစေတနာကောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ ချမ်းသာအား လုပ်ငန်းလုပ်ဟန်များကို သင်ပြပေးလေ၏။ ယုံကြည်စိတ်ချရသော လက်သမားခေါင်းဆောင်များနှင့်လည်း မိတ်ဆက် ပေးလေ၏။ ဦးချစ်လှိုင်က

“မောင်ချမ်းသာ ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းကို လုပ်ချင်ရင် လုပ်ပါ။ ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းမှာ ရေရှည်တည်တံ့ချင်ရင်တော့ နာမည်ဟာ အရေးကြီးပါတယ်။ နာမည်ရဖို့အတွက်လဲ စေတနာကောင်းဖို့လိုပါတယ်။ သူ့အကျိုးနဲ့ကိုယ့်အကျိုးကို မျှအောင်ကြည့်တတ်ဖို့အရေးကြီးပါတယ်။ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်ဖို့ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ လူယုံတွေရှိဖို့လဲ လိုပါတယ်”

ဟုစေတနာကောင်းနှင့် သင်ကြားပေးလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ချမ်းသာသည် ပုဇွန်တောင်ဘက်တွင် နေထိုင်သော ဆေးဆရာကြီး တစ်ဦး၏ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးကို ကန်ထရိုက်တာအဖြစ် လက်ခံပြီး စတင်ဆောက်လုပ်ခဲ့ လေ၏။

ထိုလုပ်ငန်းမှ အမြတ်အစွန်းနည်းပါးခဲ့သော်လည်း လုပ်ငန်းအတွက်အကြံ များစွာရခဲ့ လေ၏။ သူသည် အတွက်အကြံရရှိစေရန် လုပ်ငန်းငယ်လေးများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်လုပ် လေ၏။ စာအုပ်ဆိုင်လုပ်ငန်းကို ယုံကြည်စိတ်ချရသော အရောင်းစာရေးများကိုငှားရမ်း၍ လုပ် ကိုင်စေခဲ့၏။

နောက်ပိုင်းတွင်မူ ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းတစ်ဘက် စာအုပ်ဆိုင်ကတစ်ဘက် ဖြစ်နေ သဖြင့် စာအုပ်ဆိုင်ကို ပိတ်လိုက်လေ၏။

သူသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ကန်ထရိုက်လောကသို့ ခြေစုံပစ်ဝင်ခဲ့၏။ သူသည် ကန်ထ ရိုက်လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်သော်လည်း ငွေကြေးအင်အား နည်းပါးနေသေးသဖြင့် လုပ်ငန်း ငယ်လေးများကိုသာ လုပ်ကိုင်နေရ၏။ လုပ်ငန်းကြီးများသို့ အနားမကပ်နိုင်သေးဘဲရှိလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ချမ်းသာ ငှားရမ်းနေထိုင်သော သုံးခန်းတွဲ အိမ်ခန်းပိုင်ရှင် အပျိုကြီး

သည် အိမ်လခတောင်းရာမှ ချမ်းသာနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့၏။ အပျိုကြီးက သူမစုဆောင်းထားသော ငွေပိုငွေလျှံများရှိကြောင်း ထိုက်သင့်သော အတိုးရရှိလျှင် ချေးနိုင်ကြောင်း ပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် အပျိုကြီးအား သူ၏လုပ်ငန်းအနေအထားကို ရှင်းလင်း၍ ငွေချေးရန် ဆွဲဆောင်ကြည့်သောအခါ သူမက

“မောင်ချမ်းသာကို မမယုံပါတယ်....ဒါကြောင့် လိုသလောက်ငွေကို ထုတ်ချေးပါ့မယ်၊ မမအိမ်ကိုသာလာခဲ့ပါ”

ဟုပြောလေ၏။ အပျိုကြီးသည် ကျောက်မြောင်းဈေးအရှေ့ရှိ လွန်စွာကြီးမားသော ခြံကျယ်ကြီးတွင် နေထိုင်သူဖြစ်၏။ သူမသည် မိဘများထံမှ အမွေအနှစ်များစွာကို ရရှိထားသဖြင့် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်နိုင်၏။

ဤသို့ဖြင့် ချမ်းသာသည် အပျိုကြီးထံမှ လိုအပ်သောငွေများကို အတိုးဖြင့် ချေးငှါး၍ ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းကို ချဲ့ထွင်လုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့၏။ အပျိုကြီးနှင့်ချမ်းသာသည်လည်း မကြာခဏမြင်ပါများလာပြီး အပျိုကြီးသည် ချမ်းသာအပေါ်မရိုးမသားစိတ်များ ဝင်ရောက်လာလေ၏။

သူမကို အပျိုကြီးဟုဆိုသော်လည်း အသက်က (၄၀) ခန့်သာ ရှိပြီး လွန်စွာချောမောလှပသူဖြစ်၏။ သူမ၏မျက်လုံးများမှာ ဝိုင်းစက်ပြီး ကြည်လင်နေ၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အလွန်လှပပြီး သူမကို မြင်လျှင် သမင်လည်ပြန် မကြည့်သော ယောက်ျား ရှားလှ၏။

အပျိုကြီးသည် ချမ်းသာကို သူမ၏အိမ်သို့ မကြာခဏ ခေါ်၍ စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့် ကျွေးမွေးဧည့်ခံလေ၏။ ထို့နောက် တမေ့တမောစကားပြောပြီးမှ အိမ်သို့ပြန်စေ၏။

ချမ်းသာသည် သူမကိုမလွန်ဆန်နိုင်သဖြင့် အလုပ်ပျက်အကိုင်ပျက်ဖြစ်ရ၏။ သူ၏လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးကို အပျိုကြီး၏ငွေများနှင့် လည်ပတ်နေရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

အပျိုကြီးသည် ချမ်းသာကို ဈေးဝယ်ထွက်လျှင်လည်း အဖော်ခေါ်၏။ ပြဇာတ်ကြည့်သည့်အခါလည်း ချမ်းသာကို အတူလိုက်စေ၏။ ပြဇာတ်ပြီးလျှင် ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ လှည့်လည်၍ ကောင်းနိုးရာရာဆိုင်များတွင် စားသောက်ကြ၏။ ကြာသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်ကပင် အပျိုကြီးနှင့် ချမ်းသာ တိတ်တိတ်ပုန်း ညားနေသည်ဟု ပြောဆိုလေတော့၏။ ချမ်းသာအား အပျိုကြီးထံမှ ညာဝါးစားသောက်နေသူဟု ထင်မြင်နေလေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ချမ်းသာသည် အပျိုကြီးနှင့် ဆက်ဆံရေး မပျက်ယွင်းစေရန်

ထိန်းသိမ်းထားပြီး သူ၏လုပ်ငန်း တိုးတက်စေရန် ကြိုးစားခဲ့လေ၏။

သို့သော် ဒိန်းတလိန်းနတ်ဖမ်းစားနေသော အပျိုကြီးသည်ထိုမျှနှင့် မတင်းတိမ်နိုင်
သေးဘဲ ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတက်ရန် ကြိုးစားလာလေတော့၏။

တစ်နေ့သ၌ အပျိုကြီးသည် ချမ်းသာအား ဘိုဆန်ဆန်ဒင်နာကျွေးမည်ဟု အကြောင်းပြကာ အိမ်သို့ဖိတ်ကြားလေ၏။ ဘိုစာများကို အပျိုကြီးနှင့် တစ်အိမ်ကျော်တွင် နေထိုင်သော ဘိုကပြား လင်မယား၏ ကုလားထမင်းချက်က လာရောက်ချက်ပြုတ်ပေးလေ၏။

ဘိုစာအားလုံး အသင့်ပြင်ပြီးသောအခါ အပျိုကြီးက ကုလားထမင်းချက်အား အိမ်သို့ပြန်လွှတ်လေ၏။ သူမအိမ်တွင် နေထိုင်သော အစေခံမိန်းကလေးများအား အစေခံတန်းလျားသို့ ပြန်စေ၏။

ပြီးနောက်တွင်မူ ချမ်းသာအားသူမကိုယ်တိုင် ကျွေးမွေးပြုစုလေ၏။ ချမ်းသာသည် ပေါ့ရွတ်ရွတ်အရသာရှိသော ဘိုစာများကိုစားရလေ၏။ ညစာကို ဘိုဆန်ဆန် ကျွေးမွေးသည် ဖြစ်ရာ အပျိုကြီးကဝိုင်အရက်များကို ကလပ်ထဲသို့ငဲ့ပေးလေ၏။ ချမ်းသာက လက်ကာ၍

“ဒါတော့ သည်းခံပါမမ....ကျွန်တော်အရက်လုံးဝ မသောက် တတ်ဘူး”

ဟုငြင်းဆန်လေရာ အပျိုကြီးက

“နည်းနည်းတော့သောက်ပါမောင်လေးရယ်... မမကိုခင်ရင် သောက်ရမယ်...နေ့

မောင်လေး”

ဟုညီငြိမ်းသော မျက်လုံးခွဲကြီးဖြင့် ကြည့်၍ပြောလေရာ ချမ်းသာသည် မစွမ်းသာရှိလေ၏။ ထိုညက အပျိုကြီးသည်အနက်ရောင် ပိုးထည်ကို ထက်အောက်ဆင်တူဝတ်ထားပြီး အလှဆုံး ပြင်ဆင်ထားလေ၏။

တအိမ်လုံးရှိ မီးများကို ခပ်မှိန်မှိန်ထွန်းထားပြီး စားပွဲပေါ်တွင် ဖယောင်းတိုင်များကို စိုက်ထူထားသဖြင့် အပျိုကြီးကိုကြည့်ရသည်မှာ ချမ်းသာ၏အမြင်တွင် ထူးခြားနေ၏။

အပျိုကြီးသည် အလှကြီးလှနေသည်ထင်ရ၏။ အပျိုကြီးသည် ချမ်းသာ၏ခွက်ထဲသို့ ဝိုင်အရက်များ ထည့်ပေးပြန်၏။ ချမ်းသာက ငြင်းဆန်သော်လည်း သူမကအတင်းသောက်စေ၏။ ခဏကြာလျှင် ချမ်းသာသည် မူးယစ်ရီဝေစ ပြုလေ၏။ အပျိုကြီးသည် ထိုင်ခုံကို ချမ်းသာ၏အနီးသို့ တိုးကပ်၍ ထိုင်၏။ သူမ၏ကိုယ်မှ လွန်စွာမွှေးပျံ့သော အနံ့များကို ရလေ၏။ အပျိုကြီးက လေသံတိုးတိုးဖြင့်

“မောင်လေး မူးနေပြီလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ချမ်းသာက

“ဟုတ်တယ်မမ....ကျွန်တော်ပြန်ချင်ပြီ”

“မပြန်ပါနဲ့ဦးကွယ်....မောင်လေးကို ပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာပြောမလို့လဲ”

အပျိုကြီးသည် ပြောစရာရှိသည်ဆိုသော်လည်း မပြောဘဲ တခဏမျှ ငြိမ်သက်စွာနေ၏။ ပြီးမှ

“ပြောရမှာ မမ ရှက်လိုက်တာ... ဒီလိုလေ မောင်လေး၊ မောင်လေးမမကို ပေးစရာရှိတဲ့ငွေကို ပေးမနေနဲ့တော့”

ဟု မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်၍ ပြောလိုက်ရာ ချမ်းသာသည် အပျိုကြီး၏ မထင်မှတ်သော စကားကြောင့် ထိတ်လန့်သွားပြီး

“အို....ဒါတော့မဖြစ်နိုင်ဘူးမမ၊ ကျွန်တော့်မှာ ချစ်သူရှိတယ်၊ ကျွန်တော့်ချစ်သူကို သစ္စာမဖောက်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်အခုလို ကြိုးစားပမ်းစားအလုပ်လုပ်နေတာ သူနဲ့ပြန်တွေ့ဖို့ပဲ”

ဟုငြင်းဆန်လေ၏။ အပျိုကြီးသည် ချမ်းသာ၏စကားကြောင့် မျက်နှာတင်းမာသွားပြီး

“နေပါဦး....မောင်လေးမှာ ဘယ်တုန်းက ချစ်သူရှိနေတာလဲ...မမကိုလဲ မပြောပါလား”

ဟုတအံ့တဩ မေးမြန်းလေ၏။ ချမ်းသာက ငယ်ချစ်ဦးသီတာနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပုံအကြောင်းကို အတိုချုံး၍ ပြောပြလေ၏။ အပျိုကြီးက အစအဆုံးနားထောင်၍

“စိတ်ကူးယဉ်လိုက်တာ မောင်လေးရာ....ကလေးဘဝကချစ်သူက အခုလောက်ဆို မောင်လေးကို မေ့တောင်မေ့နေလောက်ပြီ၊ လက်တွေ့ကျကျစဉ်းစားစမ်းပါကွယ်”

ဟုနားချလေ၏။ ချမ်းသာက ခေါင်းခါ၍

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ...ကျွန်တော့်ချစ်သူကို ကျွန်တော်သစ္စာမဖောက်နိုင်ဘူး၊ ချမ်းသာလာတဲ့ တစ်နေ့မှာသူ့ကို မရရအောင်ရှာရမယ်”

ဟုပြောလေရာ အပျိုကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“မင်းဟာ အတော်ခေါင်းမာတဲ့ကောင်လေးပါလား၊ ဒီမှာကောင်လေး... မမပြောတဲ့ ကိစ္စကို မင်းစဉ်းစားပါ၊ မင်းကို စဉ်းစားဖို့ တစ်လအချိန်ပေးမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီနေ့ညပဲ အဖြေ ပေးမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းအိမ်ကို မပြန်နဲ့တော့၊ မမအိမ်မှာပဲ အိပ်လိုက်”

ဟုညိုငင်သော အပြုံးနှင့် ကြည့်လျက် ပြောလေ၏။ သူမက ဆက်လက်၍

“တစ်လပြည့်လို့မှ မမပြောတဲ့စကားကို နားမထောင်ရင်တော့ မင်းနဲ့မမ လမ်းခွဲရလိမ့်မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းနဲ့နီးနီးကပ်ကပ်နေရင် မမစိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့”

ဟုဆိုလေ၏။ အပျိုကြီးသည် ချမ်းသာအား အကြပ်ကိုင်လေပြီ။ ဆုကြီပန်ချမ်းသာကိုခြိမ်းခြောက်ရပါမည်လား။ ချမ်းသာသည် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲထ၍ အကျီရင်ဘတ်ကိုဟကာ အပျိုကြီးမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက်

“ဒီမှာမမ.... ဆုကြီပန်ချမ်းသာတဲ့၊ ပြောပြီးသားစကားကိုဘယ်တော့မှ ပြန်မပြင်ဘူး၊ တစ်လလဲစဉ်းစားစရာမလိုဘူး၊ အခုပဲ ပြောလိုက်မယ်၊ မမပြောတဲ့ကိစ္စလုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟုပြတ်သားစွာပြောလိုက်လေ၏။ ချမ်းသာသည် အပျိုကြီးကို ကျောခိုင်းလွှက်ခွာ

လာသောအခါ သူမသည် ရှက်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ယူကြိုးမရဖြစ်ခြင်း၊ နာကြည်းခြင်း
စသော ဝေဒနာမျိုးစုံကို ခံစားလျက် ရိုက်ကြီးတငင်ငင် ငိုယိုပြီး ကျန်ခဲ့လေ၏။

ချမ်းသာသည် အပျိုကြီးနှင့် လမ်းခွဲထွက်ခဲ့ပြီးနောက် အပျိုကြီး၏ငွေများကို တစ်လ အတွင်းပြန်ဆပ်နိုင်ရန် နည်းလမ်းကို မပြတ်စဉ်းစားဆင်ခြင်လေရာ နောက်ဆုံးတွင် သူ၏လုပ်ငန်းကို အကျိုးတူပူးပေါင်းလုပ်ကိုင်နိုင်မည့်သူကို ရှာဖွေရန် စဉ်းစားမိလေ၏။

သူပိုင်ငွေများအားလုံး ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းထဲသို့ရောက်နေသဖြင့် ချမ်းသာအတွက် အခက်ကြုံနေလေ၏။

တစ်ညသ၌ ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းမှ ပြန်လာပြီး ကျောက်မြောင်းဈေးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ တွန်းလှည်းတစ်စီးဖြင့် ထိရောင်းနေသောသူ၏အိမ်နီးချင်း ထိဆိုင်ပိုင်ရှင် လင်မယား ရန်ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရလေ၏။ ချမ်းသာက ၎င်းတို့အနီးသို့သွား၍

“ဘာဖြစ်နေတာလဲဗျာ...လင်မယားအချင်းချင်း၊ သင့်သင့်မြတ်မြတ်ဖြစ်အောင် နေစမ်းပါ”

ဟုဖြန်ဖြေလေရာ မိန်းမဖြစ်သူက

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးချမ်းသာရယ်.... ငါကထီလက်မှတ်လေးနှစ်စောင်ကျန်လို့ ဆိုင်

ပိတ်တော့မယ်လို့ပြောတာနဲ့ စကားများပြီးရန်ဖြစ်တာလေ”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာက သူမ၏စကားကို နားထောင်၍

“ဒါများ ရန်ဖြစ်ရတယ်လို့ဗျာ....ကဲ အစ်မတို့လင်မယား ဆိုင်ပိတ်လို့ရအောင် ကျန်
တဲ့ထိလက်မှတ်နှစ်စောင်ကို ကျွန်တော်ဝယ်လိုက်မယ်၊ ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ ထိတော့တစ်ခါ
မှ မထိုးဖူးဘူးဗျ”

ဟုပြောကာ ထိလက်မှတ်နှစ်စောင်ကို ဝယ်ယူလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ထိဆိုင်
ရှေ့သို့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ရောက်လာပြီးလျှင်

“ဆိုင်ပိတ်သွားပြီလား...ထိထိုးချင်လို့ပါ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ထိဆိုင်ပိုင်ရှင်မိန်းမက

“အခုပဲ ထိလက်မှတ်နှစ်စောင်ကျန်လို့ ဟောဒီက မောင်လေးက ဝယ်လိုက်ပြီရှင်၊
ရောင်းဖို့မရှိတော့ဘူး”

ဟုဆိုလိုက်ရာ အဒေါ်ကြီးသည် စိတ်ပျက်သွားဟန်ရှိပြီး

“ဒုက္ခပါပဲ....ဒေါ်ကို ဗေဒင်ဆရာက စနေနေ့ ည (၈) နာရီမှာ အနီရောင်ဆင်တူဝတ်
ပြီး အရှေ့အရပ်မှာရှိတဲ့ ထိဆိုင်မှာ ထိထိုးရမယ်ဆိုလို့ လာခဲ့တာ”

ဟုညည်းညူလေ၏။ ချမ်းသာက အဒေါ်ကြီးကို ကြည့်၍ကရုဏာသက်သွားပြီးလျှင်

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်ထိုးထားတဲ့ ထိနှစ်စောင်ထဲက ကြိုက်တဲ့အစောင်ကို ယူလိုက်
ပါ၊ နှစ်စောင်စလုံးယူချင်ရင်လဲ ယူသွားပါ”

ဟုခွင့်ပြုလိုက်လေရာ အဒေါ်ကြီးသည် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားပြီး

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်ရင်ရယ်....ထိတစ်စောင်ပဲ ယူပါမယ်”

ဟုဆိုကာ ချမ်းသာထံမှ ထိတစ်စောင်ကို ဝယ်ယူသွားလေ၏။ ထိဖွင့်ပြီး နှစ်ရက်
ခန့်အကြာတွင် တစ်ဖက်ခန်းတွင် နေထိုင်သော ထိဆိုင်ပိုင်ရှင်လင်မယားသည် ချမ်းသာထံသို့
ရေးကြီးသုတ်ပြာရောက်လာပြီးလျှင်

“ချမ်းသာ....ချမ်းသာ၊ ဟိုတစ်ညက နင်ဝယ်သွားတဲ့ ထိနှစ်စောင်က တစ်စောင်က

သိန်းဆုကြီးပေါက်နေပြီ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ချမ်းသာသည် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“သေချာရဲ့လားဗျာ...ထီနှစ်စောင်ထဲက တစ်စောင်ကို အဒေါ်ကြီးရောင်းလိုက်တာဗျ၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်နဲ့အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက်ယောက် ထီပေါက်ပြီနဲ့တူတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထီဆိုင်ပိုင်ရှင် ယောက်ျားက

“မင်းဝယ်သွားတဲ့ထီလက်မှတ်ရော ...ထီလက်မှတ်နဲ့ပေါက်စဉ်ကို ကြည့်ရင် ဘယ်သူပေါက်မပေါက် သိရမှာပေါ့”

ဟု အလောတကြီးမေးလေ၏။ သူသည်ထိုညက ထီလက်မှတ်ကို အံ့ဆွဲအတွင်းသို့ အမှတ်တမဲ့ ထားလိုက်မိ၏။ ချမ်းသာသည် အံ့ဆွဲကိုဖွင့်၍ ထီလက်မှတ်ကို ကမန်းကတန်းရှာ ဖွေလေရာ ထီလက်မှတ်ကိုမတွေ့တော့ပေ။ ချမ်းသာက ခေါင်းကုတ်၍

“ဒုက္ခပဲဗျာ....ထီလက်မှတ်ရှာမတွေ့တော့ဘူး”

ဟုညည်းညူလေ၏။ ထိုအခါ ထီဆိုင်ပိုင်ရှင်လင်မယားသည် ချမ်းသာ၏အိမ်သို့ဝင်၍ တစ်အိမ်လုံးကို မြေလှန်ရှာကြလေ၏။ သို့သော် ထီလက်မှတ်မှာ ပျောက်ချက်သား ကောင်းနေလေ၏။ ချမ်းသာက

“အဒေါ်ကြီးနဲ့ကျုပ်၊ တစ်ယောက်ယောက် ထီပေါက်တာတော့ သေချာတယ်ဗျ၊ အဲဒီညက အဒေါ်ကြီးကလဲ သူ့လိပ်စာပေးမသွားတော့ ဘယ်သူပေါက်မှန်းမသိဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် သူ၏အဖြစ်ကိုတွေး၍ နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်နေလေ၏။ သူ၏အဖြစ်သည် အတော်ပင် အောင့်သီးအောင့်သက်နိုင်၏။ သူသည် ထီပေါက်မပေါက် မသေချာသေး။ အဒေါ်ကြီးနှင့်သူ တစ်ယောက်ယောက် ထီပေါက်သည်မှာ သေချာ၏။ သူထီပေါက်သည်ဆိုလျှင် ထီလက်မှတ်က ပျောက်နေသေး၏။

ချမ်းသာသည် ထိလက်မှတ်နှင့်ပတ်သက်၍ ခေါင်းအေးအေးနှင့် စဉ်းစားကြည့်သော အခါ ခေါင်းရင်းခန်းတွင် နေထိုင်သော ကလေးငယ်နှစ်ဦးကို သတိရလိုက်၏။

ကျန်ခဲ့သောနှစ်ရက်က ခေါင်းရင်းခန်းမှကလေးငယ်များသည် သူ၏အခန်းတွင်လာ ၍ဆော့ကစားကြ၏။ ကလေးများသည် စက္ကူလေယာဉ်ပျံလုပ်၍ဆော့ကစားကြ၏။ ထိုကလေး များသည် အံ့ဆွဲကို ဖွင့်၍ ထိလက်မှတ်ကို လေယာဉ်ပျံလုပ်၍ ဆော့ကစားခြင်းဖြစ်တန်ရာ၏။ ချမ်းသာသည် ထိုအဖြစ်ကို ထိဆိုင်ပိုင်ရှင်လင်မယားအား ပြောပြလေရာ ၎င်းတို့က

“ချမ်းသာရယ်.... ထိလက်မှတ်ပြသွားရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ၊ ငွေတစ်သိန်းဆိုတဲ့ငွေက နည်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ခေါင်းရင်းအိမ်ကလင်မယားကလဲ စိတ်ဓာတ်ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ သိန်းဆုကြီးပေါက်နေမှန်းသိရင် ထိလက်မှတ်ကို ပြန်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟုညည်းညူလေ၏။ ချမ်းသာက ခေါင်းညိတ်၍

“သေချာတာပေါ့ဗျာ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်နည်းကျွန်တော့်ဟန်နဲ့ လှည့်ပတ်ပြီး မေး မြန်းကြည့်ပါဦးမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ ချမ်းသာသည် ခေါင်းရင်းအိမ်သို့သွား၍

“မနောက အစ်မတို့ကလေးတွေ ကျွန်တော့်အခန်းမှာ စက္ကူလေယာဉ်ပျံလုပ်တမ်း က စားကြပါတယ်။ စက္ကူလေယာဉ်ပျံလုပ်ရင်း ကျွန်တော်မှတ်ထားတဲ့ လက်သမားတွေရဲ့ အကြွေး စာရင်း ပါသွားတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ အိမ်ရှင်လင်မယားက ၎င်းတို့ကလေးများ ဆော့ကစားထားသော စက္ကူလေယာဉ်ပျံများကို အိမ်ထဲ၌ ရှာဖွေပေးလေ၏။ သို့သော် သူ၏ထိလက်မှတ်ကို မမြင်သဖြင့် ချမ်းသာသည် အလွန်စိတ်ပျက်သွားလေ၏။ သူသည် အကြံရခက်နေစဉ် ကလေးမိခင်က

“ဪ...မနက်က သမီးကျောင်းမသွားခင် လွယ်အိတ်ထဲကို စက္ကူလေယာဉ်ပျံကလေး ထည့်သွားတာ မြင်လိုက်တယ်။ ကျောင်းကပြန်လာမှ မေးကြည့်ပေးမယ်”

ဟုအေးဆေးစွာ ပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် ကလေးကျောင်းကပြန်လာသည်အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည်မစောင့်နိုင်သဖြင့် ကလေးမိဘများမသိအောင် မလွှဲကုန်းလမ်းတွင်ရှိသော ဆရာကြီးဦးဖိုးချစ်ကျောင်းသို့ လိုက်ခဲ့လေ၏။ ကျောင်းသို့ရောက်သောအခါ ဆရာကြီးဦးဖိုးချစ်ကို ခွင့်တောင်း၍ ကလေးနှင့်တွေ့လေ၏။ ကလေးက

“သမီးလွယ်အိတ်ထဲကို လေယာဉ်ပျံနှစ်စီးယူလာတယ်။ တစ်စီးကို လမ်းမှာလွှတ်ပစ်လိုက်ပြီ။ တစ်စီးကိုတော့ ကျောင်းမှာ လွှတ်ရင်း ဘယ်ပျောက်သွားလဲမသိဘူး”

ဟုပြောလေရာ ချမ်းသာသည် ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားလေ၏။ သူ၏ထိလက်မှတ် ပျောက်ဆုံးသွားပြီ ထင်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိကစားကြည့်ရာ စက္ကူလေယာဉ်ပျံ အရိပ်ယောင်မျှပင် မမြင်ရပေ။ ထိုအခါ အနားသို့ ရောက်လာသော ဆရာကြီးဦးဖိုးချစ်က

“ကျောင်းသားတွေ တံမြက်စည်းလှဲသေးတယ်။ အမှိုက်တောင်းထဲမှာ ရှာကြည့်ပါဦး”

ဟုအကြံပေးလေရာ ချမ်းသာသည် အမှိုက်တောင်းကြီးအနီးသို့ပြေး၍ အမှိုက်များကို လှန်လှောရှာဖွေလေ၏။ ထိုအခါ အမှိုက်တောင်း၏ အောက်ဆုံးတစ်နေရာတွင် ပြားကပ်နေသော လေယာဉ်ပျံကလေးသည် ထိလက်မှတ်ကလေးဖြစ်နေ၏။ ချမ်းသာက ပျောင်ရွှင်စွာဖြင့်

“တွေ့ပြီ...တွေ့ပြီ”

ဟုအောင်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ထိလက်မှတ်ကလေးသည် မပြဲမစုတ်ပဲ ခေါက်ရိုးကျိုးရုံသာရှိ၏။ ချမ်းသာသည် ပျော်ရွှင်လွန်းသဖြင့် “ဟေး” ခနဲအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

သူသည် ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းများကို အောင်မြင်စွာ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နိုင်ရန်
ငွေကြေးများရရှိလေပြီ။ အပျိုကြီးအားပေးဆပ်နိုင်ရန် ငွေများပြေလည်သွား ရုံမက ပိုလျှံ၍ပင်
နေလေ၏။

ဤလုပ်ငန်းကြီးကို သူတစ်ဦးတည်းပိုင်အဖြစ်ဆက်လက် လုပ်ကိုင်နိုင်လေပြီ။ သူ
မျှော်မှန်းထားသော သူဌေးကြီးဆုကြီးပန်ချမ်းသာဘဝသို့ တက်လှမ်းရပေတော့မည်။

ချမ်းသာသည် မမျှော်လင့်ပဲ ထိတစ်သိန်းဆုကြီးပေါက်သဖြင့် အပျိုကြီး၏ငွေများကို ပြန်ဆပ်နိုင်ခဲ့၏။ သူ၏ဆုကြီးပန်ချမ်းသာ ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းကို တိုးချဲ့၍ ဆက်လက်လုပ် ကိုင်ခဲ့ရာ တဖြည်းဖြည်း ကြီးပွားအောင်မြင်ခဲ့လေ၏။

အိမ်ငယ်ကလေးများကို ဆောက်လုပ်နေသော ကန်ထရိုက်တာ အငယ်စားလေးဘဝ မှ ဈေးများ၊ အဆောက်အဦးကြီးများ၊ ဆောက်သော အကြီးစား ကန်ထရိုက်တာဘဝသို့ ကူး ပြောင်းခဲ့လေ၏။ သူသည် ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်ထဲတွင် အိမ်ငှါးမနေတော့ဘဲ ကန်တော် ကြီး ဖိုးစိန်လမ်းရှိ အိမ်နှင့် ခြံကြီးကို ဝယ်ခဲ့လေ၏။

အိမ်ကြီးကို ဝယ်ယူပြီးသောအခါ ရိုးကုမ္ပဏီမှ အကောင်းဆုံး ပရိဘောဂများကိုဝယ် ယူ၍ အလှဆင်ခဲ့လေ၏။ အစေခံများကိုလည်း ငှါးရမ်းခဲ့လေ၏။ အလုပ်အကိုင်အတွက် သွား လာရန် ကားတစ်စီးကိုလည်း ဝယ်ယူခဲ့လေ၏။ သူ၏အိမ်ကြီးကို အလည်အပတ်ရောက်သူ တိုင်း ကန်ထရိုက်တာ ဦးချမ်းသာရဲ့ အိမ်ကြီးက ခမ်းနားလှပါတယ်ဟု ချီးမွမ်းကြလေ၏။

ချမ်းသာအတွက် အရာအားလုံးပြီးပြည့်စုံခဲ့၏။ သူဌေးကြီး ဆုကြီးပန်ချမ်းသာဘဝ သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေပြီ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်မှာလည်း (၈) နှစ်ပြည့်ရန် ရက်

အနည်းငယ်သာလိုတော့၏။ (၈) နှစ်တင်းတင်းပြည့်သောနေ့တွင် သူ၏ဇာတိရပ်မြေမြို့က လေးသို့ပြန်၍ သီတာနှင့် တွေ့ဆုံရပေမည်။

သူသည်လူညံ လူဖျင်းမဟုတ်မှန်း သီတာတို့အမျိုးအဆွေများကို သက်သေပြရပေမည်။ သူသည်မြို့ကလေးသို့ ပြန်မည့်နေ့တွင် ရင်ခုန်နှုန်းများမြန်နေမိ၏။ ထိုညတစ်ညလုံး အိပ်၍ မပျော်ဘဲ မနက်အစောကြီးအိပ်ယာမှန်းနေ၏။ သီတာနှင့် တွေ့လျှင် မည်မျှပျော်စရာကောင်းလေမည်မသိ။ သူသည် ဒရိုင်ဘာအားကားကို ဆီရေဖြည့်စေပြီး မြို့လေးသို့ ပြန်ခဲ့၏။ ညနေစောင်းသောအခါ ဇာတိရပ်မြေသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

သူ၏ဒရိုင်ဘာမောင်းနှင်သော အော်စတင်ကားလေးသည်ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကားကိုရပ်စေ၏။

ချမ်းသာသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ခရေပင်ကြီးအောက်တွင် သီတာနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ပုံများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။ ထို့နောက် သီတာနှင့် စက်ဘီးစီးသင်ခဲ့ပုံ၊ သီတာအစ်ကိုဘကြိုင်က သူ့အား မတူမတန်သလို ဆက်ဆံခဲ့ပုံ၊ အောက်တန်းစားကောင်ဟု လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ စွပ်စွဲခဲ့ပုံများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။

ဤခရေပင်ကြီးအောက်တွင် သီတာနှင့်စတင်တွေ့ဆုံခဲ့၏။ ခရေပင်ကြီးအောက်တွင်ပင် သီတာနှင့် လမ်းခွဲထွက်ခဲ့ရ၏။ ချမ်းသာ၏ဘဝတစ်ခုလုံး ပြောင်းလဲခြင်းများကို ခရေပင်ကြီးက အစအဆုံး သိနေသကဲ့သို့ရှိလေ၏။ ချမ်းသာသည် ခရေပန်းကြွေလေးများကို ကောက်၍ မွှေးလိုက်၏။

ခရေပန်းရနံ့က မပြောင်းလဲဘဲ မွှေးပျံ့နေဆဲရှိ၏။ သီတာ၏ မေတ္တာကရော သူ့အပေါ်တွင် မပြောင်းလဲပဲရှိနေမည် လားမသိ။ သီတာသူ့ကို မြင်လျှင် ဖော်မပြနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာမည်မှာ သေချာ၏။

ဆုကြီးပန်ချမ်းသာသည် အောက်တန်းစား ကောင်တစ်ယောက် မဟုတ်တော့။ သူ့တွင် စည်းစိမ်ဥစ္စာများနှင့် ပြီးပြည့်စုံသော ဘဝသို့ ရောက်နေပေပြီ။ (၈) နှစ်အတွင်းသူဖြစ်ချင်သည်များကို အားလုံးဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုစဉ် သူ၏အနောက်မှ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ချမ်းသာ....မင်း..မင်း၊ ချမ်းသာမဟုတ်လား”

ချမ်းသာလှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကပ္ပိယကြီးကို မြင်လိုက်ရ၏။ ချမ်းသာက

ကပ္ပိယကြီးဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်၍ ပြေးဖက်လိုက်၏။ ကပ္ပိယကြီးက တဟားဟား ရယ်မော၍

“ဟားဟားဟား...ဝမ်းသာလိုက်တာ ချမ်းသာရယ်၊ ဆုကြီးပန်ချမ်းသာဆိုတဲ့နာမည် နဲ့လိုက်အောင် ချမ်းသာလာပြီမဟုတ်လား”

ဟုချီးမွမ်းလေ၏။ ထို့နောက် ကပ္ပိယကြီးက ချမ်းသာ၏ပရုံးကိုဖက်၍ ကျောင်း ဘက်သို့လှည့်ကာ

“ချမ်းသာပြန်လာပြီဟေ့...ချမ်းသာပြန်လာပြီ”

ဟုကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လေ၏။ ကပ္ပိယကြီး၏အသံကြောင့် ဘုန်းကြီးကျောင်း ဝင်းအတွင်းမှ ဦးပဉ္စင်းများ။ ကိုရင်များ၊ ကျောင်းသားများ ထွက်ကြည့်ကြ၏။ ချမ်းသာကိုမြင် သောအခါ သူ၏သူငယ်ချင်း ကျောင်းသားများက ချမ်းသာကို ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုနှုတ် ဆက်လေ၏။ ချမ်းသာက အားလုံးကို ကောင်းမွန်စွာ နှုတ်ဆက်၍

“ဆရာတော်ကြီး ကျန်းမာရဲ့လား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ကပ္ပိယကြီးက

“ကျန်းမာပါတယ်ကွာ...ဆရာတော်ကြီးကို သွားဖူးလိုက်ဦး”

ဟုပြောလေ၏။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများသည် လှပသော ချမ်းသာ၏ ဇိမ်ခံကား ကို တအံ့တသြ ကြည့်ရှုကြ၏။

ချမ်းသာသည် သူ၏ကားထဲမှ လှူဖွယ် ဝတ္ထုများကို ယူဆောင်၍ ဆရာတော်ကြီး အခန်းသို့ဝင်ခဲ့၏။ ဆရာတော်ကြီးအခန်းသို့မဝင်မီ ချမ်းသာက ကပ္ပိယကြီးဘက်သို့ လှည့်၍

“သီတာနဲ့တွေ့သေလား ကပ္ပိယကြီး..သူ ကျွန်တော့်ကို သတိရသေးရဲ့လား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ကပ္ပိယကြီးက

“ငါပြီးတော့ပြောပါ့မယ်...ဆရာတော်ကြီးကို ဖူးလိုက်ပါဦး”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာက အခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ဆရာတော်ကြီးက ကြိမ်းစက်ရာမှ ထထိုင်၍

“ဆုကြီးပန်ချမ်းသာ ပြန်လာပြီ...ဆုကြီးပန်တဲ့သူက လာဘ်ကြီးဝင်စမြဲပဲကွ၊ လူချမ်းသာတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပြီလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ချမ်းသာက ဆရာတော်ကြီးအား လက်အုပ်ချီ၍

“တင့်ပါဘုရား...တပည့်တော် လူချမ်းသာတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ”

ဟုလျှောက်တင်လေ၏။ ထို့နောက် ဆရာတော်ကြီးအား ကပ်လှူရန် ရည်စူး၍ ဝယ်ယူလာသော လှူဖွယ်ပစ္စည်းများကို ကပ်လှူလေ၏။ ဆရာတော်ကြီးက လှူဖွယ်ပစ္စည်းများကို လက်ခံယူ၍

“လူချမ်းသာအောင် လုပ်ဖို့ကလွယ်တယ်ချမ်းသာ...စိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ဖို့ခက်တယ်၊ ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်များပြီး ကြိုးစားပမ်းစားလုပ်ရင် လူချမ်းသာတယ်၊ စိတ်ချမ်းသာဖို့ အတွက်ကတော့ အဲဒါတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ၊ ဘဝမှာနေထိုင်တဲ့သူဟာ ရုပ်ရောစိတ်ရောချမ်းသာဖို့ခက်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရုပ်ချမ်းသာချင်တဲ့သူဟာ ရေဆန်မှာ ကူးခတ်ရတယ်၊ စိတ်ချမ်းသာချင်တဲ့သူဟာ ရေစုန်မှာ မျှောလိုက်ရတယ်၊ ရေဆန်မှာကူးခတ်တဲ့သူဟာ ဘယ်လိုလုပ် ရေစုန်မှာမျှောလိုက်နိုင်မှာလဲ၊ အဲဒီနှစ်ခုက ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ၊ ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်ခုကို ပေါင်းစပ်ဖို့ခက်တယ်၊ ဒါကြောင့် တစ်ခုခုကို ရွေးတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟုမိန့်ကြားလေ၏။ ချမ်းသာသည် ဆရာတော်ကြီးအနီးမှ တွေဝေစွာဖြင့် ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဆရာတော်ကြီးအခန်းမှ ပြန်ထွက်လာသောအခါ ချမ်းသာက

“သီတာအကြောင်း ပြောပါဦးဗျ...သိချင်လှပြီ”

ဟု ကပွဲယကြီးကိုမေးမြန်းလေရာ ကပွဲယကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“သီတာတို့ မိသားစု လွန်ခဲ့တဲ့ (၅) နှစ်လောက်ကပဲ ဒီအိမ်ကြီးကို ရောင်းပြီး ပြောင်းရွှေ့သွားကြတယ်ကွ၊ ဘယ်ကိုပြောင်းတယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုတော့ ပြောမသွားဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် ကပွဲယကြီး၏စကားကြောင့် ရင်ထဲတွင် လစ်ဟာသွားလေ၏။ သီတာတို့ မည်သည့်အရပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားလေသည်မသိ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သီတာကို မြန်မာပြည်အနှံ့ မရရအောင် ရှာဖွေရပေမည်။

အဆုံးတစ်နေ့ သီတာနှင့်သူ ပြန်လည်တွေ့မည်ဟု ရင်ထဲတွင် ယုံကြည်နေလိုက်သည် ထိုနေ့ညက ချမ်းသာ၏အနီးတွင် ကပွဲယကြီးနှင့်အတူ ဦးပဉ္စဇင်းများ၊ ကိုရင်များ၊

ကျောင်းသားများ ဝိုင်း၍ ချမ်းသာ၏ နောက်ကြောင်းကို နားထောင်နေကြလေ၏။

ချမ်းသာက ရှစ်နှစ်တာကာလအတွင်း သူ့ကြုံတွေ့ခဲ့သော ဘဝကြေးမုံ ဇာတ်လမ်း စုံကို စိကာပတ်ကုံးပြောပြလေ၏။

နားထောင်သူအပေါင်းသည် ချမ်းသာ၏ ဘဝနောက်ကြောင်းကို စုတ်တသတ်သတ် နှင့် နားထောင်ခဲ့လေ၏။ သူသည် နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဆရာတော်ကြီးကို ဝတ်ပြု၍ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ ချမ်းသာအား တစ်ကျောင်းလုံးရှိ ဦးပဉ္စဇင်းများ၊ ကိုရင် များ၊ ကျောင်းသားများက ကျောင်းပြင်ဘက်သို့ လိုက်ပို့ကြ၏။ ဆရာတော်ကြီးသည် ကျောင်း ပြတင်းပေါက်မှ တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားသော ချမ်းသာ၏ ကားကိုကြည့်၏။

“ဆုကြီးပန်ချမ်းသာ ... ဆုကြီးပန်ချမ်းသာ ချမ်းသာလာပြီ ဆိုတော့ မင်းဘာများ လုပ်စရာ ကျန်တော့မှာလဲ”

ဟုရေရွက်လိုက်လေ၏။ သူသည် အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ငယ်စဉ်ကာလ သီတာနှင့် တွေ့ဆုံပုံများကို ပြန်လည်တွေးတော၍လာမိ၏။

သီတာကို မတွေ့တွေ့အောင်ရှာရပေဦးမည်။

ချမ်းသာသည် ရန်ကုန်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ ဆုကြီးပန်ချမ်းသာ ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းကို ကြိုးစားပန်းစား လုပ်ဆောင်စေရာ ရန်ကုန်ကန်ထရိုက်လောကတွင် အထူးအောင်မြင်ခဲ့လေ၏။

သူ၏ ဆုကြီးပန်ချမ်းသာ ကန်ထရိုက်ရုံးခန်းကို ဘားလမ်းတွင်ဖွင့်လှစ်ထား၏။

တစ်နေ့သ၌ ချမ်းသာသည် သူ၏မိတ်ဆွေများနှင့်အတူ ဂရင်းဟော်တယ်၌ ညစာစားသောက်နေစဉ် သီးသန့်ခန်းတစ်ခန်းတွင် စားသောက်ဖွယ်ရာများ စားသောက်ပြီး ငွေမရှင်းနိုင်သော လူတစ်ဦးကို တွေ့ရလေ၏။

စားပွဲထိုးများက ထိုလူ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားများကို ချွတ်ယူရန် ကြံစည်နေသဖြင့် ချမ်းသာက ကရုဏာသက်သွားပြီး ထိုလူစားထားသမျှကို စိုက်ရှင်းလေ၏။ ထိုသူက

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ညီလေးရယ် ... အစ်ကိုလည်းဆာဆာနဲ့ စားသောက်ပြီး ငွေရှင်းကာနီးရောက်မှ ပိုက်ဆံ အိတ်ပျောက်လို့ ဒုက္ခရောက်ရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာက

“အစ်ကိုက ဘယ်သွားမှလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ထိုသူက

“အစ်ကိုက မော်လမြိုင်ကပါ။ ရန်ကုန်ကို ဒီနေ့မှရောက်တာ၊ ရန်ကုန်ကိုရောက်တာလဲ အလုပ်ရှာဖို့ပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာက

“အစ်ကို နောက်ကြောင်းကို ပြောပြပါဦး”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုသူက သက်ပြင်းချ၍

“အစ်ကိုနာမည်က ဝင်းသန်းလို့ခေါ်ပါတယ်။ မော်လမြိုင်မှာနေတုန်းကကြယ်သုံးပွင့် ဖိနပ်လုပ်ငန်းမှာ လုပ်ကိုင်ပါတယ်။ ကြယ်သုံးပွင့်ဖိနပ် အခုလိုအောင်မြင်ခဲ့တာ အစ်ကိုလုပ်ခဲ့လို့ပါပဲ။ ကြယ်သုံးပွင့်ဖိနပ်တွေ စတင်တည်ထောင်စဉ်ကတည်းက အစ်ကိုဟာ ကြိုးစားပမ်းစား အလုပ်ခဲ့တာပါ။ အစ်ကိုဟာ ဖိနပ်လုပ်ငန်းကို အစောဆုံးလာပြီး နောက်အကျဆုံး ပြန်ခဲ့တယ်။ ဖိနပ်လုပ်ငန်းကို အစ်ကို ပိုင်ဆိုင်အလား ကြိုးစား ပမ်းစားလုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်။ အစ်ကိုဘဝရဲ့ အကြီးမားဆုံးရည်ရွယ်ချက်က ကြီးပွားအောင်မြင်ဖို့ပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်အရည်အချင်းကို နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ဆန်းစစ်ကြည့်တယ်။ ကိုယ့်ဘဝကို ကောင်းသထက်ကောင်းအောင် တည်ဆောက်ခဲ့တယ်။ ဘယ်လိုအခက်အခဲမျိုးပဲကြုံကြုံ ၊ အစ်ကိုဟာ ဇွဲမလျှော့ဘူး၊ အအောင်မြင်ရင် တစ်ကြိမ် ပြီးတစ်ကြိမ် ဆက်လုပ်တယ်။ ဘယ်အလုပ်ပဲလုပ်လုပ် အကောင်းမြင်စိတ်ထားပြီး ကြိုးစားပမ်းစားအလုပ်လုပ်တယ်။ အဆိုးမြင်လာပြီဆိုရင် လူတစ်ယောက်ဟာ ကျဆုံးဖို့ နီးလာပြီလေ။ ဟဲ့ အစ်ကိုဟာ ဇွဲလုံ့လဝီရိယလဲ အင်မတန်ကြီးတယ်။ ဒါကြောင့် ကြယ်သုံးပွင့် ဖိနပ်လုပ်ငန်းကြီးဟာ အောင်မြင်ခဲ့တာပေါ့”

ဟုပြောလေရာ ချမ်းသာက ထိုသူလက်ကို ဝမ်းသာ အားရဆွဲကိုင်နှုတ်ဆက်၍

“ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးရှိတဲ့သူနဲ့ဆုံရတာ ဝမ်းသာလှက်တာဗျာ၊ အစ်ကို စိတ်ဓာတ်က ကျွန်တော်နဲ့ အံ့ကိုက်ပဲ။ အစ်ကို ဘာလို့ ဒီလိုဘဝမျိုးရောက်ရတာလဲ ပြောပါဦး”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုသူက ခေါင်းညိတ်၍

“ညီလေးသိချင်ရင်တော့ ပြောရတာပေါ့ကွာ၊ အစ်ကိုရဲ့ ကြိုးစားမှုတွေကို ဖိနပ်ပိုင် ရှင် သူဌေးရဲ့သမက်ကသိတော့ မနာလိုဘူး၊ ဒါကြောင့် အစ်ကိုနဲ့ ပိုင်ရှင်သူဌေးရဲ့ကြားမှာ အ မျိုးမျိုး ဂုန်းချောတော့တာပေါ့ကွာ၊ နောက်ဆုံးတော့ ဖိနပ်လုပ်ငန်းကငွေတွေကို သူဌေးသမက် က အလွဲသုံးစားလုပ်ပြီး အစ်ကို ခေါင်းပေါ်ပုံချတော့တာပေါ့၊ ဒီလိုနဲ့ အစ်ကိုလဲ အလုပ်ပြုတ်ခဲ့ တယ်၊ အစ်ကိုမှာ မိန်းမနဲ့ကလေးရှိတယ်ညီလေးရာ၊ သူတို့အတွက် အစ်ကို အလုပ်ရှာရအောင် ရန်ကုန်မြို့ကို တက်လာခဲ့တာပဲ”

ဟုရှင်းလင်းပြလေ၏။ ချမ်းသာက ထိုသူ၏စိတ်ဓာတ်နှင့် သဘောတရားများကို လွန်စွာကြိုက်နှစ်သက်နေပြီဖြစ်၏။ ထိုသူ၏စိတ်သဘောထားသည် သူနှင့်အလွန်တူ၏။ ကြီး ပွားချမ်းသာလိုသော ရည်ရွယ်ချက်ကိုလည်း သဘောကျ၏။ ဤလူသည် လူ့အဘိုးတန်ဖြစ် ၏။ ဤလူမျိုးကို သူ၏လုပ်ငန်းတွင် အသုံးချချင်၏။ ချမ်းသာက

“ဒါဆိုရင် ဒီလိုလုပ်ပါလား ကိုဝင်းသန်း၊ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်မြို့မှာ ကန်ထရိုက် လုပ်ငန်းဆိုရင် ရန်ကုန်ကန်ထရိုက်လောကမှာ မသိတဲ့သူမရှိဘူး၊ ကျွန်တော့်အလုပ်မှာ ကိုဝင်း သန်းကို မန်နေဂျာ ခန့်ချင်ပါတယ်။ ကိုဝင်းသန်း လုပ်နိုင်မလုပ်နိုင် ပြောပါ၊ လခလဲ ကောင်း ကောင်းပေးပါမယ်”

ဟုပြောဆိုလေရာ ကိုဝင်းသန်းက အားရဝမ်းသာဖြင့် ပြုံးရယ်လိုက်ပြီး

“အစ်ကိုလုပ်နိုင်တယ်ညီလေး...ညီလေးနဲ့တွေ့တာ အစ်ကိုကို ဘုရားမတာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် သူ၏လုပ်ငန်းများကို စီမံခန့်ခွဲနိုင်ရန်။ ညာလက်ရုံး ကောင်းကောင်းလိုနေသဖြင့် အရည်အချင်းရှိသော ကိုဝင်းသန်း ကိုရလိုက်သောကြောင့် ကျေနပ်သွားလေ၏။

ချမ်းသာသည် ထိုနေ့မှစ၍ ကိုဝင်းသန်းကို မန်နေဂျာခန့်ကာ ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်စေခဲ့၏။ ကိုဝင်းသန်းသည် ချမ်းသာကျေနပ်လောက်အောင် ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ကိုင်ပြသဖြင့် ချမ်းသာသည် ကိုဝင်းသန်းအား မြှောက်စားထားလေ၏။

ကိုဝင်းသန်းနေထိုင်နိုင်ရန် ကျောက်မြောင်းဘက်တွင် အိမ်တစ်လုံးငှါးရမ်းပေးထားပြီး သွားလာ၍ လွယ်ကူစေရန်ကားတစ်စီးကိုလည်း စီစဉ်ပေးလေ၏။

မန်နေဂျာ ကိုဝင်းသန်းသည် ချမ်းသာ၏ စောင်မကြည့်ရှုမှုကြောင့် နေ့ချင်းညချင်း ကြီးပွားသွားလေ၏။ ချမ်းသာသည် သူ၏လုပ်ငန်းများကို ကိုဝင်းသန်းနှင့် လွှဲအပ်၍ မြန်မာပြည်အနှံ့သို့ မကြာခဏ ခရီးထွက်၍ ငယ်ချစ်ဦး သီတာကို ရှာဖွေလေ့ရှိ၏။ သို့သော် မည်သို့ပင် ရှာဖွေစေကာမူ သီတာတို့မိသားစု၏ အရိပ်အရောင်ပင် မမြင်ရပေ။

တစ်နေ့သ၌ ချမ်းသာထံသို့ သူ၏ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းတွင် လုပ်ကိုင်နေသူ ဦးတော့ကျော်ရောက်လာပြီး

“ဆရာလေးကို မန်နေဂျာဝင်းသန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး သတိပေးချင်တယ်။ ဒီကောင်အခု ခြေလှမ်းတွေ အတော်ပျက်နေပြီ၊ အရက်၊ ဖဲ၊ မိန်းမလဲ မကင်းတော့ဘူး။”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် ကိုဝင်းသန်းကို အထင်ကြီးသူဖြစ်လေရာ ဦးတော
ကျော်၏စကားကို အရေးမမူခဲ့ပေ။ တစ်လခန့်ကြာသောအခါ အင်းစိန်မြို့၌ ဆုကြီးပန်ချမ်းသာ
ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းမှ ဆောက်လုပ်သော ဈေးရုံကြီးကို ရန်ကုန်မြို့နီစပယ်အဖွဲ့မှ စစ်ဆေးပြီး
စံချိန်စံညွှန်းများနှင့် မကိုက်ညီဟုဆိုကာ ချမ်းသာတို့ လုပ်ငန်းအားတရားစွဲရန်ပြင်ဆင်လေ၏။

ထိုရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင်အုတ်၊ သဲ၊ ကျောက်၊ ဘိလပ်မြေစသော ဆောက်လုပ်ရေး
ပစ္စည်းဆိုင်များမှ ကြွေးတောင်းစာများ ရောက်လာလေရာ ချမ်းသာသည် လွန်စွာအံ့ဩသွား
လေ၏။ သူသည် မည်သည့်အခါမျှ အကြွေးယူလေ့မရှိ။

မန်နေဂျာ ကိုဝင်းသန်းမှာ မော်လမြိုင်မြို့ရှိ သူ၏မိသားစုထံသို့ ရောက်နေလေ၏။
ဆုကြီးပန်ချမ်းသာ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းမှ ငွေစာရင်းများကို စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ ငွေ
များစွာ ပျောက်ဆုံးနေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ထိုကိစ္စကို သေချာစုံစမ်းကြည့်သောအခါ မန်နေဂျာ ကိုဝင်းသန်းသည် တရုတ်တန်း
ရှိ လေးကောင်ဂျင်၊ အနီထောင်၊ စသောပိုင်းများတွင် ငွေများစွာကို ရှုံးနိမ့်ပစ်ကြောင်း သိရလေ
၏။ မန်နေဂျာဝင်းသန်းသည် မိန်းမ၊ အရက်၊ ဖဲတို့နှင့် မကင်းကြောင်းလည်း ထင်ရှားပေါ်လွင်
လာ၏။

ချမ်းသာသည် လူယုတ်မာသန်းဝင်းကို လွန်စွာဒေါသဖြစ်သွားလေ၏။ သူ့အား လူ
ယုံသတ်ခြင်းခံလိုက်ရချေပြီ။ သူယုံကြည်စွာ ခန့်အပ်ထားသော ညာလက်ရုံးကသူ့အား ဒုက္ခ
ပေးသွားလေပြီ။ လူယုတ်မာဝင်းသန်း ပြောခဲ့သောစကားများကို ကြားယောင်လာ၏။ ချမ်းသာ
သည် လူတို့၏သဘာဝကို နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်ရ၏။

သူသည်ဝင်းသန်းအား ရည်မှန်းချက်၊ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးသူ ဇွဲလုံ့လဝိရိယရှိသူ၊ မိမိ
ကိုယ်မိမိ တိုးတက်ရန် အမြဲတစေ ကြိုးပမ်းနေသူဟူ၍ လွန်စွာအထင်ကြီးခဲ့၏။

ဝင်းသန်း၏ရည်မှန်းချက်များသည် သူ၏ရည်မှန်းချက်များနှင့် တူသည်ထင်ခဲ့၏။
သူနှင့် စိတ်သဘောခြင်းတူညီသူကို သူနှစ်သက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် ဝင်းသန်းသည် အပြောသမားသက်သက်သာဖြစ်ခဲ့၏။

လောကတွင် ထိုကဲ့သို့ အပြောသမားများ လွန်စွာများပြားကြောင်း အတွေ့အကြုံ
နုနယ်သေးရှာသော ချမ်းသာမသိနိုင်သေးပေ။

များစွာသော လူတို့သည် ကြီးပွားချမ်းသာလိုသော သဘောကို တွင်တွင်ကြီးပြောဆိုကြ၏။ ၎င်းတို့သည် သူဌေးကြီးဖြစ်ချင်ကြ၏။ ထိပ်ဆုံးတန်းသို့ရောက်ချင်ကြ၏။ သူတစ်ပါး၏ရှေ့တွင် နေချင်ကြ၏။ သို့သော် ၎င်းတို့စကားများသည် လေထဲတွင် လွင့်ပျံသွား၏။

လက်တွေ့လုပ်ကိုင်နိုင်ခြင်းမရှိကြ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ချမ်းသာသည် လူယုတ်မာဝင်းသန်းအား သံကြိုးရိုက်ခေါ်ပြီးရောက်မလာသဖြင့် မော်လမြိုင်သို့ ကိုယ်တိုင်လိုက်သွားရန် စီစဉ်ရလေ၏။

ချမ်းသာသည် မော်လမြိုင်မြို့သို့ရောက်သောအခါ ဝင်းသန်းနေထိုင်သော ရပ်ကွက်
ကိုရှာဖွေရလေ၏။ ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်တစ်ခုတွင် ခက်ခဲစွာရှာဖွေသောအခါ ဝင်းသန်းနေ
ထိုင်ရာလမ်းသို့ ရောက်လေ၏။

ဝင်းသန်းတို့ လမ်းမထိပ်တွင် လွန်စွာစုတ်ချာသော အရက်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ရှိ၏။
ထိုအရက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာသူ တစ်ဦးကို မေးမြန်းကြည့်သောအခါ ထိုသူက အာလေးလျှာ
လေးဖြင့်

“ဝင်းသန်းမိန်းမက ကျုပ်နှမဗျ...ဝင်းသန်းအိမ်ကို ကျုပ်သိတယ်၊ ကျုပ်လိုက်ပို့ပေး
မယ်”

ဟုဆိုကာ ရှေ့မှ ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးဖြင့် သွားလေ၏။

ချမ်းသာသည် ထိုသူ၏နောက်မှ လိုက်ခဲ့လေ၏။ အတန်ကြာအောင် သွားပြီးသော
အခါ အိမ်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်နှင့် တွဲဖက်ဖွင့်ထားသော တဲအိမ်ငယ်လေးရှေ့သို့ ရောက်လေ၏။
အရက်သမားက လှည့်၍

“အဲဒါ ဝင်းသန်းတို့အိမ်ပဲ၊ ကျုပ်ကို အရက်ဖိုးပေးခဲ့ပါဦး”

ဟုဆိုသဖြင့် ချမ်းသာက အရက်ဖိုးပိုက်ဆံ တစ်မူးပေးလိုက်လေ၏။ အိမ်ဆိုင်လေး အတွင်း ဈေးရောင်းမည့်သူ မတွေ့ရပေ။ ချမ်းသာသည် ခြံတံခါးကိုဖွင့်၍ ခြံထဲသို့ဝင်ခဲ့၏။

လူယုတ်မာဝင်းသန်း ရှိမှရှိပါလေစ။ သူသည် အိမ်ငယ်လေး၏တစ်ဘက်တွင် ရေ ငင်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ နောက်ကျောကိုမြင်ရ၏။ ချမ်းသာက အသံပြုလိုက်၏။

“ကိုဝင်းသန်းရှိပါသလား”

ချမ်းသာ၏အသံကြောင့် အမျိုးသမီးငယ်က နောက်သို့လှည့်ကြည့်၏။ ချမ်းသာ သည် အမျိုးသမီးနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံသောအခါ ရင်တစ်ခုလုံး တလှုပ်လှုပ်တုန်ယင်သွား၏။ သူသည် ကိုယ့်မျက်လုံးကိုပင် မယုံနိုင်ဖြစ်သွားရ၏။ နှုတ်မှလည်း

“သီတာ....သီတာပါလား”

ဟုရေရွတ်လိုက်လေ၏။ အမျိုးသမီးသည် သူ့ကိုကြည့်၍

“ချမ်းသာ...ချမ်းသာမဟုတ်လားဟင်”

ဟုတအံ့တဩရေရွတ်လေ၏။ အရေးပိုင်ကြီး၏သမီးသည် အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှ ဆင်းရဲသွားလေသည်မသိ။ ချမ်းသာက

“သီတာ...သီတာရယ်၊ ငါကတော့နှင့်ကိုရှာလိုက်ရတာ၊ နင့်နဲ့ငါ တစ်နေ့ပြန်ဆုံမယ် ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ငါသူဌေးကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစားလိုက်ရတာ၊ ငါချမ်းသာလို့ မြို့ကိုပြန် ပြီးနှင့်ကိုရှာတော့၊ နင်မရှိတော့ဘူးလို့သိရတယ်၊ ဒါတောင်ငါနှင့်ကို မြန်မာပြည်အနှံ့ လိုက်ရှာ ပါသေးတယ်၊ လက်စသတ်တော့ နင်ကဒီမှာရောက်နေတာကိုး၊ နင်တို့ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ သီတာရယ်”

ဟုမချီတင်ကဲဖြစ်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။ သီတာသည်ချမ်းသာ၏စကားကို မျက် လုံးအဝိုင်းသားနဲ့ နားထောင်နေရာမှ အင့်ခနဲရှိုက်ငိုလိုက်ပြီး

“အလာကောင်းပေမယ့် အခါနှောင်းသွားပြီချမ်းသာရယ်၊ နင်သိပ်နောက်ကျသွားပြီ”

“ဟင် ...ငါဘာလို့နောက်ကျတာလဲ”

“ငါ့မှာ ကာမပိုင်ယောကျ်ားရှိနေပြီ...ကိုဝင်းသန်းက ငါ့ယောကျ်ားပဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ချမ်းသာ၏ခေါင်းထဲတွင် အိုးထိမ်းစက်ကဲ့သို့ ချာချာလည်သွားလေ၏။ သူ၏ရည်ရွယ်ချက်၊ ရည်မှန်းချက်များလည်း ရေစုန်မျောသလို ဖြစ်သွားလေ၏။

ချမ်းသာက

“သီတာရယ်...နင့်ကိုငါ့ကို စောင့်ဖို့ကောင်းပါတယ်၊ ငါ့ဘဝတလျှောက်လုံး နင့်အတွက်ကြိုးစားလိုက်ရတာ၊ နင်နဲ့ပြန်ဆုံမယ်ဆိုတဲ့ အိမ်မက်လေးနဲ့ ငါပျော်ရွှင်နေခဲ့တာ၊ လက်စသတ်တော့ ငါ့အလုပ်က မန်နေဂျာဝင်းသန်းဟာ နင့်ယောကျ်ားဖြစ်နေတာကိုး”

ဟူသောစကားကို တတွတ်တွတ်ရေရွတ်နေလေ၏။ သီတာက ငိုရှိုက်ရင်း

“ငါနင့်ကိုစောင့်ပါသေးတယ်ချမ်းသာရယ်...ဒယ်ဒီရုတ်တရက်ဆုံးသွားပြီးနောက်ပိုင်း ငါတို့စီးပွားရေး တဖြည်းဖြည်းကျဆင်းခဲ့တယ်၊ မာမီကလဲ ဖဲဝိုင်းမှာပဲ အချိန်တွေ ကုန်နေခဲ့ပြီး ကြွေးတွေပတ်လည် ဝိုင်းခဲ့တယ်၊ နောက်ဆုံးမှာမာမီကလဲ ဒီစိတ်နဲ့ပဲ လုံးပါးပါးပြီး သေဆုံးခဲ့ရတယ်၊ မာမီဆုံးကာနီးမှာ ကိုဝင်းသန်းနဲ့ငါ့ကို အတင်းပေးစားခဲ့တာပဲ၊ ကိုဝင်းသန်းဟာ အစတုန်းကတော့ ရိုးသားကြိုးစားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ၊ အခုတော့ အကျင့်စာရိတ္တမကောင်းလို့ မော်လမြိုင်က သူ့အလုပ်ရှင် သူဌေးက အလုပ်ထုပ်ပစ်လိုက်တယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်ရှာမယ်ဆိုပြီးထွက်သွားခဲ့တာပဲ၊ အခုလဲရန်ကုန်မှာ ပြဿနာတက်ပြန်ပြီနဲ့တူတယ်၊ လက်စသတ်တော့ သူ့အလုပ်ရှင်သူဌေးဆိုတာ နင်ဖြစ်နေတာကိုး၊ ကိုဝင်းသန်းက ယောကျ်ားတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ဘာမှအားမကိုးရဘူး၊ ငါဝမ်းစာငါ ရှာဖွေစားသောက်နေရတယ်ချမ်းသာ၊ သူဟာ မော်လမြိုင်ကို ခဏပြန်လာပြီး ဘယ်ရောက်သွားလဲ မသိဘူးချမ်းသာ”

ဟုပြောလေ၏။ ချမ်းသာသည် သီတာ့အဖြစ်ကို ကြည့်၍မချီတင်ကဲဖြစ်လွန်းသဖြင့်

“သီတာရယ်...နင်ဒီလောက်ဆင်းရဲနေတာ နင့်ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းတွေက ပြန်မကြည့်ဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ သီတာက မဲပြုံးလေးပြုံး၍

“လောကဓံဆိုတာ သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်ချမ်းသာ၊ ငါ့ဆွေမျိုးတွေလဲ ငါနဲ့ဘာထူးလို့လဲ၊ နင့်ကိုအောက်တန်းစားကောင်လို့ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး စွတ်စွဲခဲ့တဲ့ ငါ့အစ်ကိုဘကြိုင်ဟာ ငါနဲ့တစ်ရပ်ကွက်ထဲမှာပဲနေတယ်၊ သူလဲ ယစ်ထုပ်ကြီးလုံးလုံးဖြစ်နေပြီ”

ချမ်းသာသည် သူ့အား သီတာတို့ နေအိမ်သို့ လိုက်ပြသော အရက်သမား၏ မျက်နှာကို ပြန်လည်မြင်ယောင်၍ ထိတ်လန့်သွားလေ၏။

“ဘုရား...ဘုရား၊ လောကဓံဆိုတာ အင်မတန်ကြောက်ဖို့ကောင်းပါလား၊ လောကမှာ ရေရာတယ်ဆိုတာ ဘာမှမရှိပါလား”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ ချမ်းသာက

“ငါအစတုန်းက မော်လမြိုင်ကိုလိုက်လာတာ ကိုဝင်းသန်းကို တရားစွဲချင်လို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုဝင်းသန်းဟာ နင့်ယောက်ျားဖြစ်နေလို့ သူ့ကိုငါ တရားမစွဲတော့ပါဘူး၊ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ သီတာရယ်...ငါ့ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ငါပြန်တော့မယ်၊ ငါပြန်ပါရစေ၊ နင့်ဘဝအတွက် ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့၊ နင့်ကိုငါ ပြန်ကြည့်ပါရစေ၊ ငါရှာတာတွေအားလုံးဟာ နင့်အတွက်ပါ၊ နင့်နဲ့ ငါ ပြန်ဆုံဖို့အတွက် ငါရှာခဲ့တာပါ၊ အခုတော့ ဆုကြီးပန်ချမ်းသာဘဝမှာ ဘာတစ်ခုမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ပါဘူး”

ဟုပြောဆို၍ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ခြံထဲမှ ထွက်ခွာရန် ပြင်လိုက်၏။ သီတာက

“ချမ်းသာရယ်...ခဏနေပါဦး”

ဟုဆိုကာ အိမ်ထဲသို့ အပြေးဝင်သွား၏။ သူမပြန်ထွက်လာသောအခါ လက်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုပါလာ၏။ ချမ်းသာက လှမ်းယူလိုက်သောအခါ ငယ်စဉ်က သူရေးဆွဲပေးခဲ့သော သီတာ၏ ပုံတူပန်းချီကားလေးဖြစ်နေ၏။ သီတာက မျက်ရည်ဝိုင်းသော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်လျက်

“ငါဒီပန်းချီကားလေးကို တစ်သက်လုံးသိမ်းထားခဲ့ပါတယ်ချမ်းသာရယ်၊ ဒီလောက်ဆို ငါ့ကိုနားလည်ပါတော့”

ဟုပြောလေ၏။

“သီတာရယ်”

ချမ်းသာသည် သီတာရှေ့မှ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ပြန်ခဲ့လေ၏။ သူနှင့်အတူသီတာ၏ ကိုယ်ပွားပုံတူပန်းချီကားပါလာ၏။ သူ့ဘဝတွင် တစ်စုံတစ်ရာ လစ်ဟာသွားသလို ခံစားရ၏။ ထိုတစ်စုံတစ်ရာသည် သူ့ဘဝ၏ အစိတ်အပိုင်းကြီးတစ်ခုလုံးလည်းဖြစ်နေပြန်၏။ သူသည် သီတာနှင့်ပြန်လည် တွေ့ဆုံလိုစေဖြင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို ရှာဖွေခဲ့၏။ သီတာနှင့်ဝေးရပြီဟု

သေချာသောအခါ ထိုအရာများသည် အဓိပ္ပါယ်မဲ့သလို ဖြစ်သွားရ၏။ သူ၏ဘဝသည်
ရှင်လျက်နှင့် သေသူတစ်ဦးကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။

ချမ်းသာသည် မော်လမြိုင်မှ မုတ္တမတစ်ဘက် ကမ်းသို့ကူးမည့်သင်္ဘောပေါ်တွင်ထိုင်၍ အဓိပ္ပါယ်မဲ့သော ဘဝအကြောင်းကို တွေးတောနေခိုက် သူ၏အနောက်မှ

“ဟားဟားဟား...ဆုကြီးပန်ချမ်းသာ၊ သူဌေးကြီးဖြစ်မှ သူဌေးကြီးဖြစ်တဲ့ဘဝကိုပြန်ပြီး နောင်တရနေပြီနဲ့တူတယ်၊ မင်းအဖြစ်က ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ တောင်အမြင့်ကြီးရဲ့ ထိပ်ဖျားကို တက်ကြည့်ချင်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့တူတယ်၊ တောင်ကြီးကို ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ တက်ပြီး တောင်ထိပ်လဲရောက်ရော ဘာမှလဲ မဟုတ်ပါလားဆိုတဲ့ ခံစားမှုမျိုးကို ခံစားရပြီထင်တယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ အလွန်ချမ်းသာလာတဲ့သူဌေးကြီးတစ်ချို့ဟာ သူဌေးကြီးဖြစ်မှ လုပ်စရာ မရှိသလို ဖြစ်သွားတယ်ကွ”

ဟုသောအသံကိုကြားရ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ တရုတ်ဘိန်းစား ရှောင်မိန်းဖြစ်နေလေ၏။ ချမ်းသာက ခေါင်းညိတ်၍

“ခင်ဗျားပြောတာ သိပ်ဟုတ်တာပဲဗျာ... ကျွန်တော့်မှာ ဘာလုပ်စရာမှ မရှိတော့ဘူး၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေရှိနေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝဟာ ဘာ အဓိပ္ပါယ်မှ မရှိတော့ဘူး”

ဟုရေရွတ်လိုက်လေ၏။ ချမ်းသာက ဆက်လက်၍

“ကျွန်တော့်မှာ ပျော်စရာလဲ မရှိတော့ဘူး၊ စိတ်လှုပ်ရှားစရာလဲ မရှိ တော့ဘူး၊ ဘဝမှာ တစ်ခုခုလိုနေသလိုပဲ”

ဟုရေရွတ်လိုက်လေ၏။ ချမ်းသာ၏စကားကို ရှောင်မိန်းက နားထောင်၍

“လူဟာ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ အသက်ရှင်နေတာကွ၊ မျှော်လင့်ချက် ကုန်ဆုံးတာနဲ့ ဘဝဟာ ဗလာသက်သက်ဖြစ်သွားရတယ်၊ မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ စိတ်ချမ်းသာမှုတစ်မျိုးပဲကွာ၊ စားဝတ်နေရေး။ ပြည့်စုံတဲ့သူတစ်ယောက်ဟာ အစားအသောက်အတွက်လဲ မပူရတော့ဘူး၊ အဝတ်အစားတွေလဲ အလျှံပယ်ပဲ၊ နေဖို့ထိုင်ဖို့ ခေတ်မီတဲ့ တိုက်တစ်လုံးလဲရှိနေပြီ၊ ဇိမ်ခံကားကောင်းကောင်းလဲရှိတယ်၊ ဒီလို အားလုံးပြည့်စုံသွားတဲ့ ဒုက္ခလောက် ကြီးမားတဲ့ဒုက္ခ လောကမှာ မရှိဘူး၊ ဒီလိုအားလုံးပြည့်စုံသွားတဲ့လူမျိုးဟာ စိတ်ချမ်းသာမှုပျောက်ဆုံးသွားတော့တာပဲ၊ တကယ်တော့ လူဟာ မရသေးတာကိုရမယ်ဆိုတဲ့မျှော်လင့်ချက်နဲ့ အသက်ရှင်နေတာကွ၊ မျှော်လင့်ချက်မရှိရင် ဘဝဟာဗလာဖြစ်သွားပြီ၊ မင်းအဖြစ်ဟာ ဒီအဖြစ်နဲ့ခပ်ဆင်ဆင်တူတယ်ကွ၊ အမြင့်ဆုံးကိုရောက်တဲ့သူဟာ အနိမ့်ဆုံးကို ခုန်ဆင်းချင်တဲ့သဘောပဲ၊ လူသဘာဝဆိုတာ ဒါပါပဲကွာ၊ လူ့အလို နတ်မလိုက်နိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ စကားလဲရှိနေတာပဲ”

ဟုပြောလေရာ ချမ်းသာသည် ရှောင်မိန်း၏စကားများကို နားထောင်၍ ခေါင်းထဲတွင် လင်းခနဲလက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး

“ဒါဆိုရင် ဘဝမှာ ဘယ်လိုနေထိုင်ရမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ရှောင်မိန်းက

“ဘဝမှာ နေထိုင်တဲ့သူဟာ ဘဝနဲ့လိုက်လျောညီထွေနေထိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ဘဝနဲ့တသားတည်းဖြစ်ဖို့ လိုတယ်၊ ဘဝဆိုတာ တိုက်ခိုက်ဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ ရုန်းကန်ဖို့မဟုတ်ဘူး၊ ဆန့်ကျင်ဖို့လဲမဟုတ်ဘူး၊ ဘဝနဲ့တသားတည်းဖြစ်ဖို့၊ ဘဝထဲမှာ မျော့လိုက်သွားဖို့လိုတယ်၊ မျော့လိုက်သွားဖို့နည်းလမ်းကိုတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆင်ခြင်ကြည့်ကွ၊ ဒါမျိုးဟာ သင်ပေးလို့မရဘူး၊ ဆရာဟာ ဒါမဟုတ်ဘူး၊ မင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ရှိတယ်”

ဟုပြောကာ ချမ်းသာအားကျောခိုင်း၍ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။ ချမ်းသာသည် တရုတ်ဘိန်းစား ရှောင်မိန်း၏ နောက်ကျောကို ကြည့်၍

“ဘဝနဲ့တသားတည်းဖြစ်ဖို့လိုတယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်မှာလဲ”

ဟုတီးတိုးရေရွတ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ချမ်းသာသည် သူ၏ခမ်းနားကြီးကျယ်သော အိမ်ကြီးသို့ ရောက်သောအခါ မည်သည့် အလုပ်ကိုမျှ မလုပ်တော့ဘဲ တစ်နေ့ကုန်ထိုင်၍ တွေးတောဆင်ခြင်နေမိ၏။ သူ၏လုပ်လက်စ လုပ်ငန်းများကို ယုံကြည်စိတ်ချရသောတပည့်တပန်းများနှင့် လွှဲအပ်ထားလိုက်၏။

သူသည် မိမိကိုယ်မိမိ စိတ်ဓာတ်ကျသွားသလော ဟုသုံးသပ်ကြည့်၏။ အမှန်စစ်စစ် စိတ်ဓာတ်ကျခြင်းမဟုတ်၊ ရည်မှန်းချက်မဲ့သွားခြင်းသာဖြစ်၏။ မျှော်လင့်ချက်မဲ့သွားခြင်းသာဖြစ်၏။

ဤကမ္ဘာလောကကြီးတွင် ရည်မှန်းချက်မဲ့နေထိုင်သူများမြောက်များစွာရှိ၏။ ၎င်းတို့သည် ချမ်းသာကဲ့သို့ တွေးတောဆင်ခြင်မည်မဟုတ်၊ ဤကဲ့သို့ တွေးတောဆင်ခြင်သူလည်း ရှားမှရှားလိမ့်မည်ဖြစ်၏။

သူသည်အောင်တန်းစားကောင်ဟု စွပ်စွဲခံခဲ့ရ၏။ အောင်တန်းစား ကောင်ဟူသော စကားကို မခံချင်စိတ်ဖြင့် ကြိုးစားရုန်းကန်ခဲ့၏။ ချမ်းသာကြွယ်ဝသောအခါ သီတာကိုရှာဖွေခဲ့၏။ သီတာကို ရှာဖွေခဲ့ခြင်းသည် သူ၏အတ္တမာန ဖွံ့ဖြိုးမှုအတွက် ကြိုးစားရုန်းကန်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ယခု သူ့အနားတွင် သီတာမရှိတော့...သူ၏ အတ္တမာန ဖွံ့ဖြိုးမှုများလည်း အဆုံးသတ်သွားပြီဖြစ်၏။ အတ္တမာနများ သေဆုံးသွားသည့်နယ် သူ၏ဘဝရည်မှန်းချက်များလည်း ပျောက်ဆုံးသွား၏။ တနည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် သူ၏အသက်ဓာတ်သည် အတ္တမာနများပင်ဖြစ်၏။ အတ္တမာန များ မရှိတော့သောအခါ အသက်ဓာတ်ပျောက်ဆုံးသွား၏။

ယခုတော့ ချမ်းသာဘာလုပ်ရမည်မသိ။

သူသည် လေးနက်စွာ စဉ်းစားဆင်ခြင်ကြည့်ရင်း အဖြေရှာမရသည်နှင့် ခြံဝင်းထဲသို့ ထွက်ခဲ့၏။ ခြံဝင်းတစ်နေရာတွင် ရေစီးနေသော စမ်းချောင်းလေးရှိ၏။ စမ်းချောင်းလေးပေါ်တွင် သစ်သားတံတားတစ်ခုထိုးထား၏။ ချမ်းသာသည် တံတားဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းစွာလျှောက်ခဲ့လေ၏။ သူသည် တံတားဘေးတွင်ရပ်၍ စီးဆင်းနေသော ရေအလျှင်ကို ကြည့်ရှုနေမိ၏။

ထိုအခါ ရေထဲတွင် အတားအဆီးမဲ့မျောပါသွားသော သစ်ရွက်လေးများကို မြင်၏။ ဘဝဆိုတာ တိုက်ခိုက်ဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ ရုန်းကန်ဖို့မဟုတ်ဘူး၊ ဆန့်ကျင်ဖို့လဲမဟုတ်ဘူး၊ ဘဝနဲ့ တသားတည်းဖြစ်ဖို့၊ ဘဝထဲမှာ မျောလိုက်သွားဖို့လိုတယ်ဟူသော ရှောင်မိန်း၏စကားကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာ၏။

သူသည် မျောပါသွားသော သစ်ရွက်လေးကို ကြည့်၍ သူ၏ ဘဝကို ရေစီးထဲသို့ မျောဝင်ကြည့်၏။ ရေစီးသည် သူ့အား သယ်ဆောင်သွားလေ၏။ သူသည် အတားအဆီးမရှိ ရေစီးထဲသို့မျောချင်ရာမျောပါသွား၏။ ထိုအခါ သူသည်တိုက်ခိုက်ခြင်းမရှိ၊ ရုန်းကန်ခြင်းမရှိ၊ ဆန့် ကျင်ခြင်းလည်းမရှိတော့၊ ရေစီးနှင့် တသားတည်းဖြစ်သွားလေ၏။

သူ၏ဘဝသည် ရေစီးနှင့်အတူ မျောပါသွားလေ၏။ သူ၏ဘဝသည် ကောင်းကင် တွင် လွင့်မျောနေသော တိမ်တိုက်များနှင့် တူညီသွား၏။ ထိုအခါ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် လင်းခနဲ လက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို နားလည်သဘောပေါက်သလိုရှိသွား၏။

သူသည် တစ်ကိုယ်လုံးတသိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ကျေနပ်ပီတိဖြစ် သွား၏။ လောက နှင့် တသားတည်းနေထိုင်ရန် နည်းလမ်းကို သူနားလည်သဘောပေါက်သွား၏။

အမှန်စင်စစ် ဘဝဟူသည် လျှောက်ရန်လမ်းမရှိ၊ လျှောက်ခြင်းသာရှိ၏။ လူပေါင်း များစွာတို့သည် ဘဝတွင် လျှောက်ရန် လမ်းရှိသည်ဟု ထင်ရ၏။ ဘဝလမ်းများသည် ကောင်း ကင်ရှိငှက်များသွားလာသကဲ့သို့ပင် အရာထင်ခြင်းမရှိ။ ဘဝတွင် နေထိုင်သူသည် ဘဝနှင့် တ သား တည်းကျအောင်နေဖို့လိုသည်။ ဘဝဟူသည် ရုန်းကန်တိုက်ခိုက် ဖို့မဟုတ်။ ဘဝတွင် အလိုက်သင့် မျောပါတတ်ဖို့ လို၏။

ရေဆန်တွင် ကူးခပ်နေသူသည် မကြာမီ လက်ပန်းကျလာလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ရေစီးက သူ့အားသယ်ဆောင်သွားလိမ့်မည်။ ရေစုန်တွင် မျောပါတတ်ဖို့လိုသည်။

သူသည် ရေစုန်တွင် မျောပါတတ်သောသဘောကို နားလည် သဘောပေါက်သွား ချိန်၌ သူပိုင်ဆိုင်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာများသည် အကျိုးမဲ့ဖြစ်သွားလေ၏။ သူသည် မည်သည့် အရာကိုမျှ သိမ်းပိုက်ထားခြင်းမရှိတော့။

တစ်နည်းအားဖြင့် သူသည်..... ဆုပ်ကိုင်ထားခြင်း မရှိတော့။

သူသည်..... တိမ်လိုလွင့်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်သွား၏။

အစဉ်သဖြင့်... လွတ်လပ်သော လူသားတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သွား၏။

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီးနောက် တစ်လခန့်အကြာတွင် ဆုကြီးပန်ချမ်းသာ ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းကြီးကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ပြီး သူဌေးကြီးဆုကြီးပန်ချမ်းသာသည် သူပိုင်ဆိုင်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို မြန်မာနိုင်ငံအရပ်ရပ်ရှိ ဆေးရုံများ၊ ပရဟိတလုပ်ငန်းများသို့ ခွဲဝေလှူဒါန်းလိုက်ကြောင်း သူရိယ၊ သံတော်ဆင့်၊ မြန်မာ့အလင်း စသော သတင်းစာကြီးများတွင် စိတ်ဝင်စားဖွယ် သတင်းတစ်ပုဒ်နေဖြင့် ဖတ်ရှုရလေ၏။

သတင်းစာများတွင် မပါဝင်သော အကြောင်းမှာ မော်လမြိုင်မြို့တွင် နေထိုင်သော ဆုကြီးပန်ချမ်းသာ၏ ငယ်ချစ်ဟောင်းသီတာအား အမွေမြှောက်များစွာပေးခဲ့ကြောင်း သတင်းပင်ဖြစ်၏။

ဆုကြီးပန်ချမ်းသာသည် ထိုနေ့မှာပင် သူ၏ခမ်းနားကြီးကျယ်သော အိမ်ကြီးမှ အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုဖြင့် ဆင်းခဲ့၏။ သူ၏ဆံပင်များ၊ မုတ်ဆိတ်မွှေးများကို ရိပ်ပယ်ခြင်း မပြုတော့ပေ။ သူသည် တိမ်လိုလွင့်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့၏။ သူ၏စိတ်အကြည်ဓာတ်ကလေးသည် လေနှင့်အတူသွား၍ လေနှင့်အတူလာ၏။ သူသည် သိမ်းပိုက်ခြင်း ကင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏မျက်နှာသည် ထာဝစဉ် ငြိမ်းချမ်းနေ၏။

သူ့အားဘုန်းကြီးများ၊ ရသေ့များ၊ လူပျံတော်များက အလှအယက်တရားပြကြ၏။ သူသည် အားလုံး၏ တရားများကို ငြိမ်သက်စွာ နာယူ၏။ သူကိုယ်တိုင်ကမူ တရားပြရန် တောင်းပန်သူများရှိစေကာမူ တရားပြခြင်းမရှိ။ သူက

“သင်တို့ရဲ့ ဆရာအစစ်ဟာ သင်တို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာပဲရှိပါတယ်။ အဲဒီအရာကို သင်တို့ကို ပြောပြရင်လဲ အစစ်အမှန်ကို သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် တရားပြလိုရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ရင်ထဲက ဆရာအစစ်ကို တွေ့အောင်ရှာကြပါ။ တကယ်တော့ စကားလုံး တွေဟာ အစစ်အမှန်နဲ့ ဝေးလွန်းပါတယ်။ တစ်ခါတစ်လေ လွဲချော်သွားတာတောင်ရှိနိုင်ပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ တစ်နေ့သ၌ ချမ်းသာသည် မြို့ကလေးတစ်မြို့၏ မြို့စွန်ရှိ အရိပ်ကောင်းစွာရရှိသော ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်နေစဉ် သူ၏အနီးသို့ ကလေးငယ်တစ်ဦးရောက်လာပြီး သတင်းစာစက္ကူ အဟောင်းဖြင့်ထုပ်ထားသော ဘိန်းမုန့်များကို ကပ်လှူလေ၏။

သူသည် ကလေးငယ်ကို ကောင်းမွန်စွာ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပြီး ဘိန်းမုန့်များကို စားသောက်လေ၏။ ဘိန်းမုန့်များကုန်စင်သွားသောအခါ သတင်းစာစက္ကူကို လွှင့်ပစ်ရန် ကြံလိုက်စဉ် သူ၏မျက်လုံးများက သတင်းစာစက္ကူပေါ်သို့ အကြည့်ရောက်သွားလေ၏။

သတင်းစာသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်များစွာက သတင်းစာဖြစ်၏။ သတင်းစာထဲတွင် ဆုကြီးပန်ချမ်းသာကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းကြီး ဖျက်သိမ်းလိုက်ပြီး သူဌေးကြီးဆုကြီးပန်ချမ်းသာက စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို စွန့်လွှတ်၍ မြန်မာနိုင်ငံအရပ်ရပ်ရှိဆေးရုံများ၊ ပရဟိတလုပ်ငန်းများကို ခွဲဝေလှူဒါန်းလိုက်ကြောင်းရေးသားထား၏။

ချမ်းသာအိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသောနေ့က ထုတ်ဝေသောသတင်းစာဖြစ်၏။ ချမ်းသာသည် ထိုသတင်းစာကို မမျှော်လင့်ပဲဖတ်ရှုမိရင်း ကပ်လျက်သတင်းတစ်ပုဒ်ကို မျက်လုံးရောက်သွားပြန်၏။ ထိုသတင်းမှာ မော်လမြိုင်တွင်နေထိုင်သော ဝင်းသန်းဆိုသူသည် အရက်များကို အလွန်အကျွံသောက်သုံး၍ မုတ္တမဆိပ်ကမ်းတွင် ဆိပ်ခံဘောတံတားပေါ်မှ ပြုတ်ကျသေဆုံးသွားကြောင်း သတင်းပင် ဖြစ်လေ၏။

ချမ်းသာသည် ထိုသတင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့မျှ မခံစားရဘဲ

“သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာ”

ဟုတီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC
.com

www.burmeseclassic.com